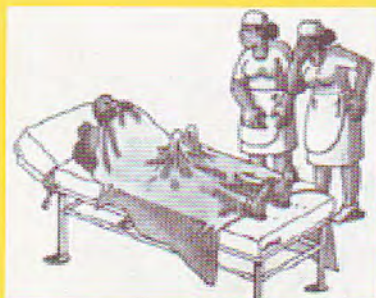
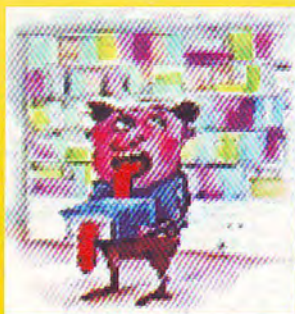

GLIGOR HAȘA

DE TOATE DESPRE (NE)TOȚI

Fa... bule, Pa... rodii,
Ș... lagărele străzii, Epi... grame,
Pamflete, cu O... poziție ciudată

Editura „Polidava” - Deva

Gligor Hașa

DE TOATE DESPRE (NE)TOȚI

**Fa... bule, Pa... rodii,
Ș... iagărele străzii, Epi... grame,
Pamflete, cu O... poziție ciudată**

Editura „Polidava” - Deva

Tehnoredactare: Ovidiu Mareş şi Gabriel Căprăroiu
Copertă: Gabriel Căprăroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAŞA, GLIGOR

**De toate despre (ne) toţi: fa...bule, pa...rodii, ş...lagărele
străzii, epi...grame, pamflete/ Gligor Haşa - Deva: Polidava,
2006**

ISBN (10) 973-7954-40-8; ISBN (13) 978-973-7954-40-4

821.135.1-193.2

**Caricaturile, cu mici excepţii, sunt preluate
din catalogul expoziţiei internaţionale
de caricatură**

**HUMO DEVA prin amabilitatea domnului
Horia Crişan**

Comentarea lor aparţine autorului

Se dedică primarului Devei, Mircea Muntean, liberal prin înaintași, militant prin crezuri, harnic și întreprinzător prin moștenire genetică. Omagiul și recunoștința autorului pentru suportul material fără de care această carte inedită ar fi rămas între paginile revistei „Ghimpele - serie nouă”.

Autorul

8. Iubii, haidenici și războiul (după Radu Olăreanu)
9. Vârșii (după Gr. Alexandrescu)
10. Templul din Dâmboșia (de Gilgor Hașa)
11. Lupul moralist sau iliescu democrat (după Al. Donici)
12. Lupul și lupanul sau Ion și Adrian (după Al. Donici)
13. Vârșii și măgarul (după Al. Donici)
14. Cătarul cu clopoței (după Al. Donici)
15. Bôul și vițelul (după Gr. Alexandrescu)
16. Ceardin urmăncăpe și iui năstase la Palatul Victoria (după D. Bolintineanu)
17. Mama lui Adrian cel Mare (după D. Bolintineanu)
18. Vițelul (după Esmerin și Marin Sorescu)
19. Scrișoarea lui Geoană către socialii europeni (după G. Coșbu)
20. Splen (după Charles Esra și Marin Sorescu)
21. Plângerea lui Iordan Barbut (după Gr. Alexandrescu)
22. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
23. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
24. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
25. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
26. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
27. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
28. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
29. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
30. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
31. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
32. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
33. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
34. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
35. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
36. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
37. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
38. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
39. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
40. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
41. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
42. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
43. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
44. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
45. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
46. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
47. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
48. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
49. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
50. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
51. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
52. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
53. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
54. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
55. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
56. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
57. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
58. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
59. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
60. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
61. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
62. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
63. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
64. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
65. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
66. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
67. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
68. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
69. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
70. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
71. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
72. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
73. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
74. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
75. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
76. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
77. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
78. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
79. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
80. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
81. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
82. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
83. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
84. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
85. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
86. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
87. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
88. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
89. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
90. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
91. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
92. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
93. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
94. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
95. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
96. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
97. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
98. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
99. Căminul (după Gr. Alexandrescu)
100. Căminul (după Gr. Alexandrescu)

Mottouri:

„Dacă nasul Cleopatrei ar fi fost mai scurt, toată fața lumii ar fi fost schimbată.”

Blaise Pascal

„Cizmarule, nu mai sus de sandală!”

Plinius cel Bătrân

„Nomina stultorum, Ubique locorum” („Numele proștilor peste tot locul!”)

„Nu sunt vremurile sub om, ci bietul om sub vremuri”

Miron Costin

Nota bene!

Textele, fără excepție, au un caracter pamfletar și sunt specii literare (parodii, fabule, pamflete, epigrame, cântece de lume) de atitudine socială ce nu pot fi încadrate la calomnie. Personajele numite sau sugerate, acceptând să devină persoane publice, trebuie să-și asume riscul de a deveni personaje literare.

Autorul

SUMAR

PARODII DE-A GREAȚA ȘI RÂSU-PLÂNSU

1. Șuvița lui Bănescu
2. Samsoniada (după „Scrisoarea V”)
3. Se zvonise prin ziare (după „Lordul John”)
5. Cântec popesc în argou țigănesc (după Cezar Baltag)
6. Întrebări (după Ana Blandiana)
7. Bănescu către popor (după G. Coșbuc)
8. Iubito!, haidem să brăzădm oceanul! (după Radu Cârnelci)
9. Adio la Cotroceni (după Gr. Alexandrescu)
10. Templul din Dămăroaia (de Gligor Hașa)
11. Lupul moralist sau Iliescu democrat (după Al. Donici)
12. Lupul și lupanul sau Ion și Adrianul (după Al. Donici)
13. Vulpea și măgarul (după Al. Donici)
14. Catârul cu clopoței (după Al. Donici)
15. Boul și vițelul (după Gr. Alexandrescu)
16. Cea din urmă noapte a lui Năstase la Palatul Victoria (după D. Bolintineanu)
17. Muma lui Adrian cel Mare (după D. Bolintineanu)
18. Vițelul (după Esenin și Marin Sorescu)
19. Scrisoarea lui Geoană către socialiștii europeni (după G. Coșbuc)
20. Splen (după Charles Baudelaire și Marin Sorescu)
21. Plângerea parlamentarului conservator (după Gr. Alexandrescu)
22. Profesiunea de credință a parlamentarului P.S.D. (după Gr. Alexandrescu)
23. Ursul și vulpea (după Gr. Alexandrescu)
24. Trădătorii și prădătorii de țară
25. Blestem argezian pentru politicieni (G. Hașa)
26. Calul Troian (după Mihai Eminescu)

27. Pesedistul spășit (după D. Bolintineanu)
28. Monica, deputățița, își arată „bucățița” (G. Hașa)
29. Vestitorii toamnei (după G. Coșbuc)
30. Nu te-ai priceput (după G. Coșbuc)
31. Gâlgâie terasele (după Damian Ureche)
32. Băsu... Hassan (după G. Coșbuc)
33. Iarna la... P.S.D. (după „Iarna pe uliță”)
34. Cântec de matroz (după G. Coșbuc)
35. Fatma sau Ionica Bucățița (după G. Coșbuc)
36. Băsu și Tăricele admiră buricele
37. Secuții și românii (după „Dunărea și Oltul” de G. Coșbuc)
38. Cică niște cronicari (după Hurmuz)
39. Punere în temă (G. Hașa)

FA... BULE

40. Boul și vițelul sau P.S.D.-ul și P.S.M.-ul (după Gr. Alexandrescu)
41. Cum s-a născut, la Cotroceni, fabula (după Al. Donici)
42. Fabulație nu stabulație despre Văcărei (G. Hașa)
43. Cotrocenii sau Parnasul (după Al. Donici)
44. Mielul murind sau lamentație la Cotroceni (după Gr. Alexandrescu)
45. Câinele și cățelul sau PSD-ul și egalitatea (după Gr. Alexandrescu)
46. Țiganul împărat (G. Hașa)
47. Restructurare (G. Hașa)
48. Milka și Fulga (contrafabulă de G. Hașa)
49. Măgarul răsfățat (G. Hașa)
50. Porcul... pur (și simplu) (G. Hașa)
51. Baladă oață (G. Hașa)
52. Cloaca politică (punere în temă) (G. Hașa)

CÂNTECELE STRĂZIIILOR

53. Scrisoare către muica
54. Gâlgâie orașul (parodie după D. Ureche)
55. Ce te ții așa măreață...
56. Mărie, dragă Mărie...
57. Auzit-ați auzit...
58. Fata mamei, ce-ai vrea tu...
59. Zece vajnici colonei (după „Zece negri mititei!”)
60. Zece jalnici colonei
61. A venit aseară mama
62. Boc, boc, cioc la ușa morii...
63. În grădina lui Ion
64. Ș-aseară ți-am luat cercei...
65. Scrisoare către domnul judecător
66. Măi femeie, măi nevastă
67. Cântec de poetesă părăsită
68. Cântec Xenofob
69. Balada lui Miron Cosma
70. Stăvilește, Doamne, desțărarea!
71. M-a făcut muica oltean (cântec de năpârlire)

CA (TRENUL) ÎN EPI (GRAME)

72. Ca (trenul) în Epi (grame)
73. D’ale județului în dedicații
74. Râs - Plâns = baligă de mînz
75. Ghici ghicitoarea mea!
76. Ticurisme

PAMFLETE DE-A GREAȚA POLITICA

77. Doamne, ce neam prost suntem!
78. Calibalismul românesc, învățăturile biblice și căderea în istorie
79. Frundo fără țară
80. Lehamitea și greața
81. Ca în Evul Mediu s-au înmulțit șarlatanii...
82. Mulți preoți ortodocși, șarlatani notorii...
83. Hienele și hoitul țării
84. Perle scoase pe gura unui parlamentar hunedorean
85. Repetat atentat de viol asupra limbii române
86. Oficiali neșcoliți, reciclați, dar, jenant, needucați
87. De-a proștii și cvardiștii
88. Portret de cabotin și farsior
89. I-au copt-o!
90. 15.000 de specialiste
91. Fata moșului și fata babei
92. Era cât p'aci s-avem anticipate
93. S(portofel) sau „Rușine, rușine, rușine!”
94. Nu-i apuce anul!
95. Garduri și oase
96. Coincidențe triste și haioase
97. Cosmin și Doru au dezgropat toporu
98. Problemele sociale - bombă cu ceas
99. Mirări și întrebări
100. Ioan Timiș nu e totuna cu Frank Timiș
101. A timiși - timișire
102. Pitulicea și cârțița sau hai la diplome, neamule!
103. Frustrația și lustrația sau Musca pe c...t
104. Bătaia peștilor la mal...
105. Gro, gro, la troacă!
106. Apă plată, venin și miere

- 107. Semne proaste anul are
- 108. Jandarmeria ca un pericol
- 109. Au fost anunțați și lobați catindații
- 110. Născut fără conștiință
- 112. Cuiul lui Pepelea

BANCURI ȘI MENTALITĂȚI DE LA BULĂ ADUNATE

- 113. De toate pentru (ne)toți
- 114. Glume și bancuri cu unguri și români
- 115. Dănilă Prepeleac și Uniunea Europeană
- 116. Bancuri și mentalități
- 117. Anecdote cu politicieni și oameni de stat
- 118. Răstălmăciri haioase și lovituri la oase
- 119. Hu... Mor cu năravuri
- 120. Întrebări și răspunsuri a la Bulă și Nănau
- 121. Anecdote
- 122. Glume nebunatace despre... ușuratece

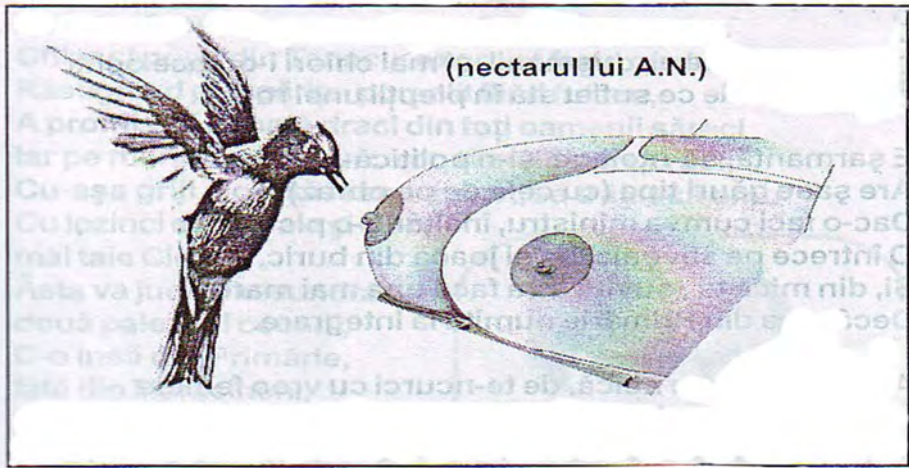
DE TOATE DESPRE (NE)TOȚI

- 123. Biografii celebre: Năstase „Scatiu”
- 124. Perle din cuvântările lui Cocosmin
- 125. Zvonuri despre „ce au în comun”
- 126. Pohtele pohtitorilor
- 127. Vorbe și ziceri răstălmăcite sau ticluite
- 128. Iar de toate despre... netoți
- 129. Vorbe de duh și anunțuri anapoda
- 130. Ziceri colorate și leacuri de greață
- 131. Meserii noi în România tranziției
- 132. La țata presa...

- 133. De ce mă bucur și mă întristez
- 134. Baci Toader și cei doi poli politici
- 135. Rostiri și răstălmăciri
- 136. Proverbe românești răstălmăcite
- 137. Gigisme
- 138. Ziceri cu adresă
- 139. Hu.. mor de greață politică
- 140. Răstălmăciri haioase și lovituri la oase
- 141. Vorbe de duh și ziceri cu năduf
- 142. În loc de postfață

1

Parodii de-a greața și râsu - plânsu

*Șuvița lui Băsescu
(parodie după Scrisoarea V)*

Biblia ne povestește de Băsescu, cum muierea,
Când dormea, tăindu-i chica, i-a luat toată puterea,
De s-a auzit la Londra și s-a întristat regina,
Căci în chică-i sta puterea care emana beșina.

De atunci mai tătarește înspre tâmple-și mână ochii
Și spre Asia tânjește-n căutarea unei rochii
De gălbează Marijana, rătăcită prin Irak.
Înțelegeți dumneavoastră că femeia e un drac:
Sucește cum vrea șuvița, ca la cheferu macazul,
Chiar de cumva-i terfelește biet-matrozului obrazul.

De-l vor prinde ei, dușmanii, și mai chiori i-or face ochii
Ca dovadă de ce suflet stă în piepții unei rochii.

E șarmantă, se-nțelege, și-n politică-i de haz:
Are șase găuri tipa (cu cele de pe obraz);
Dac-o faci cumva ministru, înălțând-o pic cu pic
O întrece pe săvoaia, ba și joacă din buric,
Și, din mica ta „șuviță”, va face una mai mare
Decât cea din Primărie numită la Integrare.

Așadar, Traiene neică, de te-ncurci cu vreo femeie
Pe când luna poleiește Cotroceniul c-o scânteie,
Că se cheamă marineasca, de se cheamă marijan,
Că e cea ce-a tăiat chica de tătar sau de țigan,
Tu degrabă zi „pușchea” și din preajmă-ți s-o alungi
(Nu uita: femeia are minte scurtă, poale lungi);
Când spre tine se îndreaptă cu foarfeca și cu pila
De mai ai nițica minte, feri în lături, e Dalila!

Samsoniada
(*Variantă dupa Scrisoarea a V-a*)

Biblia ne povestește de Băsescu, cum muierea,
Pe ascuns, tăind șuvița, i-a luat toată puterea,
De s-a auzit la Londra și s-a întristat regina,
Căci în chică-i sta puterea care emana beșina.
Cică Anca Boangiu, văzându-l fără șuviță,
Pierdu din obraji boiaua și scuipase între țată,
Iar dușmani-ntr-o unire, cu tam-tam și hopa-tropa,
Prin scrisori lezmajestate l-au pârât la Europa.
Numai Marijan, araba, se jurase pe Coran
Că de-o crește iar șuvița va posti-n Afganistan;
Ortacii de-ncarcerare ce-au mâncat rahat pe băț,
Se jurară, pe Băsescu să-l poftască la ospăț.
Chiar și popa din Tanacu, exorcist frate cu dracu,
Răstignind călugărițe, poreclit fiind futacu,
A promis să scoată draci din toți oamenii săraci
Iar pe marijan s-o spurce cu tămâie între craci;
Cu-așa griji cică Băsescu a zis: „Să trăiască omu’
Cu lozinci electorale și cu ce
mai taie Ciomu’”,
Ăsta va juca Ciuleandra:
două paie, doi coceni,
C-o însă din Primărie,
fată din Mărăcineni,
Care-o are foarte mică,
sau, mai știi? o are mare
De a cutezat s-o
pună ministru la integrare.
Așadar, Traiane neică, când
te-curci cu vreo femeie
Pe când luna poleiește

Cotroceniul c-o scânteie,
Că se cheamă boagioaica, că se chiamă marijan,
Care ți-a tăiat șuvița de tatar sau de Țigan,
N-o mai purta pe la Țebea, ba din preajma-ți s-o alungil
Nu uita: femeia are minte scurtă, poale lungi.
Când spre tine se îndreaptă cu foarfeca sau cu pila,
De mai ai niscaiva minte, feril în lături, e Dalila!

*Se zvonise prin ziare
(parodie după Lordul John)*

Se zvonise prin ziare
Că-n Moldova într-un sat,
E-un bărbat grozav de tare.
Băsescu prinzând de veste
Cine e și de-unde este,
Pleacă-n grabă ca să vadă
Dacă e adevărat.

Ca mulți „beși” de viță veche
Din Valahia de Jos,
Matrozu’ e-ntr-o ureche:
Flueră-n palat și cântă,
Și e cel dintâi la trântă
Pezevenchi fără pereche,
Și, zic uni, cam nărod.

A găsit cam greu Moldova
Și pe Mitrea l-a găsit
(Uriaș croit otova...)
Hî, hî, hî! a hâhâit,
Având poftă de trântit,
Fără-a zice bun sosît.

Așa, gata de trântea-lă:
- Tu ești Mitrea pelhivanul,

Care umbă cu volanul
Pe la fundul lui Năstase
Poreclit și Patru Case?
Bag eu sama că-i fi tare
De ți-a mers vestea prin
lume...
Din Dobrogea vin anume
Să ne punem la-ncercare.

Miron Mitrea se crucește,
Simte buicile că-i ard,
Leneș târnul și-l proptește,
Scuipă-n palme și se-ntinde,
Pe Băsescu mi-l cuprinde,
L-aude cum se beșește
Și-l aruncă peste gard.

- O să stau acum cu tine
Să mă lupt... Mai vrei ceva?
Să te prinzi tocmai cu mine!
Trăienuț, privind cu jale,
Și ținându-se de șale:
- Să-mi dai înapoi beșina,
Și șuvița, și-oi pleca...

Șoarecele și pisica
(sau Traian și electoratul)
- după Gr. Alexandrescu -

Un șoarece de neam și anume Raton
Smerit precum insul numit agafton)
Crescut de comuniști sub pat la pension
Și care, în sfârșit, după un drastic an,
Ajunse cu noroc la nobil parmezan,
Întâlni într-o zi pe chir Pisicovici
(un motan cu tupeu, din bun soi de pisici);
Cotoi cu blana fină și mârlițor de soi,
Mârtan cu bun renume în lumea de cotoi.
Smeritul Pisicovici cu ochii-n pământ,
Zise: „-Te salut, dragul și ocrotitul meu!
De nu cumva te speriu și eu;
Că îmi ești drag și Dumnezeu o știe,
Cu frații tăi doresc a trăi în frăție.
Eu carne nu mănânc, ba încă socotesc,
De nu e prea târziu, să mă călugăresc.
La aceste vorbe, mârțanu-nduplecat,
Știind el cum Traian pe Dumnezeu martor l-a luat,
Își ceru iertăciune, ba chiar îl pofti
Cu neamul șoricesc a se împrieteni...
Până într-o zi când deteră un bal;
Cotoiul refuză și limbi, și cașcaval
Zicând că e în post și nu poate mânca
Și că pofteste doar a îi îmbrățișa.
Și să vezi pupături și să vezi sărutat!,
Pe câți gura puneă, îndată îi jertfea,
Încât abia doi-trei cu fuga au scăpat.
Morala: Cotoiul, smeritul,
E Bănescu, ipocritul.

***Cântec popesc în jargon țigănesc
(parodie după Cezar Baltag)***

Popii în rusii vor să ne mute
Tute pe Mande, Mande pe Tute;
Sfioase pirande în sumbre chillii:
Tute-n izmene, tute și-n ii!

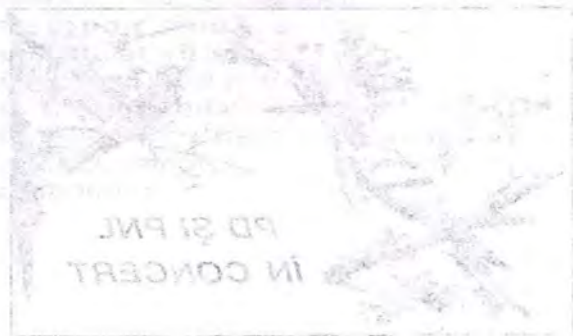
Ca la Moldova sau ca la Tanacu
E pe aiurea: lucrarea lui Dracu;
Se călugăriră muieri ne...bătute:
Tute pe Mande și Mande pe Tute.
– Tanța cu cleanța să le sărute –
Samsonica chică, înforfecată,
Lasă dilema nedezlegată:
Tute pe Mande, Mande pe Mande?
Anca, Monica și I. Marijande.

Tute pe Mande, Mande pe Tute,
Cum îi e toana, așa ne și... tu...te.
Bănescu, piratul, cu mintea în priză
Ce face din țară „celulă de criză”.

Întrebări
(parodie după Ana Blandiana)

De ce visează fetele banane,
De ce bătrânii-s lacomi la șoldane,
De ce urâții au soții frumoase,
De ce frumoșii, șleampăte bănoase,
De ce românii tineri merg în spanii,
De ce rămân aici bătrânii și țigani,
De ce dorința-i lungă ca o eră
Și viața sexuală-i efemeră,
De ce elevele mai sunt șarmant-native
Și-au apărut, mai nou, prezervative,
De ce-n Tanacu-i popă bei peste harem,
Iar noi ne mulțumim cu ce avem,
De ce bășescu are boangioaică,
De ce nu am și eu o unguroaică
Să-mi zică draghe, seretlek și ioai,
De ce, de ce, de ce?! Amar și vai...!

Bănescu către popor
(parodie după „Decebal către popor”)

Această țară-i bun pierdut
De când vânzarea a-nceput!
Veni și târziu, ca un călău,
S-arunci un jug pe gâtul său:
Din revoluții ne-am născut
Și mergem spre mai rău.

Cei din Brăteni coboratori,
Furând-o, i-au rămas datori;
Noi, abitir ne-am osârdit
Și neamul l-am îngârbovit;
Cei „Năstășiți”
i-au tras perdaful
Și se-alese din toate praful.

Se-aude turma murmurând,
Dar se feresc de primul rând;
Când mafioții buni ne par
Și Sfântul trage la cântar
Ca orișice parlamentar,
Să speri e în zadar!

Că toți tăceți ca lașii, știu,
În țară nu e nimeni viu?
Să râdem! robii râd și cad,
Să râdem, românesc răsad,
Să fie-un hohot și un chiu
Căci viața e un iad!

De-ar curge Euro pârău,
Tot mai slăbit e brațul tău.
Când ești urât, dar nu tresari

Și, chiorule, un zeu îți pari,
Când râzi: hî, hî, tu știi că-n
țară-i rău

Ca-n timpuri cu tătari.

Americani? Și ce mai sânt?
De s-ar împotrivi Cel Sfânt,
Zamolxe, c-un întreg popor,
Leșim cu steag în calea lor,
Deși săraci, le dăm pământ,
Căci este timpul lor!

Și-acum, români, dați un
sărut

Unde bășina s-a născut;
Răbdând, speranța
vă rămâne

Ca: „Să trăiți...

de azi pe mâine,

Răbdând poveri,

răbdând nevoi”

Căci mare vânzător vândut

E unul din eroi.

Eu nu mai am nimic de spus:

Vândut demult sunt în Apus;

De-acum speranța e în voi,

O biată țară de eroi,

Eu, brav erou,

bătut, m-am dus,

Ce-aveam de spus

am spus!

Iubito! Haidem să brăzdăm oceanul!
(parodie după Radu Cârnelci)

**Motto: Iubito, hai cu mine pe ocean
De ciudă să plesnească Tăricean**

Iubito, hai cu mine pe ocean
Că nu mai știi de mai apuc un an.
Să prindem Aurora Boreală,
Să ne iubim sub cer fără sfială.
Uitați să fie ziariștii răi,
Steag pe catarg vor fi bichinii tăi
Și vom pluti pe mări măcar un an
Uitând de toate, chiar de Marijan;
În doi vom cuceri chiar mări arabe,
Te voi servi umblând în patru labe;
M-oi gudura la sânul tău bogat,
Catargul va fi proptă, iar puntea va fi pat.
La-ntoarcere vom vinde bricul Mircea
Și vom păstra în taină doar elicea;
Jurnal de bord pictat pe fundul tău
Că „rău de... mare” ai simțit mereu.
Pe sâni vom încrusta două balene
Și-acum, iubito, nota bene!
De va să fie iar o amânare
Te voi numi din nou la Integrare,
Să moară proștii când noi,
cu hopa-tropa
Și sâni tăi, intrăm în Europa.

**Adio la Cotroceni (știm noi cui)
după Gr. Alexandrescu**

Fățarnic
și hilar conducător,
Urâtă
fie calea pe care ai plecat,
Smintit,
te-ai socotit nemuritor.
Vom curăți pământul
pe care l-ai călcat.

Ion Iliescu
urmându-și umbra

Dator este românul să uite cînșpe ani
De când îl ții sub cnuturi, povară și nevoi,
Cu zâmbet machiavelic, tiran între tirani,
Ai sugrumat dreptatea și ne-ai mințit pe noi.

Roiră împrejuru-ți, cerșind a ta rânjire,
Vrăjmașii libertății ce binele nu-l vor,
Urâtă să rămână a voastră pomenire
De astăzi, hăt, departe și-n veacul vecilor!

De-o fi ca să ajungem la ținta mult visată,
De voi trăi (și-mi place să o crez)
Statuia împilării îți este dedicată,
Iar eu cu grele lanțuri promit s-o decorez.

Adio, lung adio! și nu la revedere;
Depart, hăt departe de biată țara mea!
Cu Illici prin Siberii petrece în plăcere,
Pământul să te-nghită și dracul să te ia!

Templul din Dămăroaia

Templul din Efes, vestit în preotese,
Fu căutat prin vremuri și pomenit adese,
Dar despre noul templu azi nu mai scrie foaia
Deși un fel de Delfi se află-n Dămăroaia.

Aici prezise zeul, un mare barosan
Cu viziuni macabre și numele Bručan.
Nu zece ani cu grase și slabe biblici vaci,
Ci douăzeci prezise. Vor trece... Ce să faci ?!

Trecură zece, dară și șase mai trecură:
Tot mai slăbite turme mugesc în bățătură.
Îl cheamă Nea Ionel pe fiul nefârtit
Și-i zice : Ady dragă, ascultă ce-am gândit:

Tu știi că eu pe Silviu la inimă nu-l am
Fiindcă el se trage din Casa Abraham,
Dar a avut dreptate și-a prorocit ovreiu
Că mi se stinge-opaițul și-mi stă în gât oleiul.

Te du în Dămăroaia, du jertfă cinci de-ai săi,
Pe Apollo să-ndupleci, cu acoliții tăi.
Vreau altă prorocire, să placă tuturor,
Căci mâine vine vremea ca chiar și eu să mor.

- Iubitul meu părinte, tătucă, stai cuminte:
Te scot din Cotroceni cu tălpile-nainte!
În două mii și zece sau, cum te știi, la anu...,
Ba, poate, mai curând? – A prorocit Bručan...

**Lupul moralist
sau Iliescu democrat
(după Gr. Alexandrescu)**

Undeva, într-o țară prostacă s-a-ntâmplat
Ca lupul să ajungă satrap și împărat.

(Se știe, v-am mai spus-o

și încă v-o mai spui

Ce rău e să lași țara în grija lupului).

Aflând, deci,

că e țara sub cruntă împilare,

Chemă la Cotroceni

obșteasca adunare.

Degrabă se strânsese mafia românească

Și lupul moralist începe să vorbească

(mai mult să dojenească):

– Frați pesediști, nu aveți frică de păcate?

Năpăstuiți poporul și nu faceți dreptate!

Țara-i de râpă dusă, poporul umilit,

Voi, nesătui ca lupii, ați tot agonisit.

Să nu uitați, scadența tot vine-odat și-odată,

Căci pentru toți există o dreaptă judecată!

Luăți, băi animale, o pildă de la mine:

Promit marea cu sarea, dar nu fac nici un bine.

Îi zise, tremurând, o capră jigărită:

– Matale, nea loane, ai pielea îmblănită

De la o proastă oaie ce fuse jumulită.

Răspunse dară lupul în toate laudat:

– Așa e, dar prostimea de multe m-a iertat.

Morala:

Când vezi că cojocul este din piei de oaie,

Fii sigur că stăpânul poporul și-l despoaie!

*Lupul și lupanul sau Ion și Adrianul
(parodie după Al. Donici)*

Un lup pe cățelandru voind să ispitească

După ce-l primi sub aripă lupească

L-au fost trimis prin țară

Precum fusese-afară...

Să vadă cum e rostul.

Dacă românul, prostul,

își mai suportă postul

(în simplă tălmăcire -

prelunga flămânzire);

Pe unde-s oile, cum sunt păstorii lor

(d-alde sechelariu sau

rus, zis Coloșvor),

Zicând c-ar fi păcat

Să nu aibă lupanii deprinderi la vânat.

Se duse și se-ntoarse vicleanul lupoșor

(Când îl pușcă pe Sârbu direct la oușor)

Și zise: – Eu am avut, stăpâne, bună masă:

Pe dealul din Cornetul e turma cea mai grasă,

Tot grasă-i cea din Vrancea și cea din Oltenime,

Cu oile căpii și bacii din prostime.

– Prea bine! De păstori tu spune-mi ce-ai aflat!

– La Răsărit și Sud de partea mea s-au dat.

– Dar câinii, Adriene, zăvozii cum sunt ei?

– Slabi, jigăriți, flămânzi și puțintei.

– De-o fi cum spui, pe loc mă dumiresc

Și spre un nou mandat cu turmele pornesc!

Dacă păstoru-i prost nici câine bun nu ține;

Purcedem în județe unde ne fuse bine,

Chiar dacă-n trei mandate pe-acolo am mai fost,

Și turma se aține după ciobanul prost,

Căci unde e păstorul mișel și de nimică

Un hoț de vot ca mine de nimeni n-are frică.

Vulpea și Măgarul
(după Al. Donici)

Mintosule, de unde vii ?

(O vulpe pe Octav l-a întrebat).

- Vin de la leul Ion, de vrei cumva să știi;
Cu dor am fost să-l văd și tare m-am mirat:
S-a cam jigărit și-i suspect în purtare,
Bătrân de toată mila, neputincios îmi pare
Acela care-n codri când răgea
Tot natul tremura.

Acum, însă, mai toți

– Cu coarne și cu colți –

Având model, mai an,

Pe lupul Adrian –

Îl iau mai cu răspărul:

„Cică-și vopsește părul.”

- Dar tu, Octav, băiete, nu cred că-ai îndrăzni

De leu să te atingi – vulpea îl dojeni –

- Ehei!, Măgarul mai răgea,

Cum a răgit adese. –

- Îi dau, să țină minte.

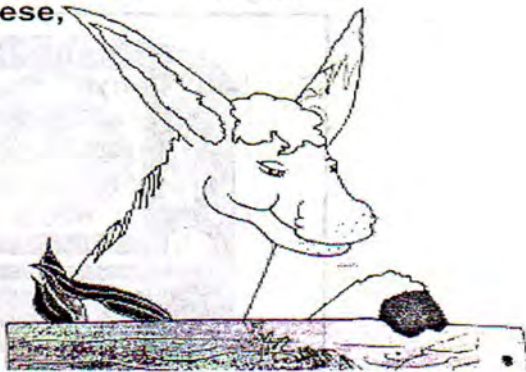
Perechea de copite.

Morala:

Așa va să se poarte

cozmâncii

Când leul e pe moarte.

Marko la tribuna Parlamentului

Catârul cu clopoței sau viitorul atelaj guvernamental P.S.D.

Un partid, se știe care, având un armăsar,
Îl înhamă la jug c-o vită ș-un măgar:
Boul, lenevit la iesle și pus pe rumegat,
Măgarul, îndărătnic, iar calul ne-nvățat.
Când ady ținea jugul, striga Ion din car
Și șfichiuia cu biciul, dar totul în zadar:
Calul azvârlea, boul rumega, măgarul răgea
Și, cu toată zdroaba, carul nu mergea.

„Nu prea i-ai potrivit”, zise un trecător,
Găselnițele voastre-s de râsul tuturor”.

Ion Le Știe Toate: „La animale eu

Am fost rânduș destoinic cu slujba la C.C.-u;

(Jertfitul de Crăciun avea un atelaj mai ceva ca al meu.”)

Nota bene! Se dedică unui posibil atelaj postelectoral:

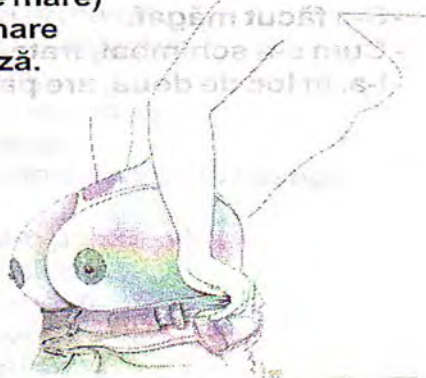
Ponta, Geoană și Săniuță.

Boul și vițelul
(după Grigore Alexandrescu, via Sorescu)

Auzind că fiul are-un post de vază
(A ajuns ispravnic pe-o pășune mare)
Tatăl socru puse coada pe spinare
Și la București a plecat să-l vază.

Țanțoș și mai vesel
boul ca oricând,
Pe oricine-n cale
îl oprea zicând:
- Mă duc la guvern!
Am ginere zmeu
Și-a ajuns întâiul:
Pe cuvântul meu!
Unde-l găesc oare?
- Ții tot înainte...
- Țin, feciorul badii...
Și așa Angelo a ajuns la Adi.

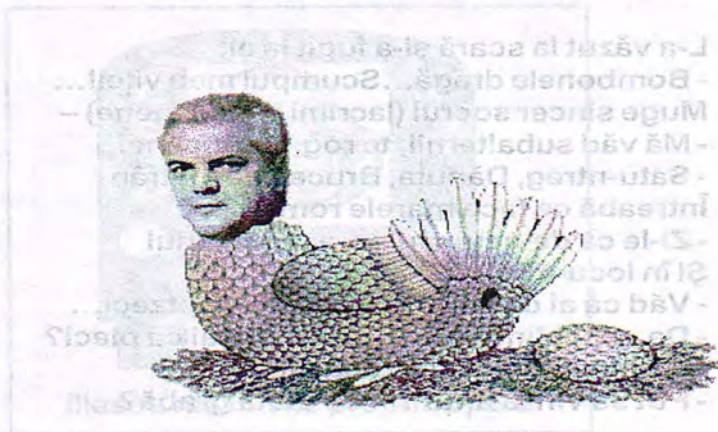

A. Năstase văzut din spate

L-a văzut la scară și-a fugit la el:
- Bombonele dragă... Scumpul meu vițel!...
Muge sincer socrul (lacrimi avea-n gene) –
- Mă văd subalternii; te rog, fără scene!
- Satu-ntreg, Dănuța, Brucan cel bătrân
Întreabă ce face marele român.
- Zi-le că de-acum lui i s-a gătat fânul
Și în locu-mi altul le este stăpânul.
- Văd că ai de toate... clăi peste optzeci...
- Da, mi-i plină ieslea. Când ziceai că pleci?
N-ai nimerit bine. Am atâta treabă...!
- Pot să vin la anul? – Ce atâta grabă?

Auzind acestea, cu mâhnire mare
 Tatăl socru puse coada pe spinare,
 A oftat odată, sufletul să-i iasă
 Și la Scoroviștea a plecat acasă.

- Ce-ți face vițelul ? L-a-ntrebat Brăzdar,
- S-a făcut bou mare ?
- S-a făcut măgar.
- Cum s-a schimbat, frate, spune-ne și nouă!
- I-a, în loc de două, are patru ouă.

*Cea din urmă noapte a ui Năstase
la Palatul Victoria
(parodie după Dimitrie Bolintineanu)*

În sala de consiliu stă Bombonel la masă,
Pe țigăneasca mână el fruntea și-o apleacă
Și cugetă că viața fu o suavă rouă,
Când ani de bulibașă el numără vreo nouă.
An după an viața nu în zadar curgea:
Și titluri, și onoruri, și opere de artă de-a valma câștiga.

Bravi pesediști, ca Mitrea, toarnă-n pahare vin
Și,-umil, în sănătatea lui Adrian închin.
Acesta se ridică și grav le mulțumește,
În stilul lui bombastic, proverbial vorbește:
Eu nu vă urez vile, dragi pesediștii mei,
Doar mucleș, de-o fi cazul, aceasta eu vă cei!
Votați, în locu-mi tineri, ca Victoraș, sârmanul,
Să nu se rătăcească de turmă hoțomanul,
Iar pe cosmin nisula, că-i jmecher și deștept,
La juni, sau pe „centură”, c-așa-i cinstit și drept!
Deci mie, după lupte, acuma mi se cade,
Să am niscai odihnă ca șef de ambasade,
Unde-am mai fost odată – că-s plin de doctorate,
Primate drept cadou și binemeritate -
Nu vă gândiți la șperțuri, la furturi sau pomeni
Din vremea când nea Nelu domnea la Cotroceni!
– Mărite Adriene, zice-un cirac de soi,
Cu multe doctorate în jugănit pisei,
– Sindicalist notoriu și neam de tractorist –
(În cazul lui năstase chiar vrednic „futurist”)
Românii se deșteaptă, ca mâine știu ce vor...
– Să-și poarte încă jugul spre rușinarea lor!

Muma lui Adrian Cel Mare
- Postelectorală -
(după Dimitrie Bolintineanu)

Un orologiu sună noaptea jumătate,
La Cotroceni în poartă, oare cine bate?
– Eu sunt, bun părinte, Adișor iubit,
Eu și din alegeri mă-ntorc umilit.
Soarta noastră fuse crudă astădată:
Jalnica-mi „oștire” fu înlăturată;
Liberal-pediștii, puriștii socot,
Și-au dat mâna noaptea și-au făcut complot;
Formații bizare s-au alăturat
Ca să pună capăt „partidului-stat”.
– Ți-am spus, Adryene, oamni sunt răi...
Unde fură, spune-mi, căpitanii tăi?
– Păi, părinte-tată, după cum socot
S-au dedat la rele! „Fură” peste tot!
– Lasă amănuntul, că asta se știe!
Unde fuse Mitrea, unde fu Ilie,
Unde Hrebengiucul, Popescu Clucerul,
Unde fu Stănoaia, Octav pișicherul?!
– M-au lăsat cu toții, hrăpăreți și răi,
S-au purtat, părinte, ca niște potăi,
Când credeam, în fine, i-am cozmânticit,
Unii, pe la alții, alții... au fugit...,
Am rămas cu proștii, of și vaiul meu!,
Pripășiții jalnici de la pesemeu.
– Du-te-n ambasade sau prin spanii mori,
Ca să schimbi simbolul corbilor cu ciorii!
Ăsta-mi este fiul?! Ăsta-i Adyșor?!
– Ce să fac părinte? Proștii nu mă vor.

Vițelul
(parodie, după Esenin și Marin Sorescu)

Pe imășul verde, când abia ajuns-a,
Vaca l-a fătat, așa, într-o toană...
Vițelul, în toate, semăna cu dânsa,
Numai la privire semăna c-o geoață.

Cu picioare slabe, fragede, de luger,
Se săltă din iarbă și, privind cu rugă,
La ilesciana vacă se prinse de uger
(Vițelușul vacii) și-ncepu să sugă.

Fără ca să-i pese că-i copil de țâță
Se ținea de uger temerar, nebunul,
Până-ajunse-acasă lângă-a sa măicuță
După ce pe tată mi l-a lins tot drumul.

Din ogradă porcii prind a grohăi,
Mirosind pe june cu acră mânie,
Și-a-nțeles vițelul, chiar din prima zi,
Că-n ograda veche-i multă porcărie.

Varianta Sorescu:

Dar acasă-n curte, niște rămători
L-au privit pieziș peste marginea trocii
Și vițelul atunci a priceput
Ce fel de dobitoace sunt porcii.

Avertisment : cititorule, nici să nu te gândești cumva la
recentele frământări și trădări din P.S.D. !

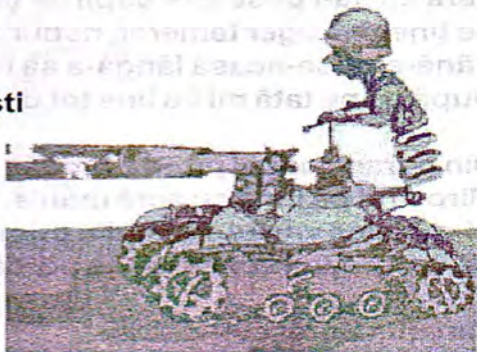
**Scrisoarea lui Geoană
către socialiștii europeni
(parodie după George Coșbuc)**

Tovarăși dragi, scrisoarea mea
Găsească-mi-vă-n pace!
Pe-aici sunt ploii și vremea rea
Și Văcăroiu zace
De la alegeri, slab și tras,
Să-l vezi îți vine plânsul
Că numai oasele-au rămas
Și baliga dintr-însul.

Băsecu, cum vă mai scrisei,
Ne face zile grele:
Dorește pielea de pe noi,
Ne lasă în obieie;
Noi am rămas doar rezerviști
Din vremea lui Nea Nicu,
Pe unguri i-au ademenit:
Ni s-a tăiat buricu...

Apoi să știți că e război
Și pierderi - nu-i de șagă -
Dispar mulțime dintre noi,
Trădare, vere dragă!
Când în prezidiu cum ședeam
Să-mi văd dușmanul bine,
Dan Voiculescu m-a vândut:
Să știți că nu-i a bine!

Petrică Roman s-a trezit
Și-i cășună pe noi
De când nea Nelu a urzit
Un pol de văcăroi.

**Geoană și ofensiva
opoziției
(sau Vadim ținându-și
promisiunea)**

Plângem durerile la voi
Frați socialiști de drum,
Vândurăm țara la nevoi
Și tremurăm acum,
De când e tartor peste noi
Bănescu, hopa-tropa,
Ne strânge zilnic de țurloi
Și vrea în Europa.

Tovarășilor să le spui
O vorbă pe dea-ndoasă:
De nasul României nu-i
„Eropa” cea frumoasă.
Eu, cum se știe-s patriot
Numai pe jumătate
Și-mi pasă de poporul meu:
Mă doare într-o parte
(Ce-l deranjează pe Vadim
Cu care azi sunt frate),
Cu jalba amândoi venim
Sperând într-o dreptate.
Românii, toată lumea știe,
De Europa nu-s:
Primiți ca într-o veresie
- Dau iama spre Apus -

Așa mi-a spus Ion (I) să-ți scriu,
(De l-ar chema pământul!)
Îți scriu acuma, cât este viu,
Și ca să-mi țin cuvântul.
Să ne ajute Dumnezeu,
C-așa e la răzbel -
Și-am scris această carte eu,
Urmasă lui Bombone!

Splen

(după Charles Baudelaire și M. Sorescu)

Mi-e sufletul asemenea unui motan blazat,
Ce-a mirosit o lună prin poduri tenebroase,
Acum când Bucureștiul în silă m-a votat
Eu cu dispreț mă leapăd de visele frumoase.

Ah, soarta grea și măduva din oase –
Aș vrea să plec la ONU sau aiurea, –
Să n-aud de Năstase, insul cu patru case,
Dar-mi-te de Băsescu, satrapul cu securea.

Ajuns la ambasade, acolo, în Apus
Privind la România o voi scuipa de sus,
Strivind în geanta „diplo” speranțele deșarte –
(Suprema răzbunare a inimii-nșelate) –

Dar până-n clipa-aceea, pierdută în departe,
Scârbit de cacialmale și plictisit de moarte
Strivesc, precum I. Rusu, speranțele-nșelate.

Nota bene: Se dedică lui Mircea Geoană, fost ministru de...externe)

Băsescu
și Geoană;
ceialți
pesediști
așteptându-și
rândul

***Plângerea parlamentarului conservator
se dedică și „traseismului” din Parlament)***

Prea slăvite, este vremea, socotesc,
Cu adâncă plecăciune două vorbe să rostesc.
V-am slujit cu înfocare, cum ați vrut eu am votat,
Faptele domniei-voastre peste tot le-am lăudat;
La tribună și prin țară, peste tot am dovedit
C-așa bună guvernare încă nu s-a pomenit.
Când mafia, nedreptatea (fie vorba între noi!)
Apăsa sărmana țară în necazuri și nevoi,
Eu povățuiam prostimea, împleteam cununi de flori
Și strigam că se pogoară fericirile din nori.
Pân'-acuma, nea loane, pentru câte am făcut

Dan Voiculescu căutând o doctrină

Nu tu vilă, nu tu ranguri, nici nimica n-am avut;
La alegeri, de-astă dată, dacă nu mi-ți răsplăți,
Anii cârmuirii voastre „ani de fier” îi voi numi.
Opoziția m-așteaptă și contează pe-al meu vot
Căci în mine curge-n tumult sângele de patriot.
Dacă-o fi să-mi reproșeze anii când v-am laudat
O s-o dau cu Europa..., vremurile s-au schimbat...,
Că era odată bine, mai puțin am suferit,
Că acum românul, bietul, a ajuns nenorocit,
Că poporul pătimește și-a ajuns împovărat,
Că la judecată pierde tocmai cel nevinovat,
Că dreptatea este surdă și că legea a căzut,
Că minciuna e o cinste și meritul nevăzut...
Ș-o să strig eu singurel, la un loc cât strigă toți,
C-o să las patriotismul moștenire la nepoți.
Cât privește Europa, nici că vreau să mai ascult:
Avui grijă și de asta și m-am strecurat de mult...

Nota bene!

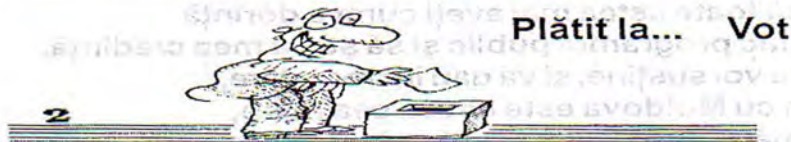
(Nu cumva să vă gândiți la Pruteanu, Gușă, Ciontu,
Tabără sau alții ca aceștia. Nu merită!)

***Profesiunea de credință
a parlamentarului PSD***

Domnilor alegători, doresc să fiu ascultat
Ca să-aveți îndreptățire să m-alegeți deputat!
În vechea legislație, după cum s-a dovedit,
Eu n-am făcut rău la nimeni: am chiulit și-am moțait.
Se știe, pân' a mă naște am fost mare patriot,
Iar acum, că m-am născut, îmi slujesc țara cum pot.
Cunoscând că într-o țară fericirea generală
Se compune-ntotdeauna din acea particulară,
Ca un fripturist politic, din șperțuri și lefușoare,
Cumpărat-am, ia, acolo, vreo 3-4 moșioare;
Guvernul, dacă-mi văzuse hărnicia și talentul,
Mi-a dat ranguri peste ranguri încalcând Regulamentul,
În vreme ce opoziționiștii, lipsiți de capacitate,
Tot așteaptă guvernarea stând cu buzele umflate.
Când era în foame țara, sub a mea isprăvnicie,
I-am dat grâne, cu Făniță, precum orișicine știe;
Am condus sectoare cheie spre binele omenirii,
După ce mă deprinseseseși cu... Regula înmulțirii;
Cu vecinii, după secolii, încheind tratat de pace,
Am ciuntit din țărișoară fiindcă n-am avut ce face.
Pe temeiuri ca acestea, frați români, vă cer azi votul
Căci la cauza mulțimii eu m-am devotat cu totul.
Dacă după toate astea mai aveți cumva dorință
Ca să-mi fac programul public și să știți a mea credință,
Totdeauna voi susține, și vă dau încredințare,
Că unirea cu Moldova este cauza cea mare,
Fiindcă, mărimdu-se țara, și salariul meu va crește,
Iară prinț străin nu voi, că nu știe românește ;
Nu-mi cereți talent, virtute, merite sau probitate
Toate astea sunt mici mofturi și pretenții cam ciudate.

Vă promit că pentru mită, ca și pentr-orice hoție,
 Voi băga doar găinariii la ani grei de pușcărie;
 Protejați și protectori, toți vor fierbe într-o oală,
 Pe-orîșice străin nevolnic l-oi primi cu mare fală,
 Iar în parcurile țării construim o catedrală,
 Lăsând să dispară zilnic ici și colea câte-o școală.
 Pe tătucul Iliescu și post-mortem l-om alege:
 N-are mamă, n-are tată, nici credință și nici lege;
 Cât privește Parlamentul, forma constituțională,
 Îndeav Alma și pe liste, fără nici o îndoială!
 Ordonanțe de urgență? Trei pe zi, cu procopseală
 (un guvern cu... constituții este tras de... socoteală);
 Vom avea imunitate patru ani și încă-o vreme,
 Ca de mici potlogării să nu avem a ne teme.
 Opoziția să tacă, presa joace hopa-tropa,
 Căci în marșuri triumfale vom intra în Europa.

După tot ce vă spusei sunt convins că mă-nțelegeți
 Și, votând cum vrea poporul, deputat o să m-alegeți.
 Să nu puneți la-ndoială, o să fac iar treabă bună:
 Veți vărsa lacrimi amare de mi-ți încăpea pe mână!
 Iară pân' să vină vremea voi mai face o minune:
 Sunt alesul dumneavoastră și mă-nchin cu plecăciune.

Ursul și Vulpea
(după Grigore Alexandrescu)

Ce bine or fi să meargă treburile în pădure

Dacă pe noul Illici la vot l-am detrona

Și noi vom governa,

Zicea unei vulpi ursul. Chiar UE o să jure

La Strasburg, nu-n pădure,

Că nu s-a pomenit un timp mai fericit.

– Și-n ce o să stea, oare, acest bine mare?!

– În toate. Mai ales în dreptate.

Abuz, mafiotism, pe toate le stârpim

Și chiar codul penal o să-l îmbunătățim,

Căci, după plac, Rodica judeca

Și hop, printr-o urgență, Năstase sugruma.

– Dar voi, iudeo-vadime, cum o să procedați

Odată ce „acolo”, mințind, vă aburcați?

– Întâi îi sugrumăm și-apoi îi judecăm!

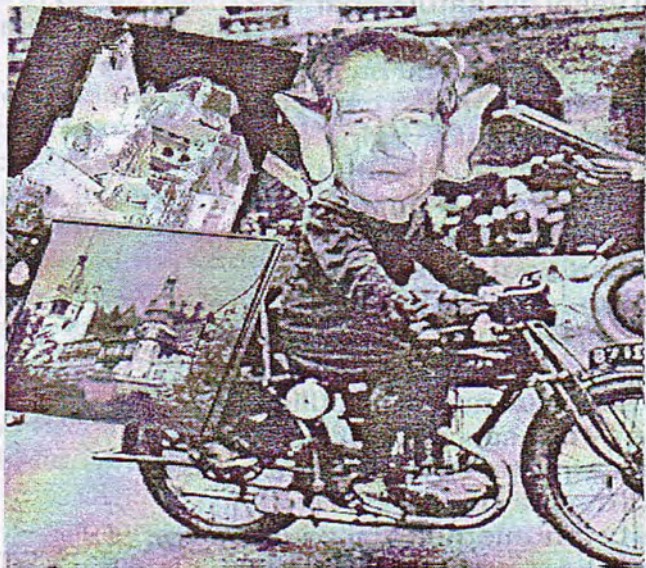
**Nemurit în bronz, cu
felinar alături, rabinul
Vadimovici**

Trădătorii și prădătorii de țară

Stăpâni, mâncați, beți zdravăn, căci viața trece-n grabă!
Această gloată tâmpă, această gloată roabă
S-o scoateți la vânzare, în oricare piață, în orice iarmaroc,
Căci v-a votat de-a oarba și așa... într-un noroc.
Hai vindeți degrabă țara și codrii, pentru pungă
Chiar ape să secați că poate-o să vă-ajungă.
E vremea înfruptării, e vremea să fiți tari:
Nimic să nu rămână, prădați mâini năravase
Trudiții de pe țarini, trudiții din orașe.
Și la urmașii voștri să nu vă mai gândiți:
Privatizați, rânjiți, privatizați, trăiți!
Pădurile-s torente, ogoarele sunt spini:
A mai rămas să vindeți părinții la străini!
Și-au isprăvit ospățul vânzării pesediștii:
Ce-a mai rămas, cu pohtă, prădează-acum pediștii,
Având reper doctrina, cod - liberalizarea:
În bună alianță desăvârșesc vânzarea.
Au târguit petrolul? Mai sunt linii ferate,
Centrale, gări și drumuri (și ele licitate).
Istoria se-ntoarce și vom ajunge mâine
Să cumpărăm chibrituri și-oloi din țări străine.
Ca ulii și corbii se-ntoarseră magnații
Și lacomi, cum îi știrăm, cer întreit talanții:
Mociornița, Malaxa, papistașii, ovrei și grecotei
Îi vor lăsa pe drumuri pe românașii mei.
Mai du-te, biet române, cu jalba la-mpărat!
Primești după măsură: primești cum ai votat!
De secolii ai fost slugă și slugă vei muri,
Dar nu vei muri singur: Și neamul va pieri.

Mihai, plecat sărac din țară

Blestem arghezian pentru politicieni

Guvernanții țării – haită de mișei,
Jecmănesc o țară și se-mbuibă ei.
O, ajută-i, Doamne, să-și piardă sămânța-n
Cimitirul vesel din satul Săpânța
Și mai pedepsește-i, când nu au ce bea,
S-aibă ciorba chioară cu patent „Ciorbea”.
Pentru decăderea-n cea căzut o țară
Dă-le, Doamne, dă-le, rușine și-ocară,
Lepră și turbare, oftică și fras,
Și-alte boli urâte de ți-au mai rămas!
FMI-ul fie pentru neamul lor,
Ce, cu dinadinsul, pare că și vor:
Stăpânul, satrapul de armeni și-ovrei –
Mântuiește, Doamne, țara de mișei!
Vlaga să le-o sugă tenii și limbrici,
Soațele să nască numai priculici;
Bubele să-i coacă, cancerul să-i roadă
Și, ca la maimuțe, să le crească coadă.
NATO să devină-n mârșevia lor...
Ce-a fost comunismul. Mai dă-le, de vor,
Blestemul lui Midas: aur cu găleata,
Topit să-l înghită și, cu asta, gata!
Pe ciocoi aiștia ce-și bat joc de țară
Nu-i apuce, Doamne, înc-o primăvară;
Ciuma să-i alunge, ca pe-un ins ciumara,
Și-alți ciraci din aiștia, ce jefuie țara!
Când e „rovinieta”, când impozitarea...
Când le-o fi mai bine să-i „treacă cufoarea”;
Să le sece ochii, să le curgă osu’
Și la el să-i cheme mai curând Coposu;

Vadim să-i boteze-n legea rabinească,
Gigi să-i învețe limba românească;
Ionuț Popescu, mucos și nărod,
S-aiba-o ambasadă pe la Polul Nord,
Belo des să-i spurce-n limba ungurească,
Emil, zis și țapul, neam de găgăuză,
În locul lui Caron, fie călăuză;
Cazane cu smoală să-i înghită sara
Și să-i verse ziua faini precum Ciumara,
Deștepți ca Vanghele, cu ouă ca Ady –
Să-i „lucre” prin spate, vajnic, badigardi.
Dă-le diaree în orice moment –
Chiar când se adună, hoți, în parlament;
Zilnic să-i blesteme proprii părinți
C-au vândut o țară pentru calpi arginți;
Cartea de istorii veșnic să-i refuze,
Iar la judecată Raiul să-i recuze;
Ca Diaconescu, să devină iască,
Și ca Zoe Petre să se facă... flească;
Cucuta le fie, pentru tot, răsplată...
Ascultă-mă, Doamne! Și... cu asta, gata!

Calul Troian
(parodie, după Mihai Eminescu)

Și, ascultând, dintr-un Apus, îndemn
Băgară în cetate calul cel de lemn
(Di, di! și iar di, di, pe jos și de-a călare
Precum UDMR-ul ajuns la guvernare).
Ș-apoi pe veselie, pe chef se așternură
Pân'ce, încet, încet pe toți somnul îi fură...
Peunere și „Vatră”, români și patrioți,
Ajunși, tot prin vânzare, pe mâna unor hoți).
Din calul mincinos secuii se coboară
Și, prin partid fantomă, cu Tökeș se strecoară
(Acolo und'râvnise: în inimă de țară).
Cum văd că românașii toți dorm așa, ca morții,
Ei gâtuie străjerii ce-avură paza porții
(Partidele de azi, partidele de ieri,
De-a valma ticăloase, au fost acei străjeri);
Aprind făclii pe creste-n Covasna și Harghita:
Vor „Scaune” nu trei, ci încă pe atâta!
Acesta fu semnalul, transmis din om în om
Din Mureș la Orade, de-aici la Balaton.
Înveninați ca Horty, cu tunuri, lănci și săbii,
Din iadul care pute ei mân'spre est corăbii,
Când peste Europa domnește-a păcii slavă
Ei „vor” cu molcomișul și fără de gălceavă.
Intrați sunt în cetate, uniți și diplomați
Iar noi, troienii proști, îi socotim azi frați.
Deci, adormiți în lene și nepăsare mută,
N-am observat cum vin: din sută altă sută.
Prin secolii pustii și țara și olatul

Împlând de jale țara lui „Ilici”-împăratul.
Un cal troian de-acela e astăzi ungrurea,
Când curtea lui Priam o rânduie prostimea.

Pesedistul spășit
(parodie după D. Bolintineanu)

Un orologiu sună jalnic, din păcate,
La primărie-n poartă oare cine bate?
– Eu sunt, dragă Mircea, un pesedist spășit,
Eu și din alegeri mă-ntorc umilit.

Soarta noastră fuse tristă astă-dată,
Ceata de ciocoi fuge speriată,
Lăsând Alianței, la scadența plății,
Tot ce ieri huliră-n „Viața cetății”

Iartă-mă, Mircie, că, de val luat,
Te-am bălăcărit și-am mâncat... rahat!
Mircia răspunde blând, fără să-l certe:
– Pe săraci cu duhul Dumnezeu să-i iertel
De-acum încolo poartă-te cinstit,
Să nu uiți în grabă pața ce-ai pățit!
Mi-e milă de tine, tocai euroi...
– I-au tocat țonacii, iliești moroi...
– Ai pierdut și tu, a pierdut „Reminul”,
Ai vărsat în jeturi de duhori veninul,
Pe la primărie n-ai mai dat, ehei...!
– Voi veni de-acuma și în schimbul trei,
Și adeziune aș semna, de-ai vrea
să mă ocrotești sub pulpana ta.
– Ce spui tu, străine? Mircia-i departe,
S-a cam fript cu ciorba, suflă și-n lactate...
Vă cunoașteți bine, vă știe năravul:
Chit că ești șaten, cam aduci cu albu.

Monica „deputățica” își arată bucățica

**Avem și noi Monica noastră
Cu un sfrijit de bărbățel,
Avem, avem Monica noastră
Având conviv un Irinel.**

**Îl poartă-n lesă prin județ
Ca pe un jalnic nătăflet,
Ca gaborița de nebună,
Îl și aburcă la tribună.
Numele, de-aleasă țară,
Fiindcă e parlamentară.**

**Avem și noi Monica noastră,
Cu nasu-n vânt, năbădăioasă,
Made în Vale și produs
Miron Cosma – v-am mai spus.**

**Atunci când cuvântărește
De un șlagăr ne-amintește:**

**„De ești Moni dmocrată
Lasă ușa descuiată,
Bărbățelul, la hotel
Și hai să ne irinel”**

sau

**De ești mândro, barbliană
leși cu Gheorghe la poaină
Colo jos, în Drumul Crucii,
Că doar e ministrul muncii;
Să-ți mărească, cu folos,
„Punctul” din buric în jos.
Când te reazămă de-un gard
Stă Pogea de badigard;
Când te-ntinde hoț pe pat
Pază-i propriul bărbat.**

Vestitorii toamnei
(după „Vestitorii primăverii” de George
Coșbuc)

Din alte țări, de soare pline
Pe unde-ați fost, fără rușine,
Veniți parlamentari 'napoi,

Că nu ni-i bine!

De cântece și copaci goi
Plâng codrii jefuiți de voi.

În lumea care nu-i ș-a noastră
Nu ați deschis
câte-o fereastră
De dor de țărișoara voastră?
Crâmpei de gând, boierilor,
N-avurăți pentru-acest popor,
Din țărișoara unde
oameni gem
Ajunși la sapele de lemn?!

Chiar pruncii în mizerii mor,
Bătrânii a trăi nu vor,
În vreme ce cu voi ați dus
Și cântecele în Apus.
Obrazul vostru n-a crăpat
Când un străin v-a întrebat
Cât ați furat?

Străinilor voi nu le-ați spus
Că tot ce-am moștenit
s-a dus?

Ș-acum veniți grăbiți în țară,
Să mergeți lacomi, iar și iară,
Cu dor de circ în Parlament
Sau în guvernul impotent;

Să licitați, să jefuiți,
Din când în când să obosiți
Ca Păunescu să dormiți
Cu grijă. Sforăitul vostru
Îl costă pe românul nostru
Care trudește pe ogor
Ca voi să sforăiți ușor.

În urma voastră,
doar gunoiul,
C-ați guvernat jucând
de-a mija
Precum Ciubăr-vodă Dabija,
Strângând cu japca euroiul
Când păstorea N. Văcăroiu.

.....
În alte țări, proaste jivine,
Plecați în silă și rușine!

*Nu te-ai priceput
(după George Coșbuc)*

- personaje care vă vor duce cu gândul la T.B. și E.U. -

Nu te-ai priceput!
Trăienuț, eu te-am plăcut,
Iar privirea ta, mai mult,
Eu m-apropiam de tine,
Tu priveai chiorâș la mine;
Asta a durat o vreme,
Ai ajuns mahăr, Traiene
Peste fete cotrocene.
Eu, am vrut și te-am avut
Însă nu te-ai priceput.
Integrată-am fost cu graba,
Fost matroz, tu făceai laba,
Mă făcui de răs degeaba.
Mai apoi te-ai cam temut,
M-ai avut și te-am avut
Prin boscheți la Cotroceni
Urzicați în buruieni,
Eu, țâțoasă, tu, coios -
De la Cotroceni în jos,
De la Cotroceni în sus
Eu ți-am dat-o cum
mi-ai spus.
Știam c-o să vină o dată
Când vei zice: gata, fată!
Eu, tată, tu, măritată,

Și țara-i neguvernată
De ne râde lumea toată...
Băsule, doresc o dată
Să mă-ntrebi: „Mai vrei
tu, fată?”
– Muiere și deputată
De dragoste dșuheată –
Dar tu nu te-ai priceput!
Am fost rea precum leoaica
Cu rivala Boangioaica
Și stăteam bleagă ca oaia
Când te mângâia săftoia,
Având badigard la ușa
Un săftoi, nu o mătușă.
Nu te-ai priceput!
Doar Tărice a știut
Să ducă neveste-n în casă:
patru-cinci, mai multe, lasă
C-o să fiu și eu mireasă
Peste-un an și încă-un an
Când s-o însura Orban.
El va-ncepe-atunci iubitul,
Eu, mârlesc neisprăvitul:
Să am pâinea și cuțitul.
Numai tu ai fost de vină:
M-ai tratat ca pe-o bășină.

Gâlgâie terasele
(parodie după Damian Ureche)

Gâlgâie terasele de ele,
Puține urâte, multe frumusele;
Toate par minore, la vârstă și minte,
Pentru cinci sutare pot să te alinte.
Banu-n țara asta-nnoadă și deznoadă:
- Mai întâi patronul, tu să stai la coadă!
Unele-s eleve, altele, studente,
Burice și solduri pline de talente.
Zâmbetul te costă în nota de plată
(Pensia ajunge... o singură dată);
Nici că te cunoaște, dacă-ai revenit:
Ți-a oferit marfa, iar tu ai plătit.
Gonococi, lăței, d'alde astea toate
Sunt cadouri scumpe, din străinătate.
Unele-s curate, ba, chiar și atente,
Sunt eleve, vara, toamna sunt studente.
La cules căpșunii și-au lăsat feția -
Bun etichetat „Made-n Romania”;
Preadolescente, n-au sărit nici gardul,
Dar plătesc natur d'alde badigardul.
Dacă se mărită, dup-așa servicii,
Țin o noapte urbea-n foc de artificii
Și din ce fuseră abrașe, focoase,
Măine sunt pudele și bisericose;
Își educă pruncii și, de bunăseama,
Sunt un bun exemplu: Să faceți ca mama!

Băsu... Hassan
(după George Coșbuc)

Pe Băsu-l zărește „turtit” la volan -
Volanul e fulger în mână,
Un cânt de matroz chelbosul îngână
Și pare a fi de-al lui Gigi golan;
Și-i tare în vână.

Cum bate cu vuiete valul în mal
În plinul șoselei s-aruncă,
La dreapta, pe scaun, o splendidă pruncă,
Hormonii în clocot, privirea de juncă,
Bruneto-șatenă cu dinți de cristal
Și ochi de speluncă.

Mulțimea-l zărește, poliția fuge,
Becali, nebunul, îi ține isonul,
Un damf de tărie din urmă-l ajunge,
Cu sticla în mână orgiei dă tonul
Hai Steaua, hai Steaua, se-aude la ONU
Și-n tot Albionul.

Ah, iată, e însuși ghiaurul Traian,
Cu Udrea, sălbateca jună,
- Te miri marinarul cu cine s-adună -
Deși-i președinte mai bine de-un an
El seamănă vânt și culege furtună
Precum un golan.

„—Căline, oprește, o vorbă să-ți spun:
Ca șef de guvern ești pe nicăirea,

Când vezi o cadână de flașcă ți-e firea,
Guvernu Tărice de nimica nu-i bun,
Tu de la Ciorbea primiși moștenirea
Și bașca oștirea!

Sălbatecu Băssu se-ncruntă, e zmeu,
Născut e anume la noi să se-ncrunte,
Se crede erou, cum a fost Prometeu,
Și are luceferi pe frunte;
Pe axa America se plimbă mereu
Și crede că-i munte.

„-Tărice, să piară azi unul din noi!”
Tărice bolidu-și pornește;
Un fulger din ochi de ceacâr slobozește,
Se luptă morțiș amândoi
Căci miza e țara și proști suntem noi,
Tărice zorește!

Suvița lui Băssu pe jos a căzut,
Scheletic i-atârnă veșmântul,
De slab ce-i mai, mai că-l clatină vântul,
Se simte, la spate, de noadă ținut,
Dă „aere” cum da mai demult
De vuie pământul.

Îi dărdăie dinții și e-ngălbenit:
Ca Popey Spanac se crezuse de tare,
Pe Mitrea îl vede venind pe cărare
Și Dan Voiculescu-i aproape sosit,
Spahii din Cotroce l-au cam părăsit
Și nu e scăpare

.....

**În ceasul acela Băssescu-a jurat
Să zacă la Viena o lună,
Cu Udrea Elena, cadâna nebună,
Uniți în iubire și pat lângă pat
Căci viața e scurtă, puterea, rahat
Și norii s-adună...**

Un alt Mihăiță Motoristul în fruntea țării

Iarna... la PSD
(după „Iarna pe uliță”, de George Coșbuc)

A început de mult să cadă
Câte-un șef, pare c-a stat,
Tinerii s-au răzbunat
Pe Ion, dar stau grămadă
Pe c....t

Nu e pace, dar li-i bine...
Unii rățesc pe drum,
Ady-i liniștit acum,
Victoriaș din urmă vine
Cum-necum

Pesediști? Niște gânganii,
În ton cu geoană tot țipând,
Se împing, așteaptă rând,
Pa la alții bat mătănii
Vrând-nevrând.

Gură fac cât roata morii,
De-a valma se ponegresc,
Despre furturi se pârăsc,
Când de sus vestesc toți norii
C-o bulesc.

Cei mai mari de prin ogradă
Sau pe-ncăierate puși,
Lacomii juni, de
Geoană-aduși,

Uneltesc și stau grămadă
Pe la uși.

Rău, din când în când răsare
Un puțoi de-al nu știu cui;
El și cu ciracii lui,
Dând din coate fac cărare;
Uite-l, nu-i!

El e sol, precum se vede
- Ady l-a trimis în Sfat -
Stă tot timpul încrunțat,
lese-n față și se crede
Că-i bărbat.

Dă în gropi și se ridică
- Numai Gigi e ca el -
A ajuns berbec - din miel -
E fantoșa-i mai voinică
Decât el.

Vine moș Ion pe stradă,
Văcărioul e cu el,
Zgribulit și urățel,
Pe Pontiful ca să-l vadă
Puradel.

Se-oțărăște rău nea Nelu:
– Tu ești micul Barbă-Cot?
Ai înnebunit de tot!
Hai, să-ți vândă văcărelu
Încă-un pot!

Cică vrei s-ajungi în frunte
- Președinte-n Pesedeu -
Colo sus am fost și eu:
Nu poți face din deal munte
Cum sunt eu.

Nu e chip să-i faci cu buna
Să-ți dea ție halca lor
- Mîtreă-i tare pe picior -
Au furat și fură-ntruna
Și mai vor.

Victor nu-și uită învățul:
Ca Becali dă din mâini:
„-Fraților, suntem români,
O să pun eu pe voi hățul
Ca pe câini!

Pe la Tele-se-nvârtește
Și face lustru-n ocol,
Din Senat el ia obol
Și de-o fi și de-o mai crește
'i Dracu gol.

La sondaje-n jos se duce
Și nu are nici un plan
- Partid fără căpitan -
Un „din ăla” să-ți faci cruce
Că-i Satan.

De o vreme-i latră câinii
- Câinii-s câini, niște potăi -
În partid sunt mulți clănțai,
Se răresc mereu bătrânii
Nătărăii.

„- Ce se-aude-atâta gură?”
„- Pesediștii, noul val...
Ponta s-a urcat pe cal
Ca și Gușe din Ardeal
Și înjură.”

*Cântec de matroz
(după „A venit un lup din crâng”
de George Coșbuc)*

A venit pirat pe mare
Și-alerga pe țarm să fure
Ca și lupul din pădure,
De prin deltă ori din crâng
Pe românii care plâng.

Și-a venit târâș-grăbiș,
Lup ceacâr, privind chiorâș,
– Lup-pirat cu trei cojoace
Hai la Udrea să te joace
Din buric ca din nuia!
Ea-l chema pe lup încoace,
El la Marijan fugea.

Ieri, pe drum, ungur sărac,
Întreba prin bulgărima:
– Poartă-se românii bine?
Dacă nu, să-i vâr în sac
(Ori pe mare

să-i vând vrac
Și astfel să-i mai împac);
A venit chiar în Guvern,
Tăricean, atunci i-a spus:
– Ce-i la noi nu-i în Apus:
Românașu-i prost și tace
Dacă l-ai lăsat în pace -
Du-te-n mă-ta și... s-a dus.

A venit ș-un negustor
Lacom, la privatizare...
Cumpăra copii de care
N-are grijă țara lor.
A venit la Parlament,
Văcăroiu l-a certat:
– Poți să-mi dau tu „Săniuța”
Și pe Udrea Ilenuța;
N-ai tu flotă, n-are statu
Pe cât merită băiatu!
Pleacă, pleacă!... N-a pleca!

*Marcă
Made în
România*

Fatma sau Ionica - Bucățica
(parodie după G. Coșbuc)

Odat' pe săptămâna apare-ngândurată
Văzând că-n urbea Devei nu-i cea mai mândră fată
A marelui Dan Voicu, calif de București
Desprins din spița mare a unor ceaușești
- Un ins preavenerabil, cu părul des și lins,
Ne-mpovărat de vreme, de lustru neatins,
Cu râțul gros și fruntea din muche de topor,
De felul său și jmecher, dar și conservator –
Ea, Fatma, pe post de ziaristă și femibadigard,
A cochetat cu moșul, cu aere de bard,
Până când, de javră, grivei s-a săturat
Și o trimise-n Deva, pas'-mi-te, deputat.
Venise maidaneza pozând în speriată,
că nu trecuse munții aicea niciodată.
Înlangurând privirea din ochii de mărgean,
Îl cucerește Fatma pe Narcis, mărginean
Corcit de Ioli Neni c-un românaș de soi
Cum sunt mai toți românii pe-aicea, pe la noi.
Se plictisise iute maidana de obor
Până ce puse ochii pe-un vajnic călător,
Dintr-un partid în altul de trei ori poposit,
Încât acestei patimi îi zice „timișit”.
leșise în cărare, o prinse pe furiș,
În deal, taman la Hațeg, o trase în tufiș,
Și de atuncea Fatma, gitancă-mpătimită
Așteaptă zi și noapte să fie timișită.
Simi, cu eunucii din conservat partid,
Pândesc, nutrind speranța că în curând îi prind.
Un ziarist trecut de prin dârmon prin ciur

Demască într-o doară acest amor obscur.
Fatma se duce la Voicudan și-i spune:
– Bă, pune badigarzii să-l bată și mai pune
Să-l târâie prin Deva de-a lungul și legat
Că mi-a atins onoarea de om și deputat!
Mișelul! zice Timi; izbește cu piciorul
Și dă un semn: Mircie, în lanț cutezătorul!,
Taman când mărgineanul, cu ochii la pământ
Intră, c-un fes de Yemen și ceva... sub veștmânt.
Fatma stă rezemată la sediu de-un pilastru,
Iar Timi stă-nainte-i. El are fes albastru,
În lacrimi are ochii, de-un farmec dureros;
E doctor și e bică. Ce barbișon frumos!
S-aruncă Voiculeanu precum din cer hultanul
Cu fulgere în ochi și-n mână, iataganul:
„– Acesta e?” - Ionica se-ndoaie puțintel;
„A fost Petrică, taică! Să nu lovești în el.”

Băsu și Tăricele admiră buricele

Neprimit la Cotroceni
Stă de doi ani buni afară:
Două paie, doi coceni,
Pus la punct de neica Iară;

Cocoțat ca pe catarg
Râde Sus spre Jos cu chef
Și cu ochiul chior mai trage
Spre tărice, încă șef.

La Săftoaia, tri cuvinte
Devin lege, devin țel:
– Mergem, dragă, înainte?
– Mergem, însă fără El.

Când Tărice-n două cărje
Calcă-n străchini pe-o
cărare,
Ologitul îl provoacă:
– Să vedem Care pe Care!

Dar Tărice încă poate,
El se crede Important,
La motoare este Foarte,
Excesiv de Elegant.

Doi cotoi în Țara Chioară
Ce dau iama printre mățe:

Unul, meșter la neveste,
Altul, taur între fâțe.

Doi ologi, din întâmplare,
Deh, sunt ziduri și șosele!
Conduc țara cum li-i voia:
Din bele în bele.

Muieratici și prostaci
– Gâgă-Bulă la potou,
Unul are minte-bou,
Altu-o are între craci;

Unul, neam turco-tătar
Rătăcit cândva pe-acia;
Altul, sigur e Bulgar
- Amândoi poartă Tichia -

La Chelbos se potrivește
Dac-i de mărgăritar;
La Tărice, când râvnește
Să se mai însoare iar.

Potrivii: Tusea și Junghiul
Acest cuplu blestemat;
Blestemat să fie pururi
Prostul care i-a votat.

Secuii și românii (după „Dunărea și Oltul” de G. Coșbuc)

Dunărea vorbea cu Oltul:
 „– Tu, copile drag al meu,
 Zbuciumat tu vîi la vale
 Tulburat mereu -
 Plouă mult la voi la munte,
 Sate și câmpii de-neci,
 Ori ți-e firea ta de-a rupe
 Maluri pe-unde treci?”

„– Rup și maluri câteodată
 Și fac holdele de pier,
 Iar când plouă mult la munte
 Cap de om eu cer.
 Dar nu-i asta, maică sfântă,
 Nu de asta-s tulburat,
 Ci de câte văd mi-e milă,
 Maică, și-i păcat!”
 Eu de unde vin, mîhnitul,
 Furios spre șes cobor,
 Căci, de unde vin, nu-i lege,
 Este groază și fior.
 Rar mai vezi români
 pe-acolo,
 Neamul nostru s-a cam dus,
 Căci pe gâtul lui și astăzi
 Secuimea jug a pus.
 Nu e voie să vorbească
 Graiul strămoșesc ce-l au,

Iar în coasta lor din vremuri
 Sulițe păgâne stau.
 Liberatea încă este
 Nume gol pe-al nost' pămînt:
 Cei puțini sunt cei puternici,
 Doar secuii
 au cuvînt.
 Ah, de mila lor, eu, maică,
 Vin așa de tulburat
 Și de ciudă că secuii
 Iară ne-au încălecat.
 Iar de-nec și mal, și oameni,
 Nu mai știu ce fac și eu,
 Căci mă simt de-atîta jale
 Tulburat mereu.
 Marko, Wereștoay și-Atila
 Ne părăsc pe la străini
 Și ne pun pe gură lacăt
 Pentru că suntem
 români
 Ne belesc, barbari, în piețe
 Inventând un alt Ignat,
 Căci guvernul îi răsfață
 Și cu ei s-a fost legat
 Frate, șogor, vasăzică

- O să fie și mai rău -
Le dă drepturi peste drepturi
 Și uită de neamul meu.
Dunăre, de-o să mai țină
Ăst coșmar în secuime
Eu mă răzvrătesc în maluri
 S-ajung turbure la tine
Aș avea o rugămintă:
În Regat când poposești
Tu atrage-le aminte
 Celor de la București,
Că așa nu se mai poate!
– Români sunt blânzi și buni –
Dar de strigă Goga-ndemnul:
„Oltule, să ne răzbulni!”
Tu să strângi noian de ape
În trei ținuturi de ocară
Și să-ți aduni apele toate,
 Să ne mutăm în altă țară

Cică niște cronicari (după Hurmuz)

Cică niște cronicari duceau lipsă de șalvari;
Astăzi sunt unii ca ei
Ce duc lipsă de condei.
De pe stradă iau guriste,
Fac din ele ziariste
Rău școlate, vacs la carte,
Tupeiste cât se poate.
Speciile literare
Sunt trei feluri de mâncare:
Fursecuri, cafea, trabuc
Servite de Hababuc.
Mahării le cântă-n strună
Fiindcă și se împreună (cu
sensul de „laolaltă”),
Căci n-au casă și n-au masă
Și nici mașină luxoasă.
Totuși, este tare tristă
Viața de ziaristă!
Mi se pare și mai trist
Să te știi ștefanghiorghist
În fruntea unui ziar
Când de carte n-ai habar.
Aibă grijă cei ce uită
Că memoria nu-i scurtă.

Lavinia Șandru și E. Udrea
sau Una pe față, alta pe dos

Punere în temă

Ilici nu e Iliescu; țap cu barbă nu-i Bănescu: Teo nu e Marijan, nici Agafton nu-i Jidan; vițelul fătat în toană, nicidecum nu-i Mircea Geoană; Adrian nu-i Hadrian, mare împărat roman, nici odraslă de țigan; Vai-da el și vai de noi e hunedorean de soi, ajuns pesedist mai an, fiindcă-i văr de-al lui rudean; Tăricean nu-i Tăriceanu, mai degrabă-i slăbăreanu care nu apucă anu; are, deci, puține zile (cât avu Radu Vasile). Cine s-o mai recunoaște, dintre vii și dintre moaște, precum Frundo, Tokeș, Gyula, ce sug țara și nu...,

Îl privește, treaba lui, rușine obrazului!

Personaj public de ești, feri în lături, c-o pățești: ghimpele alege-ntâiul, când obrazul, când călcâiul. De te superi, bine-mi cade; de zâmbești, mai bine-ți șade. Dacă n ghimpe ai călcat, știi de unde ai plecat (chiar și eu m-am înțepat și mi-am amintit de sat).

2 Fa (bule)

Boala și vitelele se
(variantă țărănească)

Care muge într-un
Un bou ca toți bouii, puțin la
în zilele acestea de soartă-ajută
Și decât toți frații mei cu o
Dădând în... partid un post
- Stăpâne, îl țineți în
Un bou în post mare? Mă
Nu se mai întâmplă în
Se întâmplă, însă, cum
- Dacă nu ai minte...

Nota Bene: Se pot...

Vitelele vacii, și
(pestele) s-a
Auzind că unchiul s-a
Că are căi multe și
- „Măduc”, xise
Fără a pierde vreme
Ajunge la unchi și
Înăi băgărilor lui
- Stăpâne, mă dă
- Doi, înțeleg
Se-nțelege că
Doar cu „S
E un bou în post
- „Bă, să îți vezi de treabă, că mânașor țărănească
S-a schimbat neașterea, și cum îi ști
Nu la „bombardele” comuniste
Cine și de ce printr vrei să fii?”

*Boul și vițelul sau PSD-ul și PSM-ul
(variantă târzie după Grigore Alexandrescu)*

Un bou ca toți boii, puțin la simțire,
În zilele acestea de soartă-ajutat
Și decât toți frații mai cu osebite
Dobândi în... partid un post însemnat,
Un bou în post mare?! Mă uimesc și eu:
(Nu se mai întâmplă-n orișicare loc)
Se întâmplă, însă, cert în PSD-eu,
– Dacă nu ai minte, poți avea noroc... –

Vițelușul vacii, plin de bucurie,
(pesedist sadea, toată lumea știe)
Auzind că unchiul s-a făcut boier,
Că are clăi multe și pășuni o mie:
– „Mă duc”, zise ”-ndată puțin fân să-i cer.”

Fără-a pierde vremea spre palat pornește,
Ajunge la unchiu și-ncearcă-a intra,
Însă badygardul brutal îl oprește:
– Stăpânul meu doarme și nu-l pot scula.
– Doarme nea Neluțu? Pentru-ntâia dată
Se-ntâmplă să uite obiceiul lui;
Doar cu „Săniuță” -a ațipit o dată...
E un somn suspect ș-aș vrea să i-o spui!

- „Ba să-ți vezi de treabă, că mănânci trântea!

S-a schimbat nea Nelu, nu e cum îl știi...
Noi la „bombonelu” cerem socoteală...
Cine și de ce primit vrei să fii?”

Fabula, se știe, nu-i scofală mare:
Se scoală zâmbavul, pleacă la plimbare,
Nu vede nepotul, vițel pesemist,
Care muge-n poartă dezolant și trist.
A doua zi iarăși, dis-de-dimineată,
Vițelul, la unchiul umilit veni.
O slugă miloasă vede că îngheață
Și, să-i facă bine, de el pomeni:
– Stăpâne, îi zice, așteaptă afară
Ruda dumitale, al pesemistei fiu”
– Cu ăsta nu-s rudă; mergi de-l dă afară!
N-am rude sărace și nu voi să-l știu!

Nota Bene: Se potrivește și lui Traian Băsescu!

*Cum s-a născut, la Cotroceni, fabula
(după Al. Donici)*

La chiposul cu zâmbire,	Căpușele ne sug vлага,
Adevărul, gol din fire,	Tu umbli cu danga, danga...,
Fără veste a intrat.	Iar Năstase, patru case,
Iliescu s-a ncruntat	Agonisește foloase...
Și la dânsul a strigat:	– Ne-a ajuns pielea pe oase
– Cine ești, cum îndrăznești	– Ușieri, să-l dați afară,
Gol, aici, să te ivești?	Să nu-l văd a doua oară!
– Adevărul mă numesc	Gol, nemernicul, înfruntă
Și-o să-auzi cum îndrăznesc:	Și chelia mea căruntă.
Vreau să-ți spun	El, apoi, alt chip luase
părerea mea:	(După ce se depărtase)
Conduci rău moșia ta!	Și s-a dus la președinte,
Cei mai mari te măgulesc,	Însă nu gol, ci-n veșminte
În vreme ce jefuiesc;	De străin, cum șade bine,
(Cum cunoaște întreg natul,	Și-a vorbit cum se cuvine.
Îți priește scărpinatul)	– Dacă Europa vrea
Legile îți sunt călcate	Voi schimba echipa mea:
Se fură pe apucate,	Alți miniștri, altă curte
Ești mințit, ar zice-un văr,	– De furat sunt încă multe –
Strănepot de Adevăr,	Adevăru-a
Și în față și în spate.	constatat
Mafioții pradă țara -	Că-i stă
Vara-i iarnă, iarna-i vara -	bine... îmbrăcat.

Fabulație (nu stabulație) despre Văcărei

Nici n-ajunse bine văcaru în pășune
Când vaca slobozi un vițeluș cam mare
- o vacă tuciuurie, cu uger plin și tare -
Dar... între bou și fiu, puțină-asemănare.

Vițelul se trezi ajuns taur de soi -
Văcaru, ca răsplată, ajunse văcăroi.
De când odrasla asta a prins a-i zice tată
Sorbea lătura frape și numai fermentată.

Scopiți fiind și bica și insul văcăroi
Au procreat odrasle cozmânce de prost soi,
Până-ntr-o zi când „Zâmbar”, un taur reformat,
L-a despărțit de turmă și-l duse la senat.

Ce s-a-ntâmplat pe urmă, desigur, știți și voi:
Pășunea se umpluse de hulpavi văcăroi,
Urâți precum e noaptea și proști precum tureaca:
Așa se-ntâmplă-adeșea când procrează vaca.

Morala:

Aluzia trasnpare de șaișpe ani. Mai bine!
Când boii procrează, șeptelu-i de rușine.
Și Astfel de-animale sunt ocrotite-n țară
Până se lăcomesc și dau pe dinafară.

Cotrocenii sau Parnasul
(după Al. Donici)

Atunci când pe eleni i-au părăsit ciopliții zei
Locurile le-au împărțit tembelii între ei.
Năsut din zeii traci și zeii danubieni,
Așa facu „zâmbașul” mai ieri la Cotroceni:
Scăpând de „împușcatu”, pe tron s-a așezat
(Știut e că țiganu visează la palat)
Și-și slobozi măgarii la liber pășunat.

Măgarii-n post de muze, ba și mai acătări,
Din zori și până-n seară îi dedicau cântări.
– Cei ce nu rag cu noi sunt împotriva noastră!
(C-așa sună sloganul chitiți și dumneavoastră);
Sau, cei ce nu rag ca noi, că au, că nu au glas,
Coboare din Olimp și plece din Parnas!
De ei se săturase chiar și stăpânul, zeul
Ce cunoștea palatul de când slujea C.C.-ul.
Simțind vântul schimbării ca pe-o furtună mare,
Pierdu orice speranță, câtime de răbdare,
Strigă după „cozi mână”, rândașul, și cu ură
Îi porunci: măgarii să stea la iesle-n șură!

Morala: este simplă și vrea să-aducă aminte
Că locul niciodată n-a dat un dram de minte.

***Mielul murind sau Lamentație la Cotroceni
(parodie după Gr. Alexandrescu)***

Fiul unui berbec care de mult murise,
Un miel, se bolnăvise,
Mușcând din întâmplare
O-nveninată floare,
Și-acuma a lui moarte
Nu mai era departe.
Mă-sa, oaia, cu durere
Începu să zbiere:
– Cui mă lași, fătul meu?
Spune tatălui tău
Că vin curând și eu!
Dar ce să-i spun, mamă, dacă face-ntrebare
Despre a turmei stare?
Tu știi că lui îi plăcea să vobească
Despre dulăi și turmă, despre haita lupească.
Spune-i că turma zace de rea gălbează,
Că doctorii țării în silă o tratează,
Că ciobanul Ion a lăsat un netot
Să taie și să spânzure tot,
Așijderi și alți grijitori de turme
Care sporesc răul în loc să-l curme.
Berbec și cap tare cum fuse,
Va înțelege când acestea sunt spuse.

Morala:

După acei ce-n preajma lor roiesc
Îi cunoști pe cei ce cârmuiesc.
Mesaje bocite mai cunosc și mai știu –
Ion Cotrocelul le-a aflat mai târziu.

Câinele și cățelul sau PSD-ul și egalitatea după Gr. Alexandrescu

Se lăuda potaia: „– Să știe orișicine
că de azi pentru mine
Egalitatea e principiu și lege
- Chiar și cu partide mai mici, se-nțelege -,
Că toată lighioana, chiar și cea mai proastă,
Îmi zice simplu: câine, iar nu domnia-voastră.
Așa vorbea deunăzi Samson c-un câine oarecare
- Dulău coclit în rele, ce latră sus și tare -
Cățelul Samurache, înscris la Pesemeu,
Nu-și încăpea în blană: „Vedeți ce unchi am eu?!”
Așadar, precum scrie la carte,
Se-apropie de unchiul, mândria să-și arate:
„– Gândirea voastră”, zise, „îmi pare minunată,
Pe frații de partid o să-i anunț îndată.”
„– Noi frații tăi, jigodie, potaie,
O să-ți dăm o bătaie ca s-o pomenești!
Ai uitat cine suntem, ai uitat cine ești,
Lichea nerușinată, de astfel ne vorbești?!”
„– Dar... ziceați...” „– Ce-ți pasă? Te-am întrebat ce ziceam?
Om fi aceeași rasă, dar adevăr grăiam
Că nu iubesc mândria și nu iubesc pe lei,
Și vreau egalitate, dar nu pentru căței.”

Țiganul împărat
(După un basm românesc)

Într-o țară oarecare, bine nu-mi aduc aminte,
Trăia un ins zâmbăreț pe post de președinte;
Țiganul din poveste ajuns nisam pe tron –
S-o fi chemând Tandaler, Parpanghel sau Ion?
Călit în rivoluții cam da pe dinafară
Croind la „planuri roșii” din brișcă și pahară,
Căci auzise bașa ce toate le cam știe
De Petru al Rusiei și-al nostru Dimitrie.

Că un țigan ajunge atât de sus nu-i bai –
(E bai când țărișoara și-o pune pe vătrai
Înstăpânind hoția și țigănind poporul,
Amanetând trecutul, prezentul, viitorul).

Vreo paișpe ani o duse țiganul în huzur,
Mult neam de bulibașe își strânse împrejur:
Alți tuciurii mitrani, gaftoni, văcari și adrieni
Și alte multe soiuri de-astfel de buruieni.
Le zise bulibașa, pe perne cocoțat:
- A voastră este șatra. S-o scoateți la mezat!
De mâine-mi cade-o pernă și simt că m-am cam dus,
Căci nu mai are vaca o țâță pentru muls.
Adio, deci, prieteni, la anu și șuhanu...

Morala:

A cam avut dreptate când proroci... Brucanu.

RESTRUCTURARE *(confabulă)*

Alegeri în pădure, în stilul democrat.

Leul, aflând scrutinul, grozav s-a-nfuriat:

Să fie alungați ciracii mei cu toții

– Tigri, pantere, lupi, părinții și nepoții! –

Restructurăm la sânge, Căline, la raport!

– Stăpâne, zise vulpea, feliile din tort

Au fost înfulecate de protejații tăi,...

Aduși din primărie, de javre și potăi...

Sunt sigură că astăzi își vor găsi nănașii!

– Tu, ce propui Căline? – Să plece iepurașii:

Sulfina și Cintează, cutare și cutare,

Să arătăm prostimii c-a fost restructurare.

Morala: Aceasta-i Alianța și-așa va fi să fie:

De ce plecase Mona nici musca nu mai știe;

Chelbosul, cum se știe, e un matroz cu coi:

Țintește vânat mare, dar... trage-n iepuroi.

Morala:

Când codru este țara și tâlhăria-i lege,...

Leul își dă în petic, iar asta se-nțelege...

Liderii alianței și președintele

Milka și Fulga (confabulă)

Două vaci date-n draci după taurii gonaci,
Rumegând din zori în seară, gonite de vârcolaci,
Întabulate pe ogor, dar și la televizor
Visează tauri de soi, din străini și de la noi.
Când ugerul picură, ele fac politică.
Fulga, blajina, e o vacă bună la toate:
Trage la jug, ține la pat și dă lapte.
Când e în călduri scrie poeme despre tauri vânjoși,
Despre vaca nebună și români feți-frumoși –
Unu-n Moldova, altu-n Regat și unu-n Ardeal,
Și încă vreo câțiva din al ei areal –
Acum, mai curând se sulemenește decât se gonește
(Și dacă o face, o face... băbește),
Premii împarte, premii primește;
Ba chiar se-mbaligă-n iesle sau se cufurește.
Cu uger lăsat, cum se cade să fie
A bouului vacă și nesatisfăcută soție,
Ea face furori printre surori
Și printre bărbați...uneori.
S-o vezi cum întinde bărbia striată!,
Se lasă pierdută și profund mângaiată,

Lascivă și flască, precum e o mătă,
Când un june taure o prinde de țâță.
- Ce vacă sunt! Adesea exclamă,
Amintindu-și că e bunică și mamă.
Pereche mai are-n pășunea vecină
O vacă dințoasă, de aere plină.
Că, deși muge, a fost purtător de cuvânt.
Al unui partid c-un picior în mormânt.

Taurul lor, viril și seducător,
Le suge-ncet vîaga, ca un rumeșător,
Că Mișu, Octav sau Iambor el de se cheamă
- Boul tot bou, iar vaca, tot doamnă!
Istoria aceasta nu începe cu ea sau cu el:
Abrașa Fulga a crescut un vițel
Care arată a bică viril și chiar frumușel.
Numai că, zice-un cuvânt românesc,
Chiar și văcuțele îmbătrânesc.
Deci, Fulga și Milka, gloabe cu fâțele moi,
Nu mai au trecere-n târg, însă noi
Avem memorie bună și cugete tari
În-cât le vedem ca mai ieri: cu ugere mari.
Se știe: româneasca văcuță pe imaș păstorită
E încă în vogă și mai este iubită
De bărbații Vasile, George, Ion
- Dacă-am uitat pe vreunul – pardon!
(Pardonul în fabulă e vechi și uzat).
Atâta vă spun, căci atât am aflat.

Visul erotic al Fulgăi

Măgarul răsfățat

În P.S.D. trăia o vită de măgar
Cu care partidul grozav se lăuda,
Numai că măgarul, școlit în zadar,
Atâta știa: răgea și copita.

Însă, ca la alții să nu se rătăcească,
Și totodată vrând să-l homo-mpodobească,
Întâiul ministru pe gânduri n-a stat
Ș-un clopoțel de gât i-a atârnat.

Măgarul tot măgar! prostac și-ngâmfat
O tot ținea în iha, precum un apucat.
Despre turism modern se pare că-auzise,
Căci prea se măgărea și prea se fudulise.
Credea că Litoralul este pășunea sa
Și unde avea poftă, acolo-nbălega.

Dar, cum pentru toate se dă socoteală,
Veni o scadență de vot sau electorală:
Fudulul se trezi fără stăpân și ogoară,
Jigărit și flămând mai, mai să și moară.

Morala e aceeași pentru măgari și potăi:
Dacă-ajungi baronet și suni zurgălăi
Cu nerușinare, sfidare și fală,
Odată ș-odată vei da socoteală;
Dacă ea, măgărița, te-a făcut măgăruș,
Atenție! căderea e după urcuș.

Porcul... pur (și simplu)

Narcisistul, cică fiu de iolieni,
După ce-a spurcat troaca și... rudenii,
A pozat ca vier, până s-a aflat
Că e porc sadea (deci, un vier castrat);
Sitărit, s-ar zice, speculând momentul,
(insul își pierduse și apartamentul)
Fiindcă bozgoroaica l-a cam păcălit
Și, după divorț, l-a lăsat falit.

Porcul, cum se știe, animal ciudat,
Își înfundă rătu'-n propriul rahat,
Cam confundă vorbe: pe înjur cu jur
Cu tovalul gros, porculețul pur.

Morala:

Dacă te-ai dedat la coteț și troacă
Poți mânca și baligă de vacă;
Ăștia-sunt puriștii, ăștia-s porculenii;
Ăștia-s voiculeștii: fii de Iolieni.
Prea miroase, însă, că s-au „conservat”
De curând, se știe, -n propriul rahat.

Baladă oață

S-a găsit un ins cu moț,
Tare-n clanță, vorbăreț,
Ca Zdreanță de la coteț,
La TV ca la poiata
Să declare una lată:
– Eu, dacă ajung primare,
Vă scutesc pe orișicare
Să umblați după femei
Fiindcă voi crea bor... dei.
– Zău!!!, i-a răspuns țâfnos
Petrică,
Candidat și dânsul, cică.
Noi avem o Ionică
Ocoșe și mititică,
Care-o are foarte mică.
(S-a-nfoiat,
cum zic, curcanul)
– Las' că vom vedea la anul!
Vezi mai bine de nevastă
(Asta nouă cică-i castă)
Și nu te umfla în pene
Că te știiu prea bine, nene!
Poți ajunge la cuptor
Cât ești de conservator!
Eu, Nisula, deocamdată,
Am procente la poiata,
Vasăzică am și gajul
De când s-a făcut sondajul
Cu balaoacheșele fete
De pe drumul DN șapte.
– Îi avea, om bun de gură,

Pe Linia de Centură,
Dar eu am la Săcărâmb
Îmi dă votul un tălâmb,
Iar maidana de Ionică
- Ceea cu... poiata mică -
Are-un procentaj mai mare
Ocrotit între... chicioare,
Din care nu vă va da
Nici ție, nici lui Ponta,
Fiindcă sunteți bulangii
De pe când erați copii
Ocrotiți, știți, de Năstase
Când lucra mai pe dindoase
Cu Em Mitrea, bun rancău:
Vai ș-amar de c... tău!
Disputa de la poiata
A fost, cică, amântă
De un general pârilit:
L-au văzut și s-au pitit
(Sau numai s-au pitulit)
Morala:
Dacă ai o Ionică
Care-o are foarte mică,
Folosește-o, că nu strică;
Dacă ai un cocosmin
Cum e rromul mă-dă-lin,
Greu de cap și bun de gură
Du-l pe Linii de Centură
Ca să cânte cu ai săi:
Bordeias, bordei, bordei.

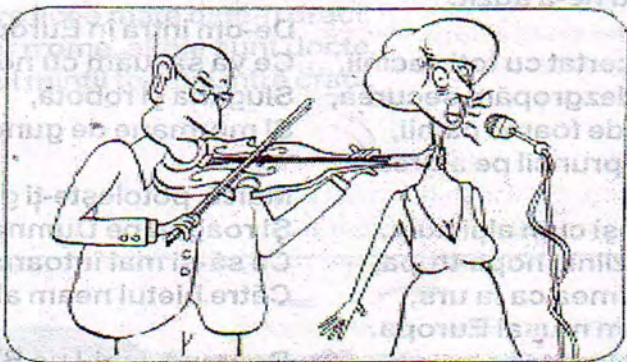
Cloaca politică: Punere în temă

Ca tot românul să știe –
Nu cumva să se mânie –
Facem punere în temă
Limpezind orice dilemă:

Vaida nu e voievod,
Nici țonitul nu-i nărod,
(Ci un biet slugarnic plod);
Milka nu-i ecologistă
(creație futuristă);
Fulga nu-i Safo de Deva,
Ci muiere de doi leva;
Cristi nu e răicănel,
Da-i tot rudă de vițel,
Vai de noi și vai de el!
Cel cu pensiile, știm,
Face țara țințirim
(A plecat din Hunedoara
Ca să-nmormânteze țara).
Marmora nu-i lepedeu,
Da-i în zestre la pedeu
Prin primarul Vid moral;
Senatorul cât îi dealul
Nu mai tânguie Ardealul,
Nici măcar nu-i suduie
Pe acei ce-l tânguie.
Marco Bela-i bun român
Până-ajunge și jupân

Ca să ne-amintească tipu
Și de Trăznea și de lupu
Funar, din dulău de pază
A ajuns o capră brează,
Iar Valeriu, dreapta sa
Își tot mută... tabăra,
Precum moțul cu ciubare
(P'ăștia drept în... cot îi doare
Cât mai e privatizare).
Prin județ? Mai trimișim,
Facem fâș și nu beșim,
Căci așa este românul:
Se bășește ca stăpânul
(El cu carnea, el cu osul,
Iar noi suportăm mirosul;
El e cu „celulele”,
Iară noi... cu... Vadimescu?
mare sculă!
Ăsta-i tare numa-n...”
În rest... tot belșug și spor!
A fost greu, „leul ușor”
Dar vai de norocul tău
cum va fi cu „leul greu”!
Văd că vara târziu vine,
Nu mă mai aștept la bine
Când nici ghimpele nu-i spine
Vai de soarta ta, române!

3 Cântecele străzii

Traian și Marijan la nunta lui Mișcoci

MINERIADĂ

Scrisoare către muica

Muică, suntem
neam de traistă,
Muică, suntem neam curvit;
Muică, am strigat la ceruri:
Cerul nu ne-a auzit.

Ne-am certat cu toți vecinii,
Mereu dezgropăm securea,
Ne urlă de foame câinii,
Ne mor pruncii pe aiurea.

Păguboși cum alții nu-s,
Jucăm zilnic hopa-tropa,
Râde lumea ca la urs,
Dar vrem musai Europa.

Muică ni s-a dat o țară
Socotită plai de Rai,
O făcurăm de ocară
Sub pecetea „of” și „vai” ...

Păstoriți de hahalere,
Ca orbeții dăm la vot,
Chit că tragem la galere
Și pe șefi îi doare-n cot...

De-om intra în Europa
Ce va să luăm cu noi:
Slugăria și robota,
Și mormane de gunoi...

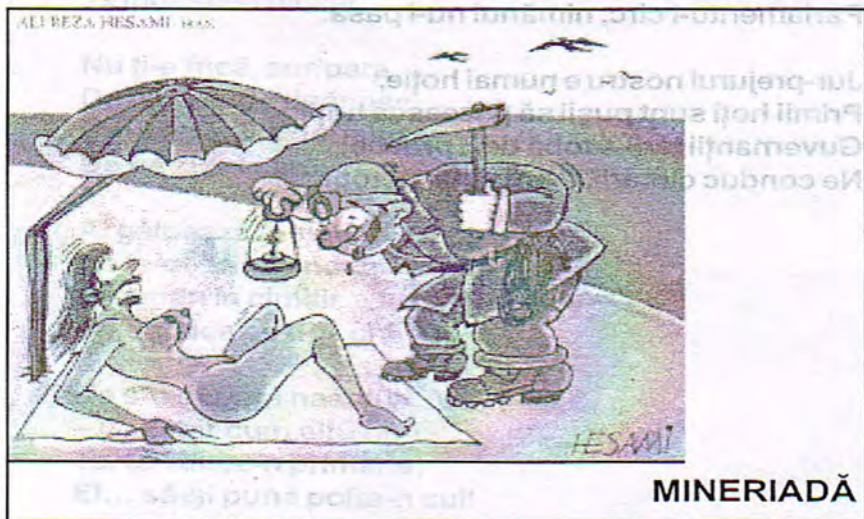
Muică, potolește-ți greața
Și roagă-l pe Dumnezeu
Ca să-și mai întoarcă fața
Către bietul neam al meu.

Doamne, iani-l pe Băsescu
- Pe Ion Mao Țe Dun -
Că altfel te-njuruiescu
Că ne-ai scos tâlhari în drum!

Gâlgâie orașul
(parodie după D. Ureche)

Gâlgâie orașul de fecioare
(Cu burice goale, ar răspunde Bulă),
Caste la burice, nu între...
Care-și dau „averea” numai pe-o pițulă.

Frează orașul de atâtea pofte:
Vin dinspre licee mâțe date-n draci;
Unele sunt rrome, altele sunt docte,
Cu organul minții tocmai între craci.

MINERIADĂ

Orașul vujește de zvonuri tembele
Cum că-n Deva toate sunt buric și țâțe.
Unde se îmbracă, unde se dezbracă, dragile de ele,
N-au terminat școala, dar ajuns-au fâțe.

Când se-ntorc acasă ce le spun bunicii?
Mamele și tații-s cu căpșuniada
Pentru odrosluțe, dedate la vicii
Și la poftă care însoțesc parada.

Gâlgâie orașul de moravuri proaste:
Școala-i dezarmată, dascăli-s pierduți,...
Cum pierdute-s astăzi datinile noastre...
(Din popor școlit am ajuns inculți.)

Sus, nici o nădejde, jos se vede iadul,
Sodoma, Gomora sunt la noi acasă,
Până la potop e aproape vadul,
Parlamentu-i circ, nimănu-i nu-i pasă.

Jur-prejurul nostru e numai hoție,
Primii hoți sunt pușii să păzească hoții;
Guvernării țării-s tobă de... prostie,
Ne conduc circarii, c-am votat netoții.

Ce te ții așa măreață...

Unei ziariste de la Bulădoreanu

Ce te ții așa măreață?
Parcă n-am ști cine ești:
Soi brunet de precupeață
Și nu scrii, ci măzgălești.

Îți arată șeful nasul –
Ți se udă-ndat scofala,
Căci bibanul și carasul
I-au purtat în urbe fala.

Mintea ta de bibilică
Are trecere la noi –;
De aceea vasăzică
Te iubește-n bibiloi.

Nu ți-e frică, surioară,
De blestemul țigănesc
C-o să cazî, a doua oară,
De pe zidul chinezesc?!

Ai gălbează și sictir
De te-or prinde noaptea hoții
Și taman în cimitir
O să-ți dea pe dos chiloții,

De s-o supăra nasolul
– Gazetar cum altu nu-i,
Tu, te-i duce-n primărie;
El... să-și pună pofa-n cui!

Mărie, dragă Mărie

Mărie, dragă Mărie, hai, dragă Mărie,
Hai cu mine-n Primărie, da, în Primărie,
Să te dau la câțiva domni, da, la câțiva domni
Să te... pupe pe cosoni, Mărie, Mărie.

Măriuță, acritură, hai, da acritură,
Hai cu mine-n Prefectură, da, la Prefectură,
Unde-a fost și bubulan, hai, da, bubulan
Să te... pupe pricăjan, hai, da, pricăjan!
Sau Tănțica corcodușa, hai, da, corcodușa,
Să te sugă ea, căpușa, hai, da ea căpușa.
Sau să-ți umble pe sub poale, hai, da pe sub poale;
Să te ieie la controale, da la controale.

Mărie, Mărie.

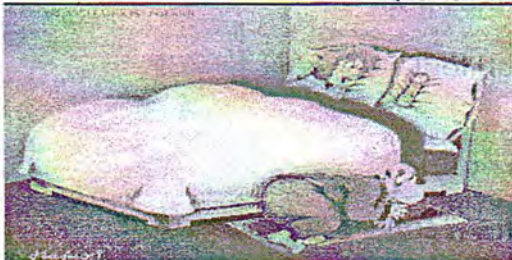
Mărie, sufletul meu, da' sufletul meu,
Hai cu mine-n PSD-eu, da' la pesedeu
Unde lefurile-s grase, da' lefuri grase
Ca buicile lui Năstase, da, buci Năstase®

Mărie, Mărie.

Hai Marie și treci gardul, da' să treci gardu
Ca să pupi... mâna lui Barbu, da, mâna lui Barbu,
Fiindcă s-a ajuns ciocoiul, da, vai, ciocoiul
De mâine vrea să-i pupi ...iul, da să-i pupi... ®

Mărie, Mărie

(Culeasă la o nuntă din Orăștie)

Marijan răpită
de Traian

Auzit-ați auzit...

x. Auzit-ați de-un țigan

Ce se suie pe divan

Mic de stat, mare la sfat

Cu mutră de vier castrat;

Cu post mare la ziar,

Cu mustață de jendar,

Tupeist ca un cioroi

Și năravuri de cotoi,

Dar se plimbă amândoi?!

La un bar cam deocheat

Câțiva inși l-au scărpinat

Fiindcă piticul s-a dat

Nu de javră, nici lichea

Ci de porcușor sadea.

Acasă l-a dus aleanu

Recitând Bolintineanu:

Un orologiu sună noaptea jumătate

Într-un bloc la ușă oare cine bate?

Eu sunt, mă nevastă, ștefi travestit,

Eu și de prin baruri mă întorc pălit.”

Fata mării, ce-ai vrea tu...

Fata mării ce-ai vrea tu,
Cocosmin să-ți dea
mămica?

- Nu, nu, mămică, nu!
Ăsta-i geaba deputat
Dacă face pipi-n pat,
Nu, nu, mămică nu!
Și nu are „umplură”
Sub „Linia de Centură”,
NU, nu, mămică, nu!

Fata mării ce-ai vrea tu,
Un țonit să-ți dea mămica?
Nu, nu, mămică, nu!
Că țonitu-i prost și rău:
I-o s... la șeful său,
Nu, nu, mămică, nu!

Fata mării ce-ai vrea tu?
Un primar să-ți dea
mămica?

Da, da, mămică, da!
Mândru precum un păun,
Să mă agațe pe drum,
Da, da, mămică, da!
El are pe lângă bani,
Fetițe de doișpe ani,
Da, da, mămică, da,
(Și... d'aia de momărlani)
Da, da, și iară da,
Până i s-o înfunda,
Da, da, mămică, da!

Fata mării ce-ai vrea tu,
Ministru să-ți dea mămica?

Da, da, mămică, da,
Însă doar ministrul muncii
Care-a vrut să-nțărce
pruncii

Da, da... mămică, da
Și tot stă cu mâna-ntinsă
Așteptând să fie linsă
De o moldoveancă plânsă
Da, da..., mămică, da!

Fata mării ce-ai vrea tu,
Victoriaș să-ți dea mămica?
Nu, nu, mămică, nu!
Despre el puține știi,
Se zice că-i bulangiu,
Nu, nu, mămică, nu!
Și că mai tentat e el
De buca lui bombonel
Nu, nu, mămică, nu!

Fata mării ce-ai vrea tu?
Tăricean să-ți dea mămica?
Nu, nu, mămică, nu!
Că-i bleguț și hăbăuc,
Nare vână de haiduc
Nu, nu, mămică, nu!
Eu de-o vreme mă
gândesc
Doar la vâna lui Bănescu:
Polițienesc pulan
Arvunit lui marijan
Da, da, mămică, da!

Culeasă cu mici modificări,
de la țiganii lăutari din
Geoagiu

*Zece vajnici colonei
(clonare și declonare la PSD Hunedoara)*

Un colonel mititel
- Securist de soi -
A clonat un colonel
Și s-au făcut doi;
Doi colonei din secur
- Dar ce colonei! -
Și-au pus curul lângă cur
Și s-au făcut trei.
Trei colonei barosani
Au clonat un altu
- Ins venit din MFA -
Și s-au făcut patru.

Patru lei de colonei
(Ghiculoare ghici)
Mai găsiră un terist
Și s-au făcut cinci;

Cinci colonei MFA,
Cu multă vechime,
Mai găsiră-un boschetar
Și-au făcut șesime.

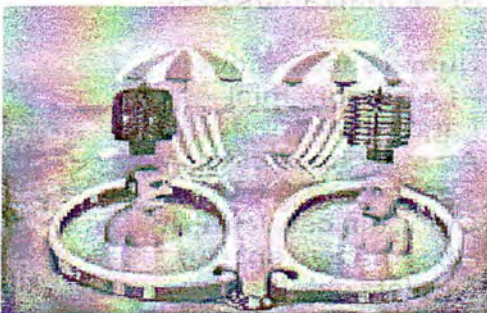
*Doi foști colonei la...
Geoagiu - Băi*

Șase vajnici turnători
- Specialiști în toate -
Au clonat un rusofil
Și s-au făcut șapte;

Un civil, dar colonel,
Care turna totul
- Fost de vile constructor -
Completează optul.

Optul ăsta reclonat
- Și cu Gheorghe nouă -
Mai găsi un biet brunet
La coadă la ouă.

Mai veniră colonei
- Nouăle și zece -
Și-n partidul de cozmânci
Nimeni nu-i întrece.

*Zece jalnici colonei
(În ordine descrescândă,
după „Zece negri mititei”)*

Zece colonei tâmpiți
Rup pisica-n două:
Cică unul a murit
Și-au mai rămas nouă.

Nouă jalnici colonei,
Porniți pe complot,
S-au certat pentru mujdei
Și-au mai rămas opt.

Opt colonei pesediști
– Capete pătrate –
S-au pârât de comuniști
Și-au mai rămas șapte.

Șapte șmecheri colonei
Cu funcții și case,
S-au pârât, din obicei,
Și-au mai rămas șase.

Numai șase în sobor
– La glagore mici –
Fără Mișu-n fruntea lor
Au mai rămas cinci.

Cinci, din cei clonați mai ieri,
Cu stomacul spartu,
De atâta chiolhănit
Au mai rămas patru.

Patru moși căzuți la pat
– Râvnind la femei –
La viagra s-au dat
Și-au mai rămas trei.

Trei, dar unul invalid.
– Tablagii de soi –
Au curtat un alt partid
Și-au mai rămas doi.

Două clone de-nceput
– Funia, săpunul –
Reprezintă un partid,
Dar fac doi cât unul!

Ăsta unu-i sepepist,
Menține aripa:
În curând va viețui
Și el la Antipa.

Nota bene!
Se dedică celor zece colonei
securiști, polițiști, milițieni,
teriști, sepepiști, gardiști care
până mai ieri reprezentau
nucleul de monolit al PSD-
ului hunedorean: A, C, N, T,
V, D, R, P, R, S.

*A venit aseară mama
(parodie)*

A venit aseară mama
Din sătucul ei sinistru
Să-l vadă pe
Gheorghe Pogea
Care a ajuns ministru.

Nu-ndrăznește nici să intre
La o goangă-atât de mare
Și așteaptă bune zile
Pe marmoră, la intrare.

Ți-am adus de la Rușchița
Câteva eșantioane
Și vreo zece ouă, maică,
C-auzeam că mori de foame.

Cică barbu, știi tu care,
S-a făcut a dracu foarte:
Întinde mâna să i-o pupi,
Te ține cu corn și lapte.

Noi trăim la Hunidoara
Ca și pești-ntr-un acvariu,
Iar vecinii tot așteaptă
Să le mai mărești salariu.

Finul tău, știi, Iorgovanul,
Pus maimare la săraci,
Are-n mână toroipanul
Și îl doare între craci.

Ce-i cu tine, dragul mamei,
M-a-ntrebat mai ieri Popescu,
Nu cumva cu o bășină
Mi te-a amețit bănescu?!

De-i așa, să-i scrii la mama
– Știi un leac de alinare –
Nu-i mai puneți nici o boabă
De fasole în mâncare!

Vezi, ca mâine, vin alegeri
Și te-ntorci la Hunidoară;
Cei ce n-au măcar fasole
N-or vota a doua oară!

*Boc, Boc, Cioc la ușa morii...
(variantă markobelită)*

Boc, boc, boc la Cluj-Napoca
– Măi Funare unde-i Boka
Să ne marcheze epoca?
Măi Fiunare, unde-i bocu –
Fratele lui polobocu –
Se-mpărțim Clujul pe locu?
R – Noi palinka-n Cluj
v-am dat,
Ați votat cum ați votat:
Boca, boca și cu Bocu
Ș-acum v-ați f...t norocu.
Măi muiere, măi nevastă,
Cine bate la fereastră;
Măi muiere pui de drac
Cine urcă pe Feleac?
R – Ia, urcă, hortist, pedeul
După el, UDMR-ul,
Iar în locul lancului
Vine „bocul” dracului;
Nu-s carele lancului –
Sunt ale secuului...
Emil Boc, în fruntea lor,
Crede că e crăișor
(Da-i un jalnic trădător).
Măi Funare nu mai plânje:
Iarna plouă, vara ninje,
Vai de biet român, săracu,
Înapoi tot dă ca racu;

Nici îi merge,
nici se-ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă,
Nu e vara vara lui
Și-i străin în țara lui!
– Funare, prostia ta,
Cu Mițura nu mai sta,
Lasă, dragă, ovreimea,
Că dispere românimea
Și așa, la o adică,
Faceți România mică!
Boc, boc, boc și cică, cică
La plasă Belo ridică...,
Dacă vin anticipate,
Mergi independent, măi frate
Și votăm întru dreptate:
Nu un Boc și nici un Boka,
Ci român de Cluj-Napoca!

*Doi patrioți pe...
Trei Scaune*

*În grădina lui Ion
(baladă tristă)*

În grădina lui Ion
Țelina este beton, ®

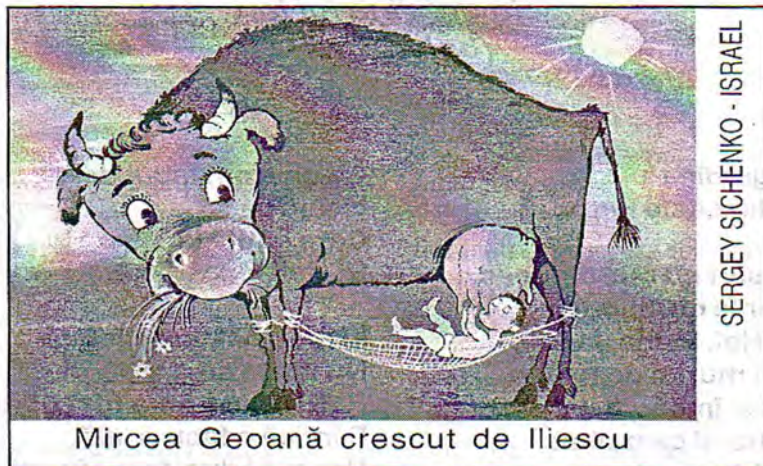
Păsări nu mai ciripesc.
Florile nu înfloresc,
R: Hai, loane, loane,
Noi murim de foame
Ne-ai îmbârligat
Și ne-ai cam uitat;
Hai, loane, loane,
Chiorlăim de foame,
Tu primești palat,
De noi ai uitat.

Noaptea în grădina ta
Nu cântă nici bufnița, ®
Vara în grădina ta
Nu crește nici iedera
Nu crește nici iedera.
R: Hai,.....
S-au dus privighetorile,
Au rămas doar ciorile ; ®
Cucul tace, mierla-ngână :
Vaiu de nația română ®
R : Hai.....
Corbii vin mai decuseară –
Lozinci cârâie și zbiară,

Ca un rrom făcut de-o
cioară
Care cântă la vioară ®
R: Hai, loane, loane.....

În grădina mult cântată
Nu mai e ce-a fost odată,
R: Nu mai e ce-a fost odată,
Fiindcă o făcură lată,
Neamu-i dus, țara-i furată,
Bată-i Dumnezeu să-i bată!
R: Hai, loane, loane.....
În grădina țării mele
Numai rele și belele
Tu ești vinovat de ele; ®
Fiindcă-n vremea ce-ai
dominit
Numai hoți ai ocrotit ®
R : Hai, loane, loane.....

*(Prelucrate, după folclorul
străzii)*

Mircea Geoană crescut de Iliescu

Ș-aseară ți-am luat cercei

Aseară ți-am luat cercei

La, la, la, la, lala,
Acum te văd fără ei;
Deja toată lumea știe:
I-ai pierdut la primărie;
Pentr-un strop de beutură,
I-ai lăsat la prefectură,
De nu cumva la cultură –
Javră mică, mătă sură !

Aseară ți-am luat basma:
Te văzu șefu cu ea
Și îți zise: fă, putoare,

Mai vrei înc-o promovare?
Bagu-ți brișca unde doare!

Aseară ți-am luat hașis -
Astăzi umbli pe furis
Cu bebe și cu rudel
Că ești neam de puradel
Aseară ți-am luat cosoni,
Azi te fudulești cu domni.
Aseară ți-am luat chiloți
Din talcioc de mafioți,
Păgubaș fie ca mine
Cine s-o-ncurca cu tine!

Măi, Taņo, măi !

**Tăņică de la Horezu
Rea de gură ca firezul,
Te-am făcut ștefanghiorghistă
Și-acuma ești pedistă.
Ieri purtai opincile;
Astăzi strigi lozincile;
Ieri strigai: ia-ți fuse, vere,
Azi te lăfăi la putere,**

Măi, Taņo, măi !

**Tăņică din prefectură
Ibrașe și rea de gură,
Nu mai fă controalele
Și mai spală-ți țoalele,
Sau du-te la drogherie
Că miroși a țigănie!
Tăņică, de unde-ai fi,
Nu te mai sulemeni
– Rromu-i rom oriunde-o fi –,
Iar când joacă din buric
Bolșevicu-i bolșevic:
Nu toval, nu tu nimic,**

Taņo.

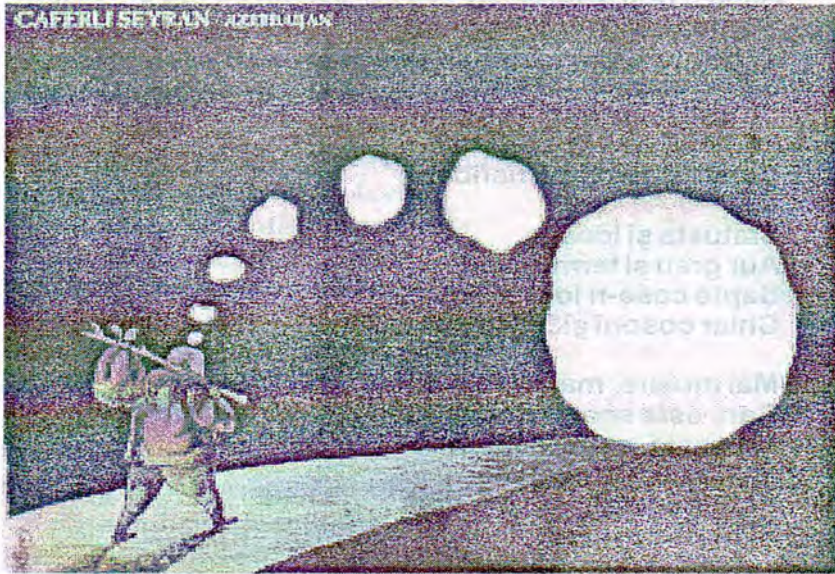
(Culeasă din Hășdat)

*Scrisoare către domnul judecător
(unde va în secuime)*

Domnule judecător, liberează-al meu fecior,
Fă și matale-o dreptate, dacă citești a mea carte.
E român, cu „r” se scrie: n-a mai fost în pușcărie,
A-njurat un polițai, care i-ar fi zis: „dă c-ai”!
N-a furat, n-a violat, nice șpagă n-a luat,
Nice droguri nu consumă, ba, mai mult, mestecă gumă,
Că nu-i în șomaj de-o lună și trăiește cu ce-adună.
E fecior bun de sfințit: de David n-a auzit,
De Spumă sau de Bibanu, nice azi, nici la șuhanu.
E prostuț și nici nu știe ce e aceea „mafie”,
Cine-i Timiș sau Rudeanu, Cosmă sau Serafinceanu.
Polițaiul cu pricina i-a oprit cam des mașina
(C-așa-i el, bătu-l-ar vina, ca pe preșul chel beșina):
„– Davai lei, din ai greoi sau o sută euroi!”
Da de unde foc să-i dea?! Poate din penzia mea...
O amendă de-ar fi dete, nu luam medicamente.
Domnilor ce judecați, vă rog, zău, nu-l condamnați,
Că, de-i liber încă-un an, îl însor cu Marijan,
Fiindcă el, copilul, dragul, e mai fain decât arabul.

Răspunsul judecătorului udemerist:
Draghe și stimache doamne, dacă fiu-ți era „poame”
Mafiot sau cosonar, îi dăm drumu’ și-ntr-o toană;
Însă doamne și draghi domn, n-am găsit la el coson,
Leul greu, liră, dolar, deci e simplu găinar.
Mai cu grijă, mai pe-ales, nici nu intentam proces,
Căci trăim, precum se știe, „Epoca Găinărie”:
(Na-ți-o ție, dă-mi-o mie, ca să am și eu moșie).
El a înfruntat, și-i trist, unul moaghiar polițist,

Și-a scăpat prea ușor de cinstitul procuror...
(îns tabu în țara asta - nu l-ar mai vedea nevasta,
iar copiii, când să-l cheme, să-i zică cu drag: măi nene).
– Vreau copilul lângă mine; faceți dumneatale-un bine!
Altfel: cine-ei fi și cine ești, să sfârșești la Văcărești.
Nu e sfânt, nu e nici harnic; nu e geniu, nici erou,
Într-o țară-n care cine fură-un ou... e bou.

În căutarea dreptății

Măi femeie, măi, nevastă!

Măi femeie, măi nevastă

Cine bate la fereastră?!

Măi bărbate, bat-o vina,

Este mâța lu' vecina;

Măi bărbate, bată-l baul,

Cred că este PNA-ul.

Ăștia-s hoți și turcaleți

Și apar când nu te-ășteptil!

Femeie, de ce tot vin?

Că ești lacom și prea plin!

Femeie, ce vor să cate?

Ce-ai furat în trei mandate!

Statuete și icoane,

Aur greu și termopane

Șapte case-n loc de două,

Chiar cosoni și... patru ouă.

Măi muiere, măi nevastă,

Care este soarta noastră?

Una este, mă bărbate,

Să păstrezi imunitate:

Schimbă trenu cu drezina

Și pe Mona cu Sufinal!

Muiere, când nu-s acasă,

Cine bate la fereastră?

Măi bărbate, nu fi rău -

Este badigardul tău;

Tu-i ia-i parte, el ia parte,

Fără de imunitate.

Cântec de poetesă părăsită
(parodie după Anghel Dumbrăveanu)

Tu ai plecat cu disponibilizarea,
Juma de an de-atuncea-am tot oftat,
Din sânii mei micuți precum căldarea...
Dar ai plecat, de mii de ori păcat!

– Miresme tari de ambră îmi devoră pieptul
Bâcseală las în urmă, nu parfum,
Și m-am rugat la poștă măcar să-mi dai dreptul
Să mor în accident banal pe drum.

De ce nu vii, tu Publius Naso, căci pupila
Îmi lacrimă mereu ca un izvor;
De nu ai sentimente, măcar mila,
Te-aducă din trecut în viitor!

Ăst timp trecut eu devenii bunică,
Tu, se aude, ai rămas viril bărbat,
Bărbat de secol, privirea ta ridică
Și vezi în urmă ce tristă m-ai lăsat.

Decembrie îmi fulguie și-mi spune
Că părăsită-s și de vultureanu,
Bărbat din nord cum altul nu-i pe lume...
Mi-au mai rămas banana și coceanu.

Mi-e rochia cernită-n răzvrătire,
Mi-s ochii plânși și pieptul mi-i lăsat,
Tu stai la țară precum în nesimțire,
Eu dorm pe mine, nu mai dorm în pat.

Cântec xenofob

Vin țigani de la Bug,
Vin țigani de la Tisa,
Țara asta e la jug -
Tot românul plânsu-mi-s-a
Că nu mai poate răzbate
De-atâta rromanitate.

Vin țigani, vin anume,
Noi ne-nstrăinăm prin lume,
Vin țigani de prin Rusia,
România, pa și pusil!
Vin șatre nesăturate
Și șătrarii-ș fac palate;
Din bătrâne obicei
Moldovenii fac barăci,
Regățenii fac bordeie.
Parlamentu' pute-a șatră:
Nu mai e ce-a fost odată...;
Cotroceniu-i tățărit,
Doamne, cât ne-ai umilit!
Ce păcate am făcut?
Doamne, cât am decăzut!
Conduc besii și tătarii
Și ne râd în nas bulgarii...

Viitorul României

*Balada lui Miron Cosma
(după „Oltenii lui Tudor”)*

Vine chiot dinspre Vale.
- S-a pornit, cică, de ieri -
Iar din Vale vin agale
O mulțime de mineri!
Merg pe jiu, apa lor sfântă,
Deasupra lor nu este cer,
Ca pe-o litanie ei cântă:
„Așa e viața de miner”

S-au pornit cu surle-n țară,
Valuri, valuri și-s destui
Robi cu viața lor amară
La cheremul nuștiucui -
Mândra nație română
A ajuns sub oameni slabi,
Peste ea este stăpână
Mafioți, țigani, arabi.

Răi jandarmi, năimit juvete
Stau pe-alături și privesc,
Mai apoi lovesc cu sete,
Trag rafale și izbesc.
Nu mai vor să-nalțe rugă
Către lacomi guvernanți,
Polițaii-s puși pe fugă
Și năimiții, pe talanți.

Bucureștiul e în clocot,
Miron Cosma e haiduc;
Se aude glas de clopot,
Înspre București se duc.

Iliescu-a dat chemare
- Măgureanu-i printre ei -
Cu unelte muncitoare
Să dea iama prin mișei.
Ei sunt clasa muncitoare
- Li s-a dat, tot li s-a dat -
Dar acuma alta-i doare -
’l vor pe Miron împărat.

- Cine-i comunist să vie
Cu arma de sub pământ,
După Cosma la câmpie
Să depună jurământ!
Să ne scape încodată
De mafie. Dumnezeu,
El, din Ceruri o să-i bată
Că se-mbogățesc mereu!
- Miron Cosma să trăiască
Și să-i bată pe mișei;
Iliescu nu adastă:
Se avântă printre ei:
- Fraților, v-ați făcut treaba,
Tu, Miroane, ești erou,

Astăzi n-ați venit degeaba
Și vă voi chema din nou.
Prim-ministru te voi face
– Până-atuncea, frățioare,
Ca să fie-n țară pace
Te voi ține la răcoare –

.....
A trecut de-atuncea vreme,
El la Rahova mai geme,
Parcă a trecut o eră
Miron Cosma tot mai speră

Și înalță ruga sus...
Iliescu s-a cam dus;
Geaba rogi și geaba ceri
Dacă nu mai sunt mineri!
Lucrători la coada vacii
Au ajuns mai toți ortacii,
Toți, chiar cantorul și popa,
Slugăresc prin Europa.

M-a făcut muica oltean (cântec de năpârlire)

M-a făcut muica oltean
Și-acuma sunt ardelean,
Mândră coadă de topor
Și perpetuu senator;
Dacă sforăi în Senat,
Gata: v-am reprezentat.

Mă-alungară, proști, oltenii,
Mă primiră ardelenii,
În speță hunedoreni
Cu năravuri de iobagi
Și prea mândri de le-o tragi.
(În izmene, nu-n nădragi)
De la Bârca-n Hunedoara
Iarăși am făcut gargara:
Vin din Paște la Crăciun,
Voturi calpe să adun,
Căci am șef de cabinet
Sex-simbol de... cabaret.
Încă-un an și mai la anul
Până-mi umplu burdihanul
Cu rahaturi și cu bunuri
Fiindcă m-am „iubit pe tunuri”
Și vreu să las pentru țară
„Repetabila povară”.
Dacă mă semnez cu „escu”
Și sunt bard, ca Eminescu,
Tot mai greu sunt păunescu,
Pe care nimeni nu-l bate
Cel puțin la... greutate
Și la somn, pe săturate.

– Bade, mațale îi fi
Vasile Lupu... de la
Bârca?

Stăvilește, Doamne, desțărarea!

**Gâlgâie orașul de atâtea fițe:
Multe de duzină, câteva de soi;
Miaună orașul de atâtea mâțe,
A intrat în criză piața de pISOI.**

**Multe vor iubire, unele doar banii,
- De prin cafenele le pândesc golani; -
Din mașini luxoase fiii de bani gata
Culeg din acelea ce-a cules și tata.**

**Unul peste zi, altu-n toiuL noptii,
Tatăl și cu fiul, bunul și nepoții
Consumă trufandale, fie iarnă, vară
Pe poteci de munte, pe drumuri de țară,**

**Căci bărbații volnici sunt plecați prin Spanii
Și-au rămas pe-acasă hoții și țigani
Să sporească neamul și să ni-l corcească
Până scrim cu „r” limba „romanească”.**

**Însăși parlamentul a ajuns o șatră,
La televiziune, numai mă-dă-lin,
Deveni o jenă româneasca vatră,
De te-apucă greața și borăști venin.**

**Stăvilește, Doamne, dezromanizarea:
– Peștele se-mpute de la... capul țării-
Ne pândește, Doamne, însăși desțărarea,
Ne aflăm, Mărite,-n pragul disperării.**

Ca(trenu) în epi(grame)

Răpirea Marijanei

LLEPHAFI - SERBIA

Aşa cum
Se
I
Dacă
Va să

Unui sfătuitor

Mă făcui de prost și fleț,
Că despre liberali scriu bine.
Așa-i, eu persiflez iesteț,
Cum fac acuma și cu tine.

Bănescu lăcrimând lângă Stolo

O lacrimă ascundea-i sub pleoapă,
Tătarii ochi păreau chiar plânși.
Te-a pus nevasta să tai ceapă?
(Fiindcă aveai și pumnii strânși)

Năstase vânător

La vânătoare s-a-ntâmpat
- Era și burniță și ploaie -
Când arma ți s-a descăract
Pe Sârbul să-l lipsești de... oaie.

Lui Mihai, Regele pofticios

Nemuțumit de cât primise,
Nemuțumit că încă-i viu,
Va să primească, pare-mi-se,
De la români și un sicriu.

Cuplului Bănescu - Tăriceanu

Cremenea și cu amnarul
Pot aprinde-n vatră focul,
Iar noi, mănec-ne amarul!,
Iarăși ne-am f...t norocul.

Coabitarea Mircea - Inișconi

– Mircea-i dus întreaga lună...,
Abia stăm trei zile-mpreună.
– Și nu te-apucă-așa un dor?
– Pardon! Trei zile trec ușor!

Epitaf pentru Iliescu

Sub această piatră-n obicei străbun
Zace Iliescu, nu Mao-Țe-Dun.
A plecat din lumea acră și rebelă:
Râde și pe cruce, precum o franzelă.

Leul vechi și leul nou...

Se cam duce leul vechi
Și rămâne euroiul,
Așa cum din Parlament
Se va duce văcăroiul
Și tot lei vechi vor fi la anu,
Dacă pe locul de văcar
Va să ajungă un berceanu.

***Unui moderator de la Realitatea Deva în
dialog cu Cocosmin***

N-am văzut pe unde-am fost
Confirmare mai firească:
Bine faci, când vezi un prost,
Că insiști... să-ți dovedească.

Unui deputat băgăreț de la minorități

Dacă-l judec mai atent,
Omul e cinstit, vă jur,
Fiindcă cere insistent
Să primească-un șut în c...!

Biroul de autorizări din Primărie

Ca să pui ceva pe roate
Cere zilnic „Documentul!”,
Iar când le obții pe toate
Mai urmează... testamentul!

Unui ajuns, de prost, consilier

Umilul șef de cabinet
Ditai consilier suit,
Gândește greu și prinde-ncet
Căci s-a... țonit.

Incitație

Numai burice dezvelite,
Fese și țâțe în prisos,
Încât te rogi: preabun părinte
Mai dă-mi un... os!

Unei primării cu fete cucuiete

În loc să mizguie pe stradă,
La primărie stau grămadă.
Pe unde-au fost când le-au adus?
Răspunde Bulă: la produs.

Unui rege fugar și nesătul

Mihai, tălâmbul, și ai lui,
Ne crede neamul nimănu,
Sat fără câini, turmă de oi
Și vrea și pielea de pe noi.

Casei regale

Patru iepe are tata
Și-un ginere moldovean;
Mihai, să-și mărite fata,
Ar fi acceptat țigan.

*Hitler și Regele Mihai
(cum e rege cu niznai?)*

Plecare ca o trădare

Ne-ai lăsat plocon la ruși.
Cinci decenii ce făcuși?
Ai uitat de România
Ș-acum vîi să iei simbria?!

Din folcorul copiilor

Hai, hai și vai, și pohtele lui Mihai,
Hoenhoțul de castele și de milioane grele,
Din osânza țării mele...
La chelbos, lipsă tichie,
Principese hâde, mie?!

Presimțire

- Prietene, să iei aminte:
Din iarna asta nu ieșim!
- Ieșim vericule, ieșim,
Dar cu picioarele-nainte...

Lui Miluș, reapărut la rampă

Era o vorbă-odat' și-o dată
Despre un țap ispășitor;
Acuma vorba e schimbată:
Se crede țap izbăvitor...

Antisemită II

Decret feroce pentru cei
Ce mai spun bancuri cu evreii!
Doi ani la zdup va sta acela...
Bulă: - Pot să spun unul cu Rașela?

Sărăcia românilor

Românii-și construiesc colibe
Din ce găsesc, pe apucate;
Ei nu au bani pentru colive,
Iar rromii construiesc palate...

Sângele apă nu se face

În centrul Devei mai să moară,
Se bate-un porumbel c-o cioară;
Un rrom o-ncurajează-așa:
Nu te lăsa... tovarășa!

Antisemitism I

- Ai spus un banc cu Ițic-Ștrul
Și, deci, vei sta doi ani la bul!
- Stimată doamnă, eu rectific
Și spun un banc cu Ștrul și Ițic...

Unui neam adormit

De-an secol, încă și mai bine,
Cântăm „Deșteaptă-te române”...
Noi ne-am dorit această soartă:
- Ne place „somnul cel de moarte”.

Mândrie patriotică

Pe românescul nostru plai
Toate de-a-ndoaselea se fac:
Visează vrabia mălai,...
Mănâncă cioara cozonac...

Regelui Mihai

Nemuțumit de-atâta bine,
Crede că tot i se cuvine;
Ce-ar fi să-i facem bucuria
Sicriul „Made-n România”?

Disperare și soluție

Se-aude iar de-o majorare
- Iar angarale, iar nevoi -
Zice-un bătrân cu gura mare:
- Nu ne-o mai prinde ea pe noi!

Năstase și Moș Ion

Până s-a ouat măргеaua
Ca-n punguța cu doi bani
A purtat patalamaua
De la gașca de țigani;
Ba, credea că e cucoșul
Când pupa... poala lui moșu
Și-ar mai fi încă pe tron
Dacă nu-l mârlea Miron.

Tusea lui Bănescu

Bănescu, când sec tușește,
În același timp beșește.
Ăsta-i matrozul și pace:
Una zice, alta face...

CNA-ul și Bau-Baul

Lupta pentru CNA-ul:
Hai de-a mija să-ți faci baul!
Ce mi-i Ticu, ce mi-i Turi?
Tot un fel de Pișta Ghyury!

Secolul Iliescu - Brucan

Douăzeci din anii biblici
Proroci Brucan cândva,
Iar noi suntem tot cu Ilici
Și ne-om prăpădi așa.
Douăzeci și încă zece:

El rămâne, apa trece,
Ce a fost va să mai fie
Pân-o fi țara pustie.

Prostul satului

– Măi, prostace, ia aminte:
Ce te-i face? - Președinte!
- Tu s-ajungi așa departe?!
- Dar Băsescu ce e, frate?!

Sfaturi și exemple

Învățătoarea:

- Dragi copii, învățați carte
Ca s-aveți în lume parte!

Bulă:

- N-ascultați, doamna vă minte!
Nu-i Băsescu președinte?!

Prost să fii...

Prost să fii, noroc să ai

- Zice-o vorbă din popor -
- Mie-mi spui, strigă Culai,
Sunt de-o viață... senator.

Vot ca la Obor

Vot pe liste mai visează
Mafioții, țatele,
Încât câte-o capră brează
Își înfoaie lațele.
A fost bună la ...tat
Și ajunse deputat.
Hai, Ileană, la poiană
Să culegem Buruiană!

Lui Ion Iliescu, revoluționarul

În coborâșu-i iminent
Întâi revoluționarul strigă:
Sunt autorul de patent
„Explozia de mămăligă”.

Unui parlamentar de 4 mandate

Ești trecut de trei mandate...
Mă întreb dacă mai poți.
- Eu am stil politic, frate:
Cât costă să-i ling pe toți?

Lui G. Frunda cel fără țară

Lovit de gripa aviară,
Ghe. Frunda nu mai are țară.
Ion, cu zâmbetu-i de spân:
Ce gușter am crescut la sân!

Blesteme pentru Gyorgy Frunda

Să fie-n veci de veci urât,
Să-i stea „trei scaune” în gât,
Să fie veșnic de ocară
Precum Ioan fără de Țară;

Să-l muște frasul de carici
Și să se facă pricolici;
Cu maică-sa-n incest grecesc
Sporească neamul unguesc;

Să-i coacă-n creier un buboi,
Printre români, ca un moroi,
Cerșească milă și iertare,
Să fie paznic la hotare
Pentru ținutul secuiesc;
Adopte-l neamul jidovesc
De holocaust dacă uită,
Să aibă lepră, râie, gută
Și alte boli, înderușine
Mânânce-și scârna de sub vine,
Pe cap să-i crească bube dulci,
C-a înviat niște năluci;
Să mânce zgâlciul de la Ciomu –,
Coșmar să-i fie Trianunul,
Pe Horthy-n ceealaltă lume
Să-l lingă unde nu pot spune!

Sfârșească marele avar
Ca patruped comunitar
Și-n zilele cele mai bune
Cu Marko să se împreune,
Să fete la sortite zodii
O haită hâdă de jigodii;

Când de trădări i s-a urât
Să-și pună funia la gât;
Acestui fino-turc-tătar
Săpun să-i deie Ghioghy Funar,
Ca ultim și supremul chin
Iertarea să i-o dea Vadim;
În lazaretul de leproși
Să putrezească, cu doi boși,
Secui din ăia mustăcioși;
Din țintirim să fie scoși
Și duși cu ultimul vagon
De marfă, hăt, la Trianon!

Căderea lui Năstase Tărtăvșanu

Ca în poveste s-
antâmpnat:
Pe perne fuse cocoțat
Și a căzut fără de veste
Tot ca țiganul din poveste...

Năstase Meditând

Zice-o vorbă înțeleaptă;
Totul este trecător...
După faptă și răsplată!
Meditează... Adyșor.

Băsescu, Voiculescu,
Tăriceanu: „Quo Vadis”

În piața Devei, lângă cal,
Un pesedist ș-un liberal:
L: – Al tău e calul, al meu e soclul
Că vi s-a cam gătat norocul.

Astăzi nimuruci, mâine, ehei!,
Renasc și grofii și baronii...
– Cum n-am dreptate? Uite ce-i:
Ai auzit de Inișconi?!

Minuni se-ntâmplă-n țara asta:
N-aduce secolul cât anu;
E piesă comică „Năpasta”
Din vid s-a plămădit... Videanu.

Între năravuri și moravuri
E-un râsu-plânsu, joc hilar,
Dai o găină „aviară”
Și mâine ești parlamentar.

De ieri, Ghyorghy Frundo, brav hortist,
Recidivând, scârbit de țară,
Prin Europa navetist
Semnează: Jon Fără de Țară.

Blestemul neamului ne-ajunse:
Suntem un soi de capre tunse,
Ne ia blănița, ne ia seul
Flămând baci, Udemereul.
Hârșindu-și foarfeca pe cute
Ne râde-n barbă și... „nepute”

Politicienilor

Politica e curvă mare,
Cum pe lume alta nu-i!
Un parlamentar, de-alături:
– Fugi d’acia! Mie-mi spui?!

Lui Adrian Năstase

În politică, măi frate,
Nu ai frați, nu ai surori...
Se întâmplă să ai parte
De-o mătușă uneori...

Lui Dumitru Hopa Mitică

Vrei de-a mija, vrei de-a gaia,
Ce joc vrei tu, vasăzică?
– Vreau de-a joaca: lupul, oaia,
Fiindcă sunt hopa Mitică...

Lui Dinu Patriciu

– Îl văzui și ieri, pe seară,
Elegant, scos din pachet.
Cred că se ducea la nuntă.
– Așa merge la Parchet...

Lui Nicolae Văcăroiu

– Zău că nu mai am ce spune,
Neamul ăsta-i blestemat:
În loc să fie la pășune
E văcar peste Senat...

Testamentul lui Iliescu

la aminte și socoate,
Cu Geoană eu mai am un dinte:
Voi pleca când mă va scoate
Cu picioarele-nainte...

Unui politician udemerist

Ai trecut de trei mandate,
Mă întreb dacă mai poți...
– Eu am stilul Marko, frate!
– „Seretlek” și-i f... pe toți!

Interviu cu Mihai Cofariu

– Ce mai spui despre secui?
– Mi-i și frică să vă spui:
Dorm cu ușa încuiată
De frică să nu mă bată.
Te-ologesc și te omor
Ș-apoi zic că ești de-al lor.

Cântec de Diktat

S-o suit Frunda pe cal
Să se uite în Ardeal
Ș-o văzut secuii lui
Prin cea bortă-a curului.
Prin urmare, el a spus:
– Servus toc și m-am cam dus!

Discursul unui conservator

„Noi, după lupte seculare,
Făcurăm România Mare...
Nu prididim, la o adică
Să facem România Mică...”

Sacrificii liberale

Testament ne-au dat Brătenii
Iubitori de Ioly Neny:
România dodoloață e al nostru ideal,
Dar de-o vrea UDMR-ul, renunțăm și la Ardeal.

Pe...

Trei Scaune

D'ale județului în dedicații

*Unui ziarist tuciuriu
care a zvonit divorțul lui Mircea*

„Am o nevastă prea frumoasă,
Dar, poate că aş divorța
De-mi dai piranda ta focoasă
Și-n sfert din Marea Marmara!”

Lui Mircea Moloș, care suferă de claustrofobie

„Sunt sănătos, Domnul mă ție!,
Sufăr doar de claustrofobie,
De-aceea cumpăr o moșie
Și nu celulă la Bârciel!”

Lui Ghe. Barbu, ca leac de făloșenie

Tot umblând cu „săru-mâna”,
Ai visat c-odat' ș-o dată
O să întâlnești femeia
Să ți-o pupe... nespălată.

*Lui Ghe. Pogea, ajuns din secretar
municipal al PCR vice prim-ministru*

„Nu-s nostalgic, cum se știe,
Ba, din contră sunt lucid
Fiindcă mai trăiește-n mine
Secretarul de partid”.

Lui Costel Avram,
fiul rătăcitor al Vadimului botezat

Costele, acum un an, perorai că e jidan;
Ai schimbat politichia și căciula cu tichia?
Ești de loc de la Tanacu?
Ce mi-i măsă, ce mi-i dracu'?!
Mă semnez Costel Futacu,
La trădări cunosc și leacu'.

Un fel de „ba p'a mă-tii” în „Alianță”

Râs-plâns = baligă de mînz

Política, boală de neam

Mîncăm politică pe pâine,
De toate știm, dar nu prea bine:
Băsescu, iată, nu-i beșină,
Chiar dacă dă câte-o ... Sulfină.

Destin

Partidul Iliescu credem, e șarpele cel prorocit:
El vine la-nceput de lume și moare doar la asfințit.
Ne-a hotărât destinul tragic, ni-l hotărăște și acum:
Zdrobește capul lighioanei atunci când ți-a ieșit în drum!

Mafioții strigă... hoții!

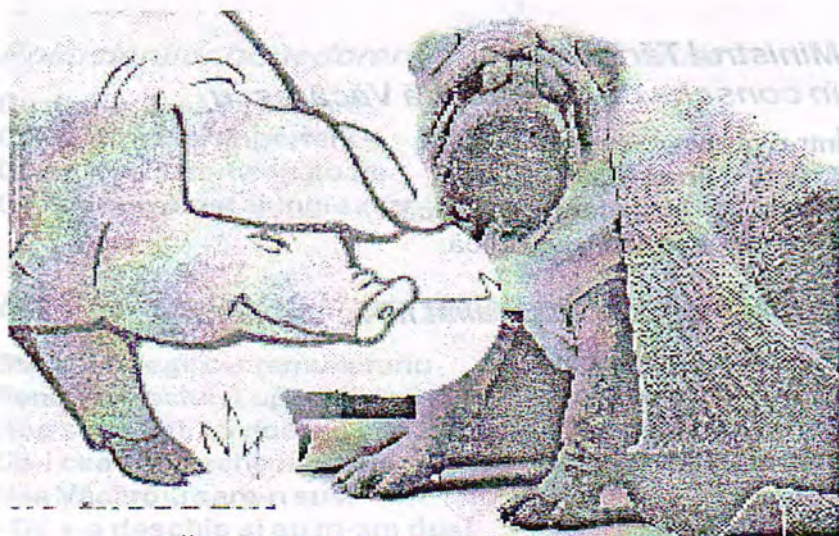
Mafioții-n pesedeu se-nmulțesc pe zi ce trece:
Justiție, Ceneaul, Alianța-i lasă rece.
Se-nmulțiră panglicarii, șarlatanii și iloții:
Tot ei jefuiesc o țară, tot ei strigă: prindeți hoții!

O țară țigănită

Astăzi unul, mâine altul... și-au alcătuit o șatră
De bruneți în fruntea țării și în româneasca Vatră.
Dacă ritmul se păstrează și se înmulțește haita
Țara, cert, se va numi „RRomânia rrom Jamaica”.

**Lui Mădălin Voicu,
tupeistul care ne ține predici**

Mă-dă-lin, mă-dă-lin,
Stai pe parul tău, băiete,
Ori ocupă-te de fete
Și cârâie mai puțin!
Nu ne confunda cu-o șatră,
La ce spui mai ia și seama:
De te-a conceput un tată
Cu vioară descântată
De născut, te-a născut mama...

**BĂSESCU ȘI DAN VOICULESCU
(spovedanie)**

Lui Băsescu și eroinei sale, Marijan

Urâta la urât trage, zice-o vorbă românească,
El, probabil, e amnarul, iară ea, o biată iască.
La castelul cu amoruri e o jalnică firiză,
Încât, la vederea ei, mor „celulele de criză”.

Ministrului și sinistrului Gheorghe Barbu

Ai ajuns, din întâmplare, spre mirare, chiar ministru;
Ai venit la guvernare c-un program supersinistru;
Baloacheșe fertile, penzionarii, toți în cor,
Se roagă la Preaputernic să mori înaintea lor.

Ministrul Tăriceanu

în consens cu... Ienăchiță Văcărescu

Într-o grădină, lângă-o tulpină
Crește o floare ca o... Sulfină.
S-o tai (la remaniere) mi-e frică
Fiindcă Băsescu iar o ridică.

Lui A. Videanu, capitalist fără.. capitală

Capital ai peste poate
- Marmora e a ta fală -
Știi să dai viclean din coate,
Însă nu și-n... capitală.

Unei traseiste:

Iubito-n seara asta eu
Sunt de servici la Pesedeu!
- iubite, tu te scuzi mereu
Când eu am tură pe... traseu.

Lui Gigi Becali, controversatul

Gigi Becali e un sfânt:
Când generos, când de ocară;
La alții prostia e povară
Pe care inși ca el n-o simt.

Politicienilor hunedoreni cu doctorat... luat

Cu doctorat să fii, se pare
Că banul e mai important -
Dovadă prea convingătoare
Că dintr-un prost ajungi savant.

Lui Cocosmin, inițiatorul proiectului „Lupa”

Stimați colegi, cer remunerariu
Pentru proiectul „Lupanariu”;
Rog să votați, că doar se știe
Că-i cea mai veche meserie.
Nea Văcăroiu sare-n sus:
- De s-a deschis și eu m-am dus!

Cosmin și balaoacheșă

- „Ești proaspătă?” - „Domnul mă ție!
De-un ceas ți-am dat-o numai ție;
De-aseară pot să jur, de vreți,
Au fost vreo... cinșpe turcaleți.

Ghiciți omul politic:

1. Are minte: bob de linte,
Însă-i vicepreședinte.
De mărire amator
Și frunțaș conservator.

2. Are limfă-n loc de sânge
Și când râde crezi că plânge;
Mahăr mare-n Pesedeu...
Ghicești tu sau îți spun eu?

3. Nume de apă de zici
Nu mai trebuie să ghiciți;
Nume de ținut de spui,
Dai de tipul „Uite-l, Nu-i”,
Migrator de la PD-u
Care-n proasta Hunedoară
Câștigă a treia oară.
Un mitică sau un ițic
De-l ghicești, ai spirit critic!

4. Castrator de câini și vite:
Și-n biserică te minte.
Are nume de țigan,
Lăcomie de oltean,

Poză faină... la closet,
Însă-i maro baronet.
(De-ai ghicit ești tip deștept)...

5. Colonel terist și prost
Cât țin zilele de post;
Moldovean, mâncău de dude
Nice vede, nici aude;
Cu cultură de oier
A ajuns consilier;
E mios precum e mîța
Și la șef le sugere... țâța
(Senatorul, lingăvitul,
I-a dat pâinea și cuțitul) –,
Îi mai trebuie tichie.
(L-ai ghicit? Tot satu-l știe!)

6. Burduhan umfiat cât dealul
(ca poet e idealul);
Senator venit la Deva
Mănâncă pâine cu... ceva.
A fost aici preferat
Căci se zice că ocupă
Patru scaune-n Senat.
E un tip de mare fală
Care, sigur, n-o să-i dea
Lui Năstase „socoteală”.

Ghici ghicitoarea mea

1. Insul ăsta-i prost ca zidul –

Însă și-a schimbat partidul;

Luptător călit în stradă

Și-n luptele „la grămadă”;

Dă cu gura, nu cu sapa

Și, în Vale,... trage apa;

Tăuraș plăcut de fete,

Jucător de castravete.

4. factor poluant cândva,

Astăzi este cineva;

Dintr-o criză, dintr-o toană

Cum ajunse Mircea Geoană.

Vai, da ce-ngâmfat mai e!

Parcă-i Bobu la C.C.

(Ca țiganul cu tichia

Și ozonul cu Mintia)

2. Regățean, venit mai an

De prin satul lui Răican;

Bătăios cum fuse Popa,

Cu primarii, hopa-tropa

face horă și desface.

Suntem blestemați și pace

Să răbdăm precum orbeții,

Să ne conducă sudeții.

4. Pesedist și aperist,

Cu nutră de tractorist,

Trage sforile, de zor,

În partidul hoților.

Nu-i din Iași, nici din Buhuși,

Dar ne-am săturat de... ruși.

Ghici ghicitoarea mea!

1. Are numele de domn (domnitor)

Da-i mai prost decât un pom;

E titlul unui roman

Important, sadovenean;

Sec... curist de paravan

Și pupilă de rudean,

Înrăit în pără. Basta!

Își reclamă și nevasta.

(De ghicești, deștept mai ești!)

2. E fălos cum nu-i niciunul:

Se crede Călin Nebunul;

Cu căpșorul cum e fonta –

Are tiz un... Victor Ponta;

Cu capul pe sus se plimbă,

Când vorbește, cade-n limbă.

Îi mai trebuie tichie.

(L-ai ghicit? Tot natu-l știi!)

Unui moldovean din secolul XX

Când văzuse avionul

Săgetând pe cer văzduhul,

Moldoveanul se-ntrebuse:

Oare unde are cuibul?

Elenei Ceaușescu, cu prilejul vizitei în Japonia

Întrebat: ea nu vorbește,
Că-i savantă pregătită...?
Ceaușescu-a dat răspunsul:
Știți, soția mea evită.

Poliției

Ieri, la balul cu pricină
A fost și Poliția;
Nu ne miră că regină
A ieșit... Corupția.

Unui primar

– Să nu-i fie de deochi,
Să-l apuce toate cele!
Primarele face gropi
Iară noi cădem în ele.

Unui primar

N-a citit prea multe cărți...
Prin străini își poartă veacul,
Când se-ntoarce face părți
Și-și împarte cozonacul.

Sfatul avocatului

Să nu vorbești despre tezaur
Chiar de te-ndeamnă toți Ionii!
- Știu că tăcerea e de aur
Și că de aur sunt cosonii.

Unui ziarist dificil

- La conferințe-l fac uitat
Fiindcă am motiv concret:
Simplă prezența lui în sală
Preface vinul în oțet.

Dorință

De va să plec să vă gândiți la mine;
Precum se știe sunt înotător...
Și în rahat înot, să-mi fie bine
Când mă înfrupt din... bunul tuturor.

Unui ajuns:

Mai ieri îl învățam s-arunce zarul
Și îi eram prieten întrutotul;
De când e plin în fața lui paharul
Îmi dă cu tifla zilnic... idiotul.

Povara societății:

Tot către cimitir se duc pensionarii,
Și tot mai sus ținesc parlamentarii.
De se-ntâlnesc pe drum, le-arată calea:
– Ați trăit destul; de-acuma... valea!

Lui Ghe. Barbu, ministru AS

Când semnezi la polițai
Pensii mari, de mii și mii,
Mă gândesc: Bine că mă-ta
N-a avut și alți copii.

Unei parlamentare de trei parai

Poți vorbi, soro, cât vrei!
Nu vei fi aplaudată,
Căci confrății știu și ei:
Ești și proastă, ești și beată.

Lui Bănescu, apropo de Stolo

Priveam la lacrima-ți duios
Cum strălucea în ape vii,
Deși știam că vrei un os
Cu dalde aste jmecherii.

Mona Muscă și Lustrația

A căzut pe ea năpasta
Și norocul s-a surpat
Fiindcă Mona a uitat
Cum că-ntotdeauna musca
Te va duce la c...t.

Unui președinte pilangiu

Pun și eu o întrebare
Al cărui răspuns îmi scapă:
El, matrozul oarecare,
Mai bea uneori și apă?

Vești de la Cotroceni

Avem de la Cotroceni vești:
Băsescu tot mai des beșește;
Când un ochi plânge, altul râde
Și uite-așa ne păcălește.

Amiciția Băsescu - Stolo

– Cu Stolojan sunteți amic,
Așa cum se credea mai an?
– Acum sunt mare, el e mic,
L-am folosit drept cal troian.

Han – Tătarul

Neam de cuman sau de tătar,
Pirat ceacâr, matroz de pește,
După o pândă la hotar
Ocupă țara... tătărește.

Elena din Cotroceni

Cum știm, Elena cea troiană
A dus cetatea la peire;
Elena Udrea, dintr-o toană,
La Cotroceni țesuse fire
De intrigă, încât Traian
O confundă cu... Marijan.
Geaba clănțării latră-n cor:
Ce are el, dușmanii vor!

Poporul își merită conducătorul

Traian Băsescu, președinte,
Îndrugă vrute și nevrute,
Ne ia de-aproasta și ne minte,
Ne-nbrobodește și... ne pute.

„Pinistei” Lavinia

Când e vorba de bârfe și taclale
Cobor în lad și chiar în Cer mă urc,
Mă-nchin la gușa chelboșiii sale
Sau dau dinr și, iată, mă descurc.

Gaboriței Irinel

M-am cununat cu tata mare
În minunata noastră eră -
În loc de sex consum mâncare
În căsnicia-mi efemeră;
Buric și țâțe; supersex probat
La bara de stripteuze, nu la pat.

Lui Mădă, pretins idol al rromilor

Ciupindu-și strunele mereu
- Parcă-l ațâță hetaira -
Mădă se crede chiar Orfeu...
Păcat că e rromită lira.

Lui Băsescu, amator de șampanie

Îmi puneam o întrebare -
Azi răspunsul nu-mi mai scapă:
De ce merge el la mare
Când la mare-i... numai apă?

Unui funcționar de primărie

Vine fix la ora șapte,
Fix la trei a și plecat;
Între cele două fapte
Conțopistul s-a... semnat.

Valori răsturnate

Pe românescul nostru plai

Valorile sunt inversate:

Trăiesc românii în bordeie, de șarpe

Șătresc țiganii în palate.

De-a-ndoaselea

În țara asta jefuită

Toate de-a-ndoaselea se fac:

Mănâncă Gheorghe mămăligă,

Halește rromul cozonac.

Ciuleandra a la Mădălin

Mă-dă-lin e rându' tău

Să ajungi la Cotroceni

Când din rău tot în mai rău:

Două paie, trei coceni...

Prognoză

Un secol, și ne vom corci
Luând în glumă veresia;
Această țară s-o numi
Regatul Cioabărromania

Președinți de țară

Șatra din Transnistria-i venită:
Doi președinți au fost țigani,
Nu vor mai trece prea mulți ani
Și nația e țigănită.

Primenire de neam

În Spania se duc românii -
Aici se înmulțesc țiganii,
Iar mâine în mănosal Câmp al Pâinii
Vor fi doar rromii și... afganii.

Diversiune pesedistă

Văzând că li se duse vestea
Hoțiilor ce le-au făcut,
Iar DNA știind povestea,
Declară: Bunurile-acestea
Sunt „tamarisme” de-mprumut.

Regalitatea rromilor

Râde-n drum o ciunăfaie:
D'astea nu s-au mai văzut -
Tata, tuci, mama, tigiaie,
Iar ei regi mi s-au făcut.

Lui Traian (Paris) și Elenei (T.)

O-ntrebă o vânzătoare
La un stand: – Să-mi spui curat
Ce ai, fă, între picioare
De-i Traian amorezat?!

Lui Gigibe, analfabetul

Biblioteca, tristă foarte,
Șopti din dosul unui geam:
Ce bine că nu știe carte,
Altfel de cine mai râdeam?

Ascensiunea Elenei Udrea

Ca Morgana depărtării,
Ca un fulger, ca un strop
A ieșit din spuma mării
Și-a căzut... la primul stop.

Lui Adrian Năstase, scribul

Citind recenta-i cărticică
Am priceput ușor de tot
Că-i e Tamara mătușică,
Iar el un sărăntoc nepot.

Lui Ion Iliescu, proletarul

Văcăroiule, tovarăși, vă întreb încă o dată
De ce-mi dați ș-acum târcoale?
Mă jur, am inima curată
Și buzunarele-mi sunt goale!

Epitaf pentru Văcăroiu

Luați aminte: sub pietroi
Zace uitat un văcăroi;
Purtați în geantă usturoi
Că s-ar putea să fiu... moroi!

Lui Victor Vaida, pesedistul

Vai... da cum dispar ciumeții!
În ritm cu cota de sondaj...
Până mai ieri roiau „băieții”,
Azi s-au cărat fără bagaj.

Rudenilor

Hămesii, strângeați averea,
Fiindcă voi dețineți topul;
Iar dacă ați pierdut puterea
Ziceți: După noi, potopul!

Unui deputat de la minoritățile minoritare

Prea se-nchipuia un lorga
Sugând pipa Ghe. Firtsak...
Lustrat, el nu mai are voga,
Că fuse prins cu mîța-n sac!

Unui deputat traseist

Cu tupeu și-alege prada,
Chiar recent a dat dovada
Schimbând un catâr c-un cal -
E și hienă și șacal
(sau, mai nou, e liberal).

Frundisme

Că nu am țară, se-nțelege!
N-avură nici strămoșii huni;
Voi avea când toți românii
Se vor duce la... căpșuni.

Trei nume am avut cândva,
Doar de curând sunt Ghyorghi Frunda.
Strămoșii mei, zice-o poveste,
S-au ovreit la ladapeste.

De-o să mă spânzur, caut spin
Și nu un blestemat smochin;
În lad plecând, să-mi fie bine,
Iau trei români iobagi cu mine.

Că n-am fost grof și nici secui
E un secret, care vi-l spui:
Eram român și fain fecior
Și-am ajuns coadă de topor.

La propriu și la figurat
Pădurile le-am defrișat;
Încălecai, ca Horty, calul,
Aștept, plocon, taman Ardealul.

Ticudumitrisme

Lupta pentru CN-Au:
Hai de-a mijă să-ți fac bau...
Ce mi-i Ticu, ce mi-i Turi?...
Tot un fel de Pișta Ghiury...

Conservatorilor

Nu se mai spune „ce mai zici”,
Nu se răspunde „ce vorbești!”
Acum se-ntreabă-ntre amici:
Mai voiculești, mai voiculești?

Lui Ionescu Quintus

Mergând mereu la chintă spartă
În Parlament, după-nvoială,
S-a spart ulcioru-odat și-odat
Și a făcut chintă... roială.

Unui deputat hunedorean atins de lustrație

M-ai ciripit pe ungurește,
În limba idiș m-ai turnat;
Am pățimit pe românește.
Iar tu ajunseși deputat.

De of și inimă rea

Doamne, la dușmanul meu
Dă-i tot bine, nu-i da rău:
Să-i fie deplină hazna,
Ia-i Harghita și Covasna!

Lui CVT, autoporeclit Tribunalul

Când îl auzi vorbind de țară
Pare român fără cusur.
În fond, iubirea lui e clară:
Îl doare-n ...r!

Lui A.P., senator de pe traseu

Luat cu ho la Hunedoara,
Dormind adesea în Senat,
Tribunul iar colindă țara
Pentru-un loc de deputat.

Tinerilor politicieni Ponta, Corlățeanu, Gușe...

S-au ivit pe marea scenă
Ia, colo, niște puțoi,
Sărind capra mult prea mare:
Cucurigu, hop și noi!

Ministerul Justiției și Reformelor

5

Pamflete de-a greața politică

Ministra Justiției născând reforma

Doamne, ce neam prost suntem!

De când ne știm și ne exprimăm felul prin ziceri și proverbe, găsim scuze pentru năravurile și greșelile noastre sau dăm vina pe alții. Ciobanul din Miorița, eroii lu Slavici sau Rebreanu își justifică jalnic sălbăticiunile zicând: „Ce să fac eu dacă așa a vrut Dumnezeu?!” Mai nou, pentru toate nenorocirile care ni se întâmplă, și sunt tot mai multe, dăm vina pe Guvern și pe politicieni. Aceștia sunt de vină că se prăvălesc dealurile, că de vreo două ori pe an ne acoperă apele, că dacă nu-s puhoai, sigur e secetă, că se înmulțesc semnele de Apocalipsă. Parcă te poți împotrivi Cerurilor?!, zice românul mai școlit. Noi, noi nu avem nici o vină. Nu! Rușii, americanii, chinezii, arabi ne-au așezat satele în vadul apelor, în calea torentelor; din pricina altora, care ne-au exploatat pe vremea lui Pazvanti, încropim, în mileniul III, bodeie, case din chirpici taman acolo unde mai an altele fură luate de ape sau înghițite de pământ. Bașca viloaiele răsărite tot în cale de vaduri și torente, fără aprobări ori măsuri de precauție, ca pe Râu Mare, Rușor, Valea Orăștiei, a Căoiului sau Leșnicului, cu zicerea trântorului ori a nesimțitului: „Las' că vine Statul și ne despăgubește!” Statul sunt eu, tu, noi toți, care zilnic băgăm mâinile în propriile buzunare, tot mai sărace, ca să-i despăgubim pe ei. Unde mai pui că românul e oț?! Ca în Banat sau la Zdrapți, lângă Brad. Dă statul lui baci Ion ori liței Florica bani și materiale

pentru o casă; el, oțul, face viloi; vine Guvernul cu fonduri pentru drumuri sau poduri; peste noapte se transformă în alei a la Corbeanca, iar podul: uite-l, nu-i! Mi-e greață, mi-e lehamite să văd bocitoare de profesie, date pe post (de televiziune, nu de mâncare), lălăindu-se la venirea maimarilor de parcă Guvernul a rupt baierile cerurilor sau noi le-am așezat încropirile pe buze de râpe. Să vină guvernul, să vină Băsescu, de mâine-poimâine să vină Europa care trimite Dunărea peste noi și tulbură, prin războaie, natura. Terifiante nu sunt imaginile cu natura ieșită din rosturi, ci acelea cu bieții militari, pompieri etc care muncesc ca robii faraonului în vreme ce „sinistrații” bocesc și strigă: să vină Guvernul, să vină politicienii, că d'aia i-am votat!

Toată greșoșenia asta este exprimată sintetic într-un banc (aici nimeni nu ne întrece). Ion îl vizitează pe Marin, plecat de trei ani ca muncitor constructor în Germania. „ – Măi, Marine, căsoaia asta e a ta?! Păi, cum! Am făcut-o cu mâinile mele. Într-un an fundația, în altul parterul, mai apoi etajul. – Din ce?” „ – Din materiale de construcții. Vezi tu podul ăla?” „ – Îl văd!” – Ei, bine, eu l-am făcut: opt saci de ciment, la pod, patru la mine și tot așa!

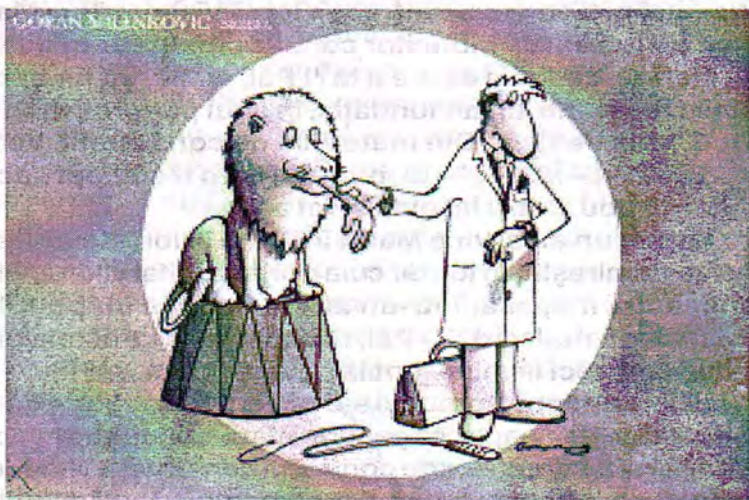
Trece un an și vine Marin în vizită la Ion. Se crucește și nu se dumirește: în loc de cula gorjană, ditai viloiul. – Măi, Ioane, cum, mă, așa, într-un an? – Chestia cu podul... – Care pod, că nu-l văd?! – Păi, nici nu e. Ce, sunt mai prost ca tine! Opt saci la mine, opt la nevastă-mea...”

Din asemenea practici s-a născut o categorie de inși îmbogățiți peste noapte, ca parlamentarii, notarii sau avocații, slujbașii inspectoratelor de control în construcții. N-aude, n-a vede! Cum nici ei nu sunt, deocamdată, văzuți de poliție, parchet, autoritățile abilitate (care mai întâi ar trebui să fie re-abilitate).

Neam prost, de bocitoare și defetiști. Cu apucături și năravuri de ev mediu și șatră. Încât îți vine să răstălmăcești

un emoționant marș al întregirii, zicând: „Treceți, batalioane - ardelene Carpații / Pe cei din Regat să-i civilizăm...!”

Dacă aș fi întrebat care trebuie să fie prioritatea preoților români, ca datorie față de neam și turma păstorită, aș răspunde prompt: Să-și oblige enoriașii să se spele, să poarte rufe curate măcar la biserică, să nu mai stea cu mâna întinsă și să se apuce de lucru. Țara văzută la televizor e o Gana sau o Guiana, o rușine pentru un neam care, în numai cincizeci de ani, s-a țigănit. O imensă șatră!

**PARTIDELE DE DREAPTA „DÂND MÂNA”
CU GIGI BECALI**

Calibanismul românesc, învățăturile biblice și căderea în istorie

Să fie, oare, numai la noi, vârsta a patra vârsta decreșterii și re-copilării, când prin alte țări e vârsta senectuții și a înțelepțirii ?! Să fi pus la cale inși ca Iliescu și Văcăroiu, Voican, Sergiu Nicolaescu un program diabolic în urma căruia să fie urâți și vânați, pentru „soluția finală”, bătrânii, într-o țară devenită lagăr precum în povestea despre „funia de nisip”? Să fie bătrânețea o povară și o boală atât de urâtă încât nici percepțe biblice precum „iubește pe tatăl și pe mama ta” să nu mai aibe ecou? Sau să fi fost devenit țara un uriaș ospiciu cu idiotii afară și înțelepții înăuntru ?

Nu știm ce păcate de neiertat a săvârșit acest popor pentru ca după 45 de ani de comunism ghiorghiu-ceaușist să mai trăim 16 ani de neocomunism Iliescian. Cineva, aici, pe pământ, și cineva, acolo, în ceruri, nu ne iartă. E drept că am avut un președinte care, prin televiziune, în fața țării, s-a declarat ateu (adică păgân), dar cu ce am păcătuit eu, tu, noi, voi, copiii mințiți și ademeniți cu corn și lapte, ca în vreme de război, bătrânii intelectuali ajunși cerșetori, generații de muncitori care patru decenii au trăit ca ocașii pentru ca astăzi să moară cu zile la porțile spitalelor, în aziluri mizere și la cozile diabolice numite eufemistic ale compensațiilor?!

Domnule Iliescu, domnule Văcăroiu, d-le Năstase, domnilor talibani dintr-un parlament al nerușinării, care ține locul Circului de Stat, când vă văd la televizor mă bântuie fantomele și mi se umple casa de mirosul strigoilor veniți dintr-un timp revolut, de aiurea, dar nu de la noi. Am ajuns până acolo că revin la lecturi din operele lui Maltus și Darwin ca să-mi dau seama dacă nu cumva d-alde Iliescu, Văcăroiu, Solcanu, Hrebenciuc, Cozmâncă sunt produșii unei bizare mutații genetice, la intervenția unor extraterestri, ori chiar noi, din obidiență, din slugărnicie, din lehamite am făcut, din patru în patru ani, selecția, imitând câinele lui Pavlov.

Început trist de noiembrie. Pe băncuța din fața blocului discută trei jalnici bătrânei îmbrăcați bizar în hainele morților din Apus. „Din iarna asta nu mai ieșim!” zice unul, hârâind o tuse de cimitir bacovian. „O să aibe grijă Guvernul... Ieșim cu picioare înainte”. Intru în vorbă: „Da’ la vot mergeți” „Păi, da!” „Și cu cine votați?” „Cu el, că ne-am obișnuit!

Frundo fără țară

A mai existat în istorie un blestemat, cu pretenții de rege în Anglimeria, Ioan Fără Țară. Iată că, după secole, el s-a reîntrupat în ungurașul fudul Frundo Fără Țară, dar și fără obraz. Insul este corcitură de român și ungur, nimic mai periculos decât corciturile, inclusiv printre „canine”, și decât cozile de topor.

Răsfățatul parlamentului (pârliamentului) și răsfățatul tuturor guvernărilor e trimis de România, pe spesele noastre, să comploteze și să denigreze țara la Parlamentul Europei. Soi de Horty baci și de Laslo Tökes, mâncător de bună pâine românească și tăietor de păduri, nu se sfiește să afirme că el nu reprezintă România. Probabil că reprezintă Laponia, Siberia Tundrelor, de unde se trage, ca fălos văr cu renii și eschimoșii. Ori, mai știi!?, din pierduta Atlantidă. Ăst timp foștii lui tovarăși de guvernări și potlogării, pesediștii, tac mâlc, liberalii, ca întotdeauna, fac compromisul, ba tace chiar Vadim, de când s-a botezat în Apa Iordanului și a aflat că din evreii cazari de la Volga se trage nobilimea maghiară, cu regii și grofii ei, mai vechi și mai noi. Joacă anticeardașul pe melodie funebă și estompată conservatorii. În vreme ce Ghörg, Georghe, Ghiury sau cum s-o mai fi chemând se ocupă de reabilitare criminalilor de război unguri din Ardealul de Nord, încurajează implantarea pe pământ românesc a statuilor și busturilor criminalilor, ce zic, criminali?, călăilor

de teapa celor ce au vărsat pâraie de sânge și au săpat gropi comune pentru români și evrei la Ip, Trăznea, Sărmaș, Moisei.

I-ați observat pe șogorii (era să zic bozgorii, pardon) din Parlament și Guvern? Fiecare se crede un Attila, un stăpân la noi acasă, un fűher descins din rasa ariană (mongolo-siberiană?). Cel mai dureros este că în aceste instituții ne pocesc limba. Vor, cu tupeu de migrator, restituieri, moșii, păduri, clădiri, vor instituții, vor Transilvania. Lor, li se adaugă un pretins fost rege, care cincizeci de ani a fost tot un Mihai Fără Țară, ce își uitase, de nemțălău ce era, țara, ca acum, în urma altoirii pe dud, să pohtească pohta ce-a pohtit-o... Horthy.

Dați-le, scârbavnici politicieni, dați-le totul, că și așa noi vom migra în Spania!

Lehamitea și greața

În DEX „lehamitea” este starea de oboseală bolnăvicioasă, de plictiseală, dezgust și silă față de cineva, față de ceva. Astăzi, la noi, de politică și politicieni. Cuvântul este prolific și a reușit (într-o țară și cu un neam ca al nostru nu era greu) să-și creeze familie de cuvinte : a lehai (a vorbi mult și fără rost), a te lehameti (scârbi), lehău (om mincinos și flecar) etc.

Greața este definită ca o senzație neplăcută, însoțită uneori de vărsături, ca reacție la diverși agenți: sentiment de dezgust, de scârbă, de silă față de cineva sau ceva.

Amândoi termenii definesc starea de reacție a românilor față de politică și politicieni. Mărturisesc că trăiesc ambele stări, adică și lehamitea și greața, când văd la tribuna Parlamentului inși care de 15 ani trăiesc ca niște viermi pe hoitul țării, precum Iliescu, Văcăroiu, Hrebenciuc, Solcanu, Stănoaia, Băsescu, Boiangioaica, Păunescu, Vadim etc.; la televiziune, scârbe precum Mă-dă-lin, Teo, Mihaela Tatu și Tatulici, iar în județ, perindându-se pe la tribune ori festivități cu chiolhanuri, parlamentari precum băgărețul de la minoritatea care nu există, tupeistul de la Hațeg, emanațiile miticismului de capitală, Rușanu și Păunescu, reprezentanți ai burghezo-golănimii despre care, până la alegeri, în afară de procuratură și poliție, nimeni nu știa că există.

Leac pentru cele două stări și reacții nu cred că mai avem. Rana, alimentată cu mizerie de regimurile Iliescu, Constantinescu, Băsescu, a dat în cangrenă generalizată: răul, în formele lui abjecte, ne macină ca un cancer. Zilnic ne punem poalele-n cap, acasă ori la Strasbourg; umblăm prin Europa ca migratorii din mileniul migrațiilor, ca hoții, ca hămesii, ca nerușinații; ucidem sfinții altora sau inventăm răpiri și celule de criză.

O soluție tot ar mai fi, numai că, la fel ca Eminescu în „Scrisoarea III”, va trebui s-o căutăm în istorie, invocând domnitorul care aplica pedepse de lungă ținere de minte: „Cum nu vîi tu, Țepeș, Doamne,/ Ca punând mîna pe ei/, Să-i împarți în două cete: în smintiți și în mișei/ Și în două temniți large cu de-a sila să-i aduni,/ Să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni!”

Ar mai fi două soluții radicale: 1. Celor ce s-au perindat prin guvernele și parlamentele postdecembriste să li se interzică 20 de ani să participe la viața politică; 2. Toți aceștia să fie însemnați pe frunte cu un simbol al rușinii. Să o facem până nu e prea târziu. Deja această cloacă, această amestecătură de dejecții, pute de trăznește, dar se crede genială și de neînlocuit. La cazanele cu smoală cu ei!, ar zice șugubățul care l-a creat pe Ivan Turbincă.

Ca în Evul Mediu s-au înmulțit șarlatanii...

De câțiva ani nu mai dau pomană, șfanț, nici să știu că rămân sub blesteme. S-au înmulțit, ca o plagă, șarlatanii. În sutane de călugări, de călugărițe, de preoți, chiar. Retardații, șuii, șozii satelor și ai orașelor, refuzații familiilor, marginați pe motive psihice, în loc să se trateze, să se interneze în spitale psihiatrice, se călugăresc, unii, mai cu dare de mână, se popesc, găsesc grote și peșteri în zone cu populație izolată și precar culturalizată, apoi să te ții: minuni în serie, icoane plângătoare, oloage mergătoare, oarbe văzătoare și curve de drumul mare. Ce s-a petrecut la Vasluiul rămas în plin ev mediu nu ar trebui să ne mire: am avut și noi la Roșcani. Un ins cu patru clase, șoldovean minerit la Brad, scrie recent o carte de revelații: a tăiat un pom și a văzut un om; un șarmant preot din Deva, care a pus mâna pe biserica greco-catolică, precum un vajnic revoluționar cu patalama, proclamă, sub blestem: cine nu votează cu pedesereul votează cu anticristul! La toate vadurile și lângă toate gardurile apare câte un Petrache Lupu. Oameni buni! Aceasta reflectă starea de disperare a unei nații care nu mai are nădejde decât în Dumnezeu și în șarlatanești minciuni. În Evul Mediu întunecat, cu vrăjitoare, inchizitori și arderi pe rug, s-a petrecut ce se petrece acum în România. Mă mir că la Prislop (și, pentru mirarea mea, toată lauda), nu curge pe pârău, la momente de pelerinaj,

sângele abatorului de la Hațeg, și că, din cei vreo 20 de preoți ai Devei, care își dispută harul minunilor, niciunul nu îl poate întrece pe cel care, de la balconul Revoluției a decretat: „Afară cu Oltenii din Țară!” Ca ins nu prea dus pe la biserică îi dau dreptate: „Părinte, oltencele nu e prea bune?”

***Mulți preoți ortodocși, șarlatani notorii, trăiesc în
plin ev mediu întunecat***

Sunt conștient de gravitatea, de responsabilitatea acestui titlu de pamflet-filipic, pe care, dacă l-ar fi scris celebrul Demostene, duhovnicul lui Ceaușescu, Teoctist, împreună cu tagma de ierarhi și popi ar fi trebuit să-și facă mia culpa.. Recent, mai exact, sâmbătă 9 iulie, un popă titrat și universitar, în dialog direct cu Tatulici (de data asta admirabil) și cu enoriașii, încerca să ne convingă că a revenit timpul inchiziției, a exorcismului și arderii pe ruguri. Un ins ca acesta e inamic public, tot atât de periculos precum Bivolaru, și trebuie ținut la... umbră. Dar nu numai el. La alegerile din anul 2000, un popă Mircea (nu primarul), numea din amvon pe toți votanții aparținând altor culte, care nu simpatizau cu P.S.D. –ul, anticriști. Același ins, șarmant și labil la sexul frumos, la Revoluție, se ucase pe balconul Prefecturii, pentru o propoziție: Afară cu oltenii din țară! Ce s-a petrecut la Vaslui ține de Siberia și Șamanism; iar justiția română, care cert nu a auzit de pleiada generației lui Voltaire, băjbâie ca un complet de judecată tribal de pe Amazon.

Am fost unul dintre opozanții înverșunați ai cultelor neoprotestante în regimul trecut. Îndoctrinat, probabil. Nu mai sunt. Ceea ce fac bapțiștii, penticostalii, exceptând vreo două secte, se numește egalitarism, măcar în biserică și în fața lui Dumnezeu, și recuperarea unor păcătoși notorii. Biserica

creștină și dogmatismul ei medieval, ortodox, iconoclast, pierd teren. Nu avem școli, românii locuiesc iar în canale și bordeie, iar bisericile construiesc, speculând statul politicianist cu prezența la vot și sentimentele românilor troglodiți, catedrale și biserici, fiecărei localități cât pentru trei comunități. La Deva, în 15 ani s-au construit vreo șapte biserici și nici o școală. Dimpotrivă, Liceul de Muzică și Artă Plastică sau Casa Corpului Didactic sunt, de vreo 25 de ani sunt șantiere în paragină.

Se ouă o rață cu ou având gălbenuș verde – semn de la Dumnezeu și sobor de preoți. Hai, că ne-am săturat de voi, inchizitori de gândire!

Hienele și hoitul țării

Până în '89 aveam un soi de hiene, care supraviețuiseră după război și se numeau ilegaliști. Ilegaliști ai Partidului Comunist interbelic, care făcuseră cine știe ce acte de ispravă, pentru care binemeritau de la țară: au vândut „Scânteia”, „au dat un drob de mălai și o cană cu apă comuniștilor din lagărul de la Târgu-Jiu, au adăpostit un „urmărit” sau au desfăcut picioarele pentru un tovarăș dospit, ieșit de la Doftana. Chiar și Deva, îmi amintesc, se procopsise cu o ilegalistă, tovarășa Bălan, ținută și scoasă la ocazii ca niște sfinte moaște. Aceste hiene s-au dus, prin moarte naturală, și le puteai număra pe degete în anul Revoluției și al Involuției. În locul lor au apărut altele, mai flămânde, mai băloase: hienele revoluției sau hienele lui Iliescu. Mai întâi, cu miile, pe soiuri și colonii de hiene amestecate cu șacali: de Timișoara, de București, de Sibiu, de Cluj, apoi de toată țara. Din mii, prin certificate furate, fasificate și chiar adevărate, apoi prin donații cu mărturii. El, viitorul revoluționar fusese prins de evenimente în pușcărie, însă altul mărturisea: „Să moară mama, mâncați-aș, domn Bogdan, domn Leon, Domn Firtzac, domn Bebe, domn Iosif..., a fost cu mine și am purificat apa otrăvită de teroriști.

Așa au apărut vajnicii revoluționari, mulți din pleava societății, jurând cu mâna pe buzunarul nostru și ale țării că l-au înjurat (în gând) pe Ceaușescu, că au urât-o pe

tovarășa, că s-a tras de curea cu Ion Popa, că au pătruns în sedii și s-au aghiasmat cu Wyski.

Iată, cititorule îngăduitor, câteva situații din județ: Gheorghe Firkzak, cercetător la muzeu, a fost prins de evenimente de serviciu la sediul județenei de partid; a pus stăpânire pe telefonul lui Ion Popa și a decretat: la mine e puterea; defunctul Leon, vajnic activist de partid, s-a întâmplat să fie de serviciu la primăria municipiului Deva, A spart magazia cu armament, a împărțit automate și nitam-nisan se făcu revoluționar, erou și viceprimar. Bogdan Poraicu, amic de chef, și nu numai, cu primul secretar, fu chemat și instalat, la recomandarea acestuia, prefect provizoriu. Altul, mai ditai, activist U.T.C. și ginere de colonel securist, Cornel s-a încărcat de mânie proletară până a dat pe dinafară având viziuni cu teroriști și aruncându-se de la fereastra unui spital. Mihai Rudeanu, ajunsă azi președintele revoluționarilor hunedoreni, adică șef de haita preriei, în zilele și nopțile tulburate a stat ascuns sub sutana părintelui Anton. Hienelor noastre li s-au alăturat cele de la Timișoara, că la noi ciolanul mai avea carne, și au început recompensări și împroprietăriri: spații comerciale, sedii, terenuri în buricul târgului și în fața gării. Cu timpul au căpătat încă un statut, acela de mafioți, de scârbe ale lumii interlope. Unii sunt la pușcărie, alții sunt la... primărie sau în deputăție, pe minciuni, pe veresie, pe-o bucată de hârtie. Iar noi plătim. Plătim această plagă, plătim cu zeci de milioane un „rege” tălâmb (care, după război, ne-a îndrumat strâmb), plătim patru iepe și un armăsar de dude, plătim odraslelor unor moșieri și bancheri fugiți la vreme în străinătate cu destulă agoniseală, ba, ne și dăm jos izmenele și ne punem poalele-n cap, entuziasmați de fel de fel de prințișori, sămânță de fanarioți, arnăuți, bastarzi ai casei regale.

De ce? Până când? Știind cât rău au făcut în această țară acești romani, brucani, voicani, președinți țigani ai căror părinți ne-au pus pe cap comunismul roșu, ca tot ei să binemerite că ne-au scăpat de el.

Ce aș face eu dacă o lună aș conduce cu puteri depline țara? În primul rând aș scăpa-o de hiene, de șacali, de câinii de prerie dați în jigodie, înghesuindu-i într-un țarc și obligându-i să mănânce până plesnesc. Până să vină moartea naturală, vai de biata țară!

Soluție? Încă-o revoluție!

*Perle scoase pe gura unui parlamentar
hunedorean sau „Victima violului: limba
română”*

Insul, prost școlit la liceul seral cu scutire de frecvență, venit vițel dintr-un sat mureșan și ajuns bou la oraș hunedorean, s-a aburcat precum cocoșul pe gunoi, a vânturat creasta, a învolburat penajul, și a strigat: „cucurigu, pesedeu/ia, priviți, ce mându-s eu”; a cocoșit câteva puicuțe prostuțe, însă, prin părinți, șefuțe, și, nitam, nisam a ajuns „prelementar” (așa pronunță preșcolitul). De zeci de ori, ca jurnalist i-am ascultat belicoase luări de cuvânt și de rudenească atitudine în ședințe sau emisiuni „telecomandate”. Așa, am notat o pronunție barbarobulească ca o tentativă de viol asupra limbii materne (incest, care va să zică!): „nu au fost... eradicate și iradiate mașinile”, „stranversăm o perioadă grea”, „nu avem perspectiva cadrelor”, „de toată frumuseața”, „eu sunt drotorand”, „să se studieze problema”, „am luat bacloriatul”, și „sunt solvent de ginecologie (în loc de ecologie)”; „sunt tritat”, „nu suport pirostia” (în loc de prostia), „fac parte din parliment”, „am lucrat la perfectură...”

Să avem paciență (el ar adăuga: și răbdare). Insul e tânăr și omul cât trăiește tot învață (dacă nu trece prin școala ca rața pe apă și, prin Parlament, ca vodă prin lobodă). E drept că la unii, din pricina zestrei genetice, maturizarea vine la vârsta a treia, iar mintea... postmortem.

*Bordeiaș, bordel, bordei sau
dezlegarea la pește*

Cei mai în vârstă își amintesc, desigur, șlagărul lăutăresc „Bordeiaș, bordei, bordei”, vechi de pe vremea lui Anton Pan. Cum, de la o vreme puiază cântăreți și guriste care intră cu picioarele murdare în folclorul românesc, de ce nu ar face-o și tinerii parlamentari de teapa lui cocosmin nisula care, trimis de către alegătorii hunedoreni în Parlament, în lipsă de altă ocupație (ce să fi învățat sau deprins insul la „Universalitatea de eco, gineco ? logie din Deva ?) se televizează ca un Narcis îndrăgostit de sine în căutător de curve prin capitală, ca să repună în funcțiune o veche instituție: nu, nu bordeiul, ci bordelul. La bordei am revenit deja printr-un mare procent de persoane defavorizate care locuiesc în bordeie pe lângă gropile de gunoi și în buză de deal.

Mirarea e alta. Pe tânărul lider, abraș nevoie mare, l-au trimis în Marea Instituție (nu de prostituție) a țării, hunedoreni. Așa stând lucrurile, de ce nu te ocupi matala (ar zice un fonf sau un bâlbâit) de ffoanfele și de cucurvele de pe DN 7, că d'aia ești defdefdefutatul nostru? Nu ?! Să ne mândrim și noi, hunedoreni, cucu ceva, cucur, cucurevele. Să avem și noi reresurse la bubugetul local și săsă crească numărul cetățenilor ocupați: unele cucurve, alții pepești. Că ți-a zis-o balaoacheșă blondă: pepeștii sunt în apă, domnule

dedefufutat!. „Noi știm că ești pluripotent, junele de bordeiele, dar nici chiar așa! Te-a făcut măta frumușel și să nu fii în stare să agăți matala ia, acolo, o șoldăniță de la porțile liceelor, unde așteaptă peștii noștri: fii de ștabi, mafioți, prinți ai lumii interlope ?! Nu cumva ai trecut, din greșeală, pe la salonul de chirurgie al marelui jugănitor, fost senator, și ai rămas fără, însă azi vrei musai o facere de bine (fără partea a doua a zicerii) traseistelor... fără pești. O nimeriși, gagiule: de mult timp s-a dat dezlegarea la pește.

Repetat atentat de viol asupra limbii române

Responsabilul moral cu linia de centură și DN7, cunoscut și ca un ins incestuos în relația cu limba maternă, ins căruia îi place să se oglindească pe ecranul televizorului ca și miticului Narcis în apă, mai slobozi două turturele la o emisniune a Antenei 1 Deva: „Exista șansa de a nu se realiza (se referea la proiecte avantajoase)” și „există șansa de a pierde”. Asta nu la multă vreme după ce, curtea casei memoriale din Zarand, l-a tras pe roată pe Crișan și l-a iertat pe Cloșca. Cocosmin (file din poveste) recidivează, fiindcă pentru prelementari (în loc de parlamentari) și limba maternă e... grele, zicând: „Am avut șansa de a nu avea mișcări sociale”.

Dicționarul Explicativ al Limbii Române denumește „șansa” circumstanța favorabilă, posibilitatea de reușită, de succes, de noroc.

Mai zice fiul lui Narcis că „el a pus întrebarea <generic>”. Bine că nu a pus-o genetic sau ginecologic, dacă tot e certat cu paronimia (element al gramaticii care nu e tot una cu... parohia). Ascultă preașcolitul: generic înseamnă partea de început și sfârșit a unui film, ceva privitor la o categorie întreagă. În cazul Ni...la era vorba despre o situație unică. Mă întreb ce simte tânărul politician când se întâlnește cu George Pruteanu?!

***Oficiali neșcoliți, reciclați,
dar, jenant, needucați***

În județul Hunedoara și nu numai, oficialitățile sunt certate cu protocolul. De unde să-l învețe când șefele (șefuți mai puțini) serviciilor de protocol sunt la acest capitol „tabula rasa” (ca bulă în rasă ar zice ei/ele). Când și unde se depun coroane, când și unde, jerbe și flori; când și ce se intonează (înregistrat de la famfară). (...) Te și miri că la Deva nu se pun manele!; cum se stă (poziția, nu doar opoziția); unde se cade sau unde nu se cade sobor de preoți (ăștia vin cu gașca și la dezmățuri) ; în ce ordine se depun coroane etc. Dacă tot școală n-aveți, măcar atâta puteți, aleșilor! Prefectul actual căpăcește starea de fapt: răscracănat și încruntat ca Gingis-Han, gata să se p-șe pe Europa.

Nihula pune mâna la inimă, de parcă ar fi și ar avea; Ionica, în ținută de șatră, Vaida, confundând inima cu stomacul, deh, proaspăt și flămând lider P.S.D.), un altul își pipăie portofelul...(poză de Ziua Imnului la Deva).

Mitică Dragomir în bibliotecă

Un țigan pe tobogan

În Clonțidianul Serbus, Bă! și în hârtia de clozet „Replica”, un țigan din clește și din ciocan, dat în cap pe tobogan și rămas cum este el: copia lui Parpanghel, trăitor în șatră proastă, mă mușcă de cur și coastă. L-am iertat de multe ori din respectul pentru ciori, adică pentru originea sa nobilă: prin tată e mujic rus, prin mamă, fiul ciurarului din Cioara (azi Siliștea), pe nume Tandaler, înnobilat cu nume de voievod de către marele botezător de halitori de mortăciuni, Ion Budai-Deleanu. Bunicul său fu căldărar și potcovar, mai târziu, gabor alămar. De aici mustața de hortist și statura de gurist. A, da, uitai să vă spun că, umblând Parpabghelul nostru pe la București, cu minciuni gazetărești, l-a conceput pe Adrian Copilu Minune, cu coițe de alune, iar acum, deh, țigănosul, își arată lumii osul.

Cum vă spusei, țiganul fudul ne mușcă de cur, fiindcă mai sus nu ajunge și ne invidiază petru părul alb la care prin zestre genetică seminția lui nu răzbește. Șătrarul, avorton cu aere de bulibașă, trăiește izolat, rar se apropie de colaboratori, fiindcă pute a șatră de trăznește, bașca zatorul de porc!). Convorbirea familială între Parpanghel-Ciocănel, cu fiesa, decurge ca în Țiganiada: „Tatăl: - Hando, Mandol!” „- Ha, ce vrei, tato?” „Unde-i pipa de lulea/ Facu-mi aia-n gura ta?” „- Hauzi, mamă, cum îmi zice/ Da-i-aș „creața” să mi-o mânce!”

De când cu gripa aviară insul prosperă pe lângă locurile de incinerare și gropile de gunoi, dar preferă ciorile. Într-o zi, văzând o cioară luată la harță cu un porumbel pe statuia lui Decebal, ar fi vrut să țină parte celei din sânjele lui și să zică „hai cioară”!; cum rumânii strigau „hai porumbelule”, ar fi atras, prin culoare, atenția. Așa că s-a trezit strigând: „Nu te lăsa, tovarășa!”. Are semne distinctive: ochi negri cu vinișoare de sânge, gingii negre și palme albe, miros de sobol și vom reveni până când țiganul se va domoli.

**Zeea Mumă
născându-l pe Băsescu**

„De-a proștii și cvardiștii”

Joc reinventat de Inspectoratul Județean de Poliție și de redactorul șef al publicațiilor „Replica”, „Servus Bă!” și „Să moară mama” (în curs de apariție), ins isteț de sub coteț, fiul barosului și al nicovalei, adică ciocanul.

Că, vorba ceea: „Tot țiganul stă bine cu ciocanul”.

Curând polițiștii și ziariștii va să se joace „De-a nați-o ție, dă-mi-o mie, pe DN 7, „De-a șatra ca la tata”, „De-a ’tuți părinții”, că au mintea odihnită sau ei au minți istețe, ele, d’alea crețe.

Bucurați-vă români și, mai cu seamă, voi, hunedoreni. Au dispărut hoții și mafioții, nu mai sunt accidente pe șosele; nu tu crime, nu violuri. Polițiștii șomează. Ca să nu-și iese din mână, aleg o pădure, se maschează, ei în hoți, ele și ei (adică ciocăniții) în cvardiști. În frunte cu marele comandant sau chestor. De acum, hai, ghici! Ca în bancul cu șoarecele și pisica: „Dacă mă găsești, mă... Dacă nu, să știi că sunt după ușă”. Așa, mascații și mascatele, și-au servit... buca(tele), cine știe pe cine a prins. Destul să vă spun că la „demascare” puicuțele aveau penele jumulite (dar nurlii și pregătite să mai pună de plăcinte), iară ei, ca vai de ei: trei ciocane, doi tului. Se zice că și burlincul cănit, cu mustață de honved, avu parte de o demoazelă ori ori de-o mihaelă. Sub mască te poți da drept făt-frumos, mic la minte, tare-n os. (Vai, vai, vai și of o dată/ De-ai făcut neprotejată/ Nu mai mergi la măta fată!

Lăsând gluma la o parte, nu-i de râs, e de jale. Hoții își fac de cap, șoselele sunt câmpuri de război, lumea interlopă prosperă și sfidează, cozile la ghișeurile poliției sunt kilometrice, în vreme ce poliția, în frunte cu șefii ei, se joacă precum la grădiniță. Măcar de ni s-ar fi comunicat de către cei care au filmat cine pe care și care o are mai mare. Măine, poimăine Poliția Fără Treabă și ziariști trăzniți or să organizeze concurs de trotinete, de trântă, de călărire reciprocă, ca totul să se termine, bineînțeles, cu foc de tabără și tot tacâmul. Zice un poznaș cum că viitorul joc va fi „De-a spuma și bibanul”, apoi, „Hai, de-a mija, să-ți fac bau!”

Vai de noi! Vai de tine țară. Trăiască poliția cu ziaristele!

De-a hoții și cvardiștii la „Serbus, bă!”

Țața presa

Bulădoreanu, publicație care îndeamnă la pedofilie prin poze semiporno cu școlărițe pe post de eve, condusă de un ins făcut la șapte luni, adică lepădat, cu trompă în loc de nas, încât poate ține pe ea trei neveste (dintre care doar una poate fi legală), mă acuză că aș avea păr alb și că sunt intrat în vârsta a treia. Piștaghiuristul, care pentru întâia dată la academiă Ștefan Gheorgiu a văzut un pix, și se zice că l-a supt, crezând că-i macaroană, nu știe că părul alb e semnul nobleței, iar vârsta, (nu ar apuca-o!) e semn al înțelepciunii. Auzi colo! Sadoveanu sau Arghezi, Mircea Eliade sau Cioran nu s-au rușinat să scrie capodopere la vârsta a treia și la cea a senectuții! Norocul lor că nu l-au avut inchizitor pe avortatul de la Deva și au îndrăznit să trăiască și să crezeze la peste șaiszeci de ani. Nasolică, flegmă lepădată de un tuberculos, analfabet cu țărură și caiet, consumator de pâstaie de salcâm - pe post de ziaristă -, gălbejită și pistruiată, pozar de minore, libarcă a presei hunedorene, strunește-ți căteii și mai ales cățelele, mereu lehuze, și fă-ți bio-grafia la rubrica scârboasă „Bârfele județului” sau ocupă-te de ce știi mai bine, cum singur declari într-un bulădorean de vinerea: lărgitul anusurilor și al vaginelor până devin teci pentru telefoane mobile.

Portret de cabotin și farsior

Trăiește într-un orășel din județul Hunedoara. De fapt mai mult navetează dintr-un orășel în altul, în căutare de chilipiruri. Procedura: Vai ce expresiv sunteți! N-ați vrea să vă mâzgălesc portretul?! El: N-ați vrea să vă fac o statuie? Are în configurația feței ceva de țap, animal în care uneori se întrupează diavolul. Pare frate geamăn cu Miluș ori avortonul acestuia. Se crede un Michelangelo al sculpturii, dar e un biet farsior. A bărdit lucrări simbolizate, alegorii izvorâte din complexe, patriofalii cu fecalii. Oportunist, lacom și lichea, pupă dosuri până primește comanda, apoi așteaptă, lasă timpul să treacă, atent la roza vânturilor. Așa, flacăra revoluției, ne mai fiind agreată, devine flacăra olimpică, iar zimbrul de la Hațeg, un biet vițeluș.

Egoist și zgârcit ca Hagi Tudose, uită repede facerea de bine și mușcă la ocazie mâna care l-a hrănit, încât amintește versurile lui Vlahuță: „Din bucata mea de pâine/ Am hrănit un om și-un câine;/ Câinele mă recunoaște,/ Omul nu mă mai cunoaște./ Și acum te-ntreb pe tine/ Care-i om și care-i câine?!” A odihnit vreo zece ani cu simbrie pe la cultură, întrebând an de an secretara, în ce perioadă a lucrat ca să știe când să ceară concediu. A dat în narcisism încât, când nu se poate ogliîndi în apă, se oglindește în propria urină. În memoriam bârfește oriunde și oricând are ocazia cei doi colegi de birou, cu care se întâlnea doar când venea după leafă. Se crede doxa, dar e un dox. Amușină afaceri ca un

șori-car; lucrează la proiectul de grup statuar: „Boschetarii și aurolacii sau fiii lui Adam și Deva.”

Îl recunoști nu numai după figura de hârciog, ci după mârâitul de fierăstrău ruginit și mirosul de fabrică de oțet. Îl compătimești bănuind că a trecut pe la cabinetul lui Ciomu. Ratat conservat (ratat cu „T” nu cu „H”), se crede un exilat într-o lume optuză și fără gust artistic. Cândva l-am vorbit de bine, încât astăzi mi-i rușine.

**Cocosmin și
Balauacheșă de pe
„Centură”**

I-au copto!

Se zice că subalternul mâniat și Burduful de Căcat (ziarist ștefangheorghist) pe „popă” s-au răzbunat. Cică îl găsiră beat: pe prefect l-au sesizat, ăsta a acționat și... Ion era drogat...

Popa, însă, n-a cedat (fiind binecuvântat cu smirnă și cu ulei de preasfântul Timotei). Prin urmare, la cultură, orice pui în beutură, că se cade, nu se cade, amiroase a „corpade” (poame pădurețe, în dialect moțesc). Măi Ionică, nu e bine, / Popa fuse domn cu tine! / Și vreo patru ani pe bune, / Te-a ținut ca-n stațiune. Că nu ține la tărie, unul din rudeni, se știe ; după cât ai chiolhănit, nu prea ești îndreptățit – zice biblia și gata - să arunci primul cu piatra !?

(micropamflet cu cică și se zice)

15.000 de specialiste

S-a întors vremea lui Ciorbea cu cei 15.000 de specialiști.

Cultură sau „tufoterapie?” : Ce-o mai fi, Dumnezeule știe!” Fufe sau fufițe (numai cur și țâțe) Au fost promovate în fruntea instituțiilor de cultură hunedorene. Unele, guriste, altele secretare (precum cea pusă de Bâșu ministru la integrare): care nu știi ce-i uricul/ fără sintagma „buricul”. Auzi, colo, profesoară/ Și director, fără școală;/ Cacademic culturistă,/ Cum în țară nu „există”/ C-a trecut, cum a putut,/ S-a rugat și s-a zbatut.../ Cam pe unde s-a ...” Hunedoara-i obligată/ Să se declare îndată/ Zingara (patria țiganilor) din fosta Chină?/ Nu ei, noi suntem de vină.”

Alta mi s-a cam umflat/ (pregătită de ignat)/ Spune vrute și nevrute/ Ca acelea ne...bătute;/ O ... finuță directoare,/ Nu capul, ci-n craci o doare/

Și așa, județ montan/, Avem cultura Drăgan./Te întrebi și, cine știe? E cultură, -'i terapie? – Să le spui tu, Siminie./ Dacă tot îți este datu/ De consilier la teatru!”

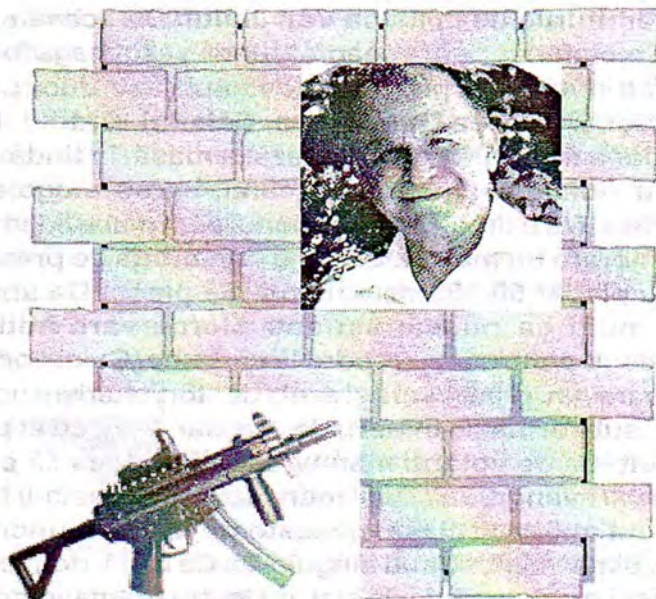
Băsescu și cei 15.000 de specialiști ai P.D.

Fata moșului și fata babei

Tot mai răspicat este rostită într-un fel sau altul ideea că județul Hunedoara a fost și este condamnat să trăiască din fărâmiturile de la masa Văii Jiului. De aceea și este numită metaforic „gaura neagră”, unde se tot bagă fonduri, se tot fac investiții și programe, ca totul să se ducă pe Apa Sâmbetei. De aceea Hunedoara, Călanul, Bradul, Deva, chiar, par a fi slugile care se așază la masă, în tindă, după ce s-au ridicat d-alde serafincenii, ca să ciugulească rămășițele. Nu e drept, iar fenomenul e tot mai evident. Zice cu îngrijorare un mai marele, la o conferință de presă: din Vale au plecat 50.000 de oameni. Să plece! De unde au venit, mulți ca pușcăriași sau pierde-vară aduși de Ceaușescu pentru tone record la cărbune. Cu ei vor pleca și rele năravuri, printre care și acela de “torționarism național ciclic”, sub formă de mineriade. Da, dar, vezi, cu ei pleacă și o mulțime de votanți manevrabili, cu ideea că ei sunt „spuma și avangarda clasei muncitoare!” Ei, asta-i! Numai că ei sunt mai mult clasă muncitoare, decât muncitoare. „Valea, biata Vale”, se aud tânguielele. Ce biată, domle, când aici există o universitate de stat, un teatru dramatic, zone de agrement, în vreme ce municipiile amintite se tot jertfesc pentru Mama Vale. Ia, încercați minunea de a muta Valea în cel mai prosper județ al țării. Într-un an, l-a dat gata. De ce, mă rog, cu mânie minerească, nu o preia guvernul, ca zonă

atipică, și să o înflorească prin eforturile și cheltuielile tuturor, nu ale bieților hunedoreni. Iată o întrebare deloc retorică: unde au fost ca nivel de dezvoltare social-economică Alba Iulia și județul Alba și unde sunt acum, față de Deva și județul Hunedoara. Bașca rușinea de a spune din ce județ ești, ca să nu fii luat drept miner înarmat cu picamerul și securea.

Știu, vor fi dintre aceia ce nu-mi vor da dreptate. Dar acesta e durerosul adevăr, pe care trebuie, în sfârșit, să-l cunoaștem sau să-l facem cunoscut. De unde și până când să tot fie județul „fata moșului, iar „Valea”, fata babei”?!

Tata minciunilor și revoluția

Era cât p'aci să avem anticipate

Astea mai lipseau. La tuse, junghiul. După inundații și scumpiri peste limita de suportabilitate a majorității românilor (în curând vom scrie a rumânilor). În multe privințe Băsescu seamănă cu Ceaușescu: e însemnat de la natură (unul bâlbâit, altul chel și chior), are darul șamanic de a hipnotiza prostimea, știe că un neam ca acesta nu poate fi condus decât cu biciul, are intuiții primare de animal politic, are și partidul cel mai tare (rămas după devărsare), are vână de

MUGUR ISĂRESCU ALIMENTÂND BUGETUL

marinar și inimă de corsar (ce bine i-ar sta cu bulină neagră pe ochiul stâng), are curaj de haiduc (de n-o fi cumva și el, ca Iliescu și Năstase, neam de „jamaica” sau erou din „Răzvan și Vidra), are timp pentru trei aventurieri prin Irak, în vreme ce țara e sub ape. Ce mai?! țara pierde și chelbosul se piaptână!

S(portofelul) sau „Rușine, rușine, rușine!”

Gigi Becali e minunea acestui început de secol: desparte sau oprește apele, îl înviază pe Petru Lupu ca lisus pe Lazăr, îl învață pe Creator fotbal, îl ispitește diavolește pe președintele țării să se dedea la alcool; lisus a înmiiit peștii, el, oile; în Babilon, trimisul Domnului a amestecat limbile; noul arhanghel le strică; Un sinod al Bisericii Creștine a recunoscut patru evanghelii; un viitor sinod, ce va să se țină într-una din ctitoriile machidonului, va oficializa Evanghelia după Gigi; la categoria „cel mai”, regele Mihai deținea recordul la „cel mai mare bălbâit” – Gigi Becali l-a întrecut; în închisorile comuniste au murit marii oameni de cultură legionari; Gigibec (de la berbec) face la toate posturile de televiziune apologia mișcării legionare, considerându-se arhanghelul Mihail. El a transformat fotbalul în... S(portofel) poltic.

Nu-i apuce anul!

Am căutat în memorie un blestem pe măsura faptei lor nelegiuite. Altul, mai greu, nu am găsit. Deși la blesteme și înjurături depășim standardele de intrare în Europa.

Dacă numele Devei s-a auzit pe toate meridianele și paralele globului, asta o datorăm, cât vom exista ca neam, unor oameni ca Bela și Marta Karoly, Mariana Bitang și Octavian Belu, gimnastelor care au născut o constelație. Primii doi au plecat dintr-un regim de încarcerare, Belu și Mariana au fost alungați, prizoniți în ultimii ani precum Apostolii la începuturile Creștinismului. De către cine? De către presa ticăloșită, vorba lui Vadim, de către guvernanți vânduți și neisprăviți, de către colegii înveninați de invidie, de către televiziuni iudaico-americanite, de către un sistem de învățământ aflat în cădere liberă, de către un director prost pus în fruntea unei instituții de valoare a unei academii, de către muierea-ministru de mandat sinistru, Ecaterina. D'aia îmi vine în minte un șlagăr interbelic de mahala: Ecaterino, vede-te-aș moartă/ Cu popi la poartă/ Și cai mascați...!

Mă rog lui Dumnezeu ca acești români de aur și platină să rămână ai țării, să nu plece. Deși mulți, în frunte cu președintele, o doresc. Dacă Octavian Belu ar candida mâine la președinția țării, ar câștiga detașat. Ar câștiga, de fapt, țara aceasta blestemată să aibe conducători tembeli ori neisprăviți. Tuturora ar trebui să ne fie rușine! Am făcut jocul

străinilor. Ceaușescu a fost mai român decât noi toți atunci când, nedreptățiți fiind, la Praga, a chemat lotul acasă. Domnul Bănescu ținea țara în „lacrimariul Marijanei” (când Banatul era sub ape) și tace „ca porcul în cucuruz” în cazul celor două inestimabile valori naționale. Rușine să vă fie și vouă, antrenori și gimnaste, care ați fost actori în această tragicomedie murdară!

Garduri și oase

Ca peste tot și în județul Hunedoara, atâta vreme cât au avut ciozvárta, pâinea și cuțitul, pesediștii au strâns ciolane de ros cu prisosință. La plecare au avut instinctul primar de javră flămândă să le ascundă sub garduri. La prima senzație de foame încep să mârâie la cei noi veniți, care le amușină agoniseala. Se zice că Cocosmin începuse o afacere cu supermarketuri și terenuri în intravilan; Milka râvnea la halda de zgură din Hunedoara; Mitășeanu (anagramă), la ecosistemul Retezat, unde s-a și implantat,

JOZEF BENDZIECHA - POLAND

(trimisul Casei Regale)

și tot așa...

Clănțăii care mizguie îndeavalmă cu fanții lumii interlope, ajunși prin merite revoluționare politicieni (taman ca în caragealiana „Noapte furtunoasă”) nu se pot împăca veci cu gândul că a venit rândul altora, care au flămânzit cincizeci de ani. În consecință hoțul strigă prindeți hoțul, o ține una și bună și urlă la lună. Că, vrei, matală, cititorule, ori nu vrei, vita e tot vită: după ce a lăsat în iesle numai ogrinji (resturi, paie) se mai și baligă pe ei! O vorbă țărănească zice că numai șarpele bolnav iese la drumul mare și ar fi păcat să nu-i zdrobești capul, fiindcă altfel se face balaur.

Coincidențe triste și haioase

La început de noiembrie, acum 400 de ani, Mihai Viteazul intra triumfător în Alba Iulia. Iată că, după 400 de ani, un Mihăiță, botezat ostentativ Mihai de patriarhul Miron Cristea, vrea să intre cu picioarele în averea țării, profitând de obediența unor guvernanți și parlamentari, care pe 30 de zloți și-ar vinde și părinții, d'apăi țara!

Apropos de eveniment, asocierile și disocierile pot deveni blasfemii: unul pleca de la făptuirea istorică măreață din inima țării, refăcută în granițele Daciei, decapitat, celălalt fugea cu un tren încărcat cu tezaurul țării, acolo de unde veniseră, ca să se pripășească la noi, strămoșii iudeo-germanici din familia Hohenzolern. Știind și ei și Mihăiță, că la români „regalitatea” de tip apusean este ingurgitabilă.

Domnilor politicieni, proveniți în majoritate din lumea suburbană și interlopă, țara are nevoie de „tezaur”, nu de „Sfintele moaște”! Asociind cele două nume, oricare român prost știe că unul a dat, altul a luat (fie numele păgubașului binecuvântat!). Vom ajunge la această concluzie după ce ne trezim din beția „europenizării cu orice preț”.

Hai să continuăm paralela! Un Mihai a călărit armăsarul alb din tabloul lui Stoica, sfidând ungurii și austriecii; celălalt nu a lăsat să fie „călărite” în țară măcar „iepele”; unul a lăsat vie ideea României Mari, celălalt revendică moșii și castele. Măcar să fi avut un merit, oricât de mic, în istoria tragică a țării, în afara acceptării, prin lașitate, a comunismului.

„Mihai, te slăvim și nu te uităm!”, au strigat la o aniversare servitorii camarilei regale, la Palatul Elisabeta, imitând ovațiile de la Șelimbăr, lângă Sibiu; Mihăiță, nu te vrem!”, s-a strigat ori de câte ori unchieșul neamț a venit în țara pe are a părăsit-o ca un copil tălâmb și speriat. Oare când nostalgicii octogenari, ajunși câțiva nonogenari, vor afla că în România regalitatea și dinastia au făcut mai mult rău decât bine sau că „binele l-au făcut rău și răul l-au făcut bine?!”

Nici meritul Războiului de Independență și al Marii Uniri nu le revine. Iar de la Duca Vodă la Duda Vodă drumul e același.

***Cosmin și cu Doru au dezgropat toporu
(sau cronica Unui scandal ca la ușa șatrei)***

Deputatul PSD de Hunedoara, Cosmin Nicula, autorul celebrei inițiative parlamentare cu balaoacheșele de pe Linia de Centură, e un fel de indian: una-două dezgroapă securea. Motiv de scandal a la Hădăreni să fie și Cosmin sare gardul. Cum o făcut în vatra (nu șatra) satului natal Gurasada, unde în lipsă de ocupație, știut fiind că parlamentarii sunt vacanțiștii electoratului, a organizat un turneu de fotbal rural, cu bere și grătar, însă tot politizat, chit că se ținea la sat. Invită, așadar, echipe din satele din jur, în vreme ce el alcătuiește o selecționată a PSD-ului. Înving „gionăii” de la Ilia, înving Burjucul, le vine rândul celor din Bretea Mureșană, satul liderului PNL, consilier de Ilia, Doru Șorca.

Până aci fu Ludoșul; de aci încep Hădărenii. Echipa lui Ni...la, care ins de...utat fiind, intră și lese când vrea de pe teren, apare în echipamentul Alianței DA, de la Marmosim Simeria. Liberalul de pe margine, ripostează; Nicula defutacul înjură de mamă și de organele genitale. Doru răspunde în limbaj voalat liberal. Junele Cosmin uită ce rang (nu rangă) poartă și sare la bătaie. Cocoșul pesedist, mai tânăr, îl ia pe cel liberal, mai trecut, dar odihnit și motivat, de creastă (de a citi guler). Viceprimarul din Gurasada încearcă să-i despartă și cheamă poliția locală. Cosmin lărgeste aria înjurăturilor dincolo de... Hădăreni, cu trimitere la liderii Mircia Muntean

și Mircea Moloț, uitând că el și echipa poartă echipamentul firmei lui Videanu Marmoraru. Doru uită că pe cele trei mingi puse în joc scrie Năstase și, inspirat zice: Du cupa lui Văcăroiu să aibă din ce bea, iar mingea lui Năstase să și-o bage-n... Scandalul se aplanează, iar finala se joacă între PSD și „Zam”. Se putea altfel?!

Se zice, dar nu tot ce se zice se și scrie, că la cheful ce a urmat, bătaușul deputat a promis un meci între traseistele de pe DN7 și cele de pe Linia de Centură a Bucureștiului, hădărence, pirande și unele și altele: Cocosmin va fi arbitru la centru, iar Victor Ponta și Codruț, la tușă.

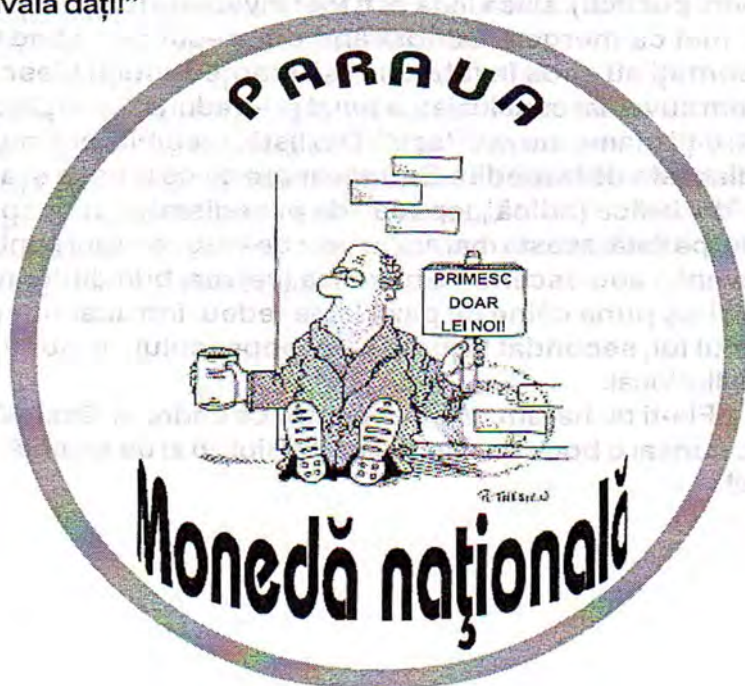
***Problemele sociale acumulate
– bombă cu ceas și efect întârziat
sau „mai lipsesc la iarnă
câteva zile de vară”***

A doua explozie a mămăligii românești e pe cale să se declanșeze. Ceasul care va marca deflagrația va fi intrarea în UE când, după atâtea restricții și răbdări pe care ni le-am impus, vor veni altele de-a dreptul insuportabile. Într-un moment de acutizare generală a „socialului”, când nu vom mai avea nici speranța. S-a ajuns până acolo încât medievala, teutonica, prostaca Bulgaria să ne dea cu tifla și să ne facă, ungurește, de mămăligari. Semnalăm, ca să devenim credibili pentru românul trăitor sub zodia „Lasă-mă să te las” și sub incidența lui „Ce-o da Domnul”, câteva momente ale ceasornicului care ticăie pentru urechea înfundată a politicienilor și guvernanților.

- La iarnă, costurile la energie și căldură vor deveni insuportabile pentru categoria de populație cu câștiguri medii (între 5 și 10 milioane), care reprezintă majoritatea românilor ce s-au manifestat mereu ca element de echilibru, concentrând speranțele în zicerea de pe vremea năvălirilor și a ciumei: „Vom ieși și din iarna asta!”

- Zestrea lăsată de socialism e pe sfârșite în toate planurile: nu mai este nimic de vânzare sub acoperământul „privatizare”; instituțiile publice, școli, grădinițe, cămine culturale, blocurile de locuit a ajuns prin îmbătrânire, uzură și neglijență în ultimul hal, instalațiile nu funcționează sau

funcționează cu pericole și pierderi; mijloacele de transport, în speță pe calea ferată, au devenit un lux pentru punga zbârcită a românului; medicamentele se plătesc în aur, cozile la spitale și farmaciile sunt anticipări ale morții, sfidarea și îmbuibarea hoților cocoțați în fruntea bucatelor vor fi cireașa de pe colivă. Iată câteva previziuni apocaliptice: ștreangul răbdărilor se va rupe undeva, ca la Timișoara; poliția și jandarmeria vor acționa cu căinoșenia tot mai turbată; vor ieși în stradă disperatii, mai întâi pensionarii și studenții, apoi elevii dornici de spectacol și aventură; ca un tăvălug vor șterge totul hoții mărunți, manglitorii, cerșetorii. Un bener negru se va așterne peste țară: „După noi, potopul!” Sub medievalul îndemn de gloată: Haideți frați, haideți frați, la năvală dați!”

Mirări și întrebări

PSD-ul hunedorean, rudenit și compromis pentru 20 de ani brucanici, și-a anunțat într-o emisiune TV candidații pentru postul de primar la Deva: Cocosmin, Barabașa și Gherganul (sper că am scris corect numele acestor mari oameni pulitici!). Dacă lista ar fi fost inversată (de la 3 la 1), mai, mai că mergea. Cunoscând din trecut ce catindați bâlbomuți au scos în față urmașii maotედunului Iliescu, tragem cuvenita concluzie: „a tunat și i-a adunat” sau „ăștia sunt, alții mama nu mai face”. Din listă, credibilă ar fi mult mediatizata de la mediu: Ea, măcar are cu ce mușca și are ce... dezbrăca (adică „lepăda” de pesedism). Cât despre întâiul pe listă, acesta mai are nevoie de vreo zece ani pentru a deveni... adolescent. Pe al treilea (cel mai bun dintre nebuni) l-aș pune câine de pază la pesedeu, întrucât numai lătratul lui, secondat la județ de al popescului, se aude în consiliul local.

Fie-ți de haram, Mișule, pentru ce cadre ai lăsat. Mai bine puneai o bombă la sediul partidului, în zi de ședință, la nivel!

A timiși timișire

Nu e totuna cu a „voiculi – voiculire”, întrucât între delațiune și traseism e distanță. Dar să venim la oile noastre până nu le mănâncă ciobanii. Am asistat de curând la o nouă „timișală”. Joly-Jokerul tuturor parlamentelor în criză a pierdut definitiv câteva simțuri care îl deosebesc pe om de animal: simțul rușinii, simțul onoarei, bunulsimț...

Pentru că de aceea mănâncă rahat cu linguroiul și zice că e miere. Ultima porție de rahat, pe care hulpav l-a înfulecat, i-a fost servită de liberalii hunedoreni la porunca celor maidanezi. „Ce facem, fraților, ne lipsește un deputat, de pediști furat!” „Nu-i bai, zic Mircea I și II. Timișim.” Așa, iată-l ajuns pe ăst măgăruș troian în curtea unui partid istoric... curat..., vorba lui Pristanda.

Ioan Timiș nu e totuna cu Frank Timiș

Dar amândoi sunt factori nocivi, perturbanți pentru o anumită zonă: Frank, pentru Roșia Montană, Ioan, pentru județul Hunedoara. Primul, adică acela cu nume mai apropiat de Tel-Aviv, este autorul ideii exploatării aurului cu cianuri, pentru a instala iadul pe pământ; al doilea, hai să-l înnobilăm cu numele de Iosua, este inventatorul traseismului politic la nivel de parlament, aciuuit ca gângania lată (i se mai zice și lățel) sub pulpane de prim-miniștri. Dacă Frank își are rădăcinile direct în Pământul Făgăduit, al doilea s-a timișit (cu sensul de pripășit) taman în Țara Hațegului, loc pe unde nu s-au mai perindat inși de soi de la Densușeni încoace. Așadar tot un fel de factor poluant este acest perpetuum mobile oscilator între PD, PSD și PNL. Ba, câteva zile, la anotimp de trecere, fu și independent. Independent cum e de 10 ani încoace de interesele județului pe care ar trebui să-l reprezinte. Așadar, într-un deceniu, l-a fost văzut cineva la tribuna parlamentului; auziră-ți voi, hunedoreni, de o inițiativă parlamentară timișită, de o intervenție, colo? Vax! Insul, suferind de „narcisism”, se plimbă, în sesiuni, prin sălile Casei Poporului și se admiră în oglinzi. Uneori se întâlnește cu hunedoreanu minoritar Gheorghe Rutenitul sau cu Celălalt Gheorghe, Pruteanu (alt bun român desprins din Poporul Ales - Bulens) și se umflă în pene de găină dată în gripa aviară: „Maestre (că la el puțin mai este până la maestre!)

aș vrea să-mi dau doctorandul și în filologie”, zice. Eu am inventat verbul „a timiși” dimpreună cu tot ce ține de rădăcina substantivului Timiș: timișit, timișală, iudotimișire etc. „– Ești de-al meu, neamule, rutean văr de rudean!” zice Gheorhe Pipă De-mprumut; „– Ba, al meu, de pe când strămoșii noștri, prăvăliași, trecură trei ape: Iordanul, Prutul, Timișul”, sare ca ovreiu la jugulara palestinianului, profesorul. Ca să se împace, unul propune: „– Haideți să timișim, să prutenim și să rutenim împreună la același partid, la PIN, și astfel să mai dăm națiunii române un verb: să gușenim.

„Pitulicea și cârțița” sau „Hai, la diplome, neamule”

Un scandal de proporții zguduie urbea și învățământul (sau „făcătura”) particular. De fapt el este bobotaia izbucnită din ura tacită dintre PD și PNL la nivelul Primăriei Deva și al celor două organizații municipale. Să rezumăm faptele:

Florin Oancea, viceprimarul este și președintele organizației municipale PNL; Ioan Inișconi, celălalt vice (un fel de viceversa) este și el președintele organizației locale PD;

Miricia Muntean, primarele, este președintele Alianței, care îl ține pe Oancea de „Fata babei”, iar pe Inișconi, de „Fata moșului”;

- Viceprimarii sunt ipotetici candidații la funcția de primar în 2008, iar campania și-o fac de pe acum, pe la spate (unul bate) și fațăș (cel cu tăiș) și ce metodă dă mai bine decât delatațiunea, bălăcăreala, bârfa ieftină, prostirea prostimii?

- O pitulice, ajunsă prin pitulare în partidul nu prea tare, însă drum deja ușor în partid conservator, se transformă, ca în basme, în cârțiță, că asta-i fu meseria, se declară consilier independent și se pune în slujba viitorului partid-stat, Pedeu. Insul, general în general, uns cu toate alifiile, ajunge, din milițian sadea, profesor universitar doctor, făcător, auzi, neamule, de doctoranți și masternați;

- Cum în primăria Deva se taie frunză la câini și

mizguie tipi și tipese cu studii incomplete sau îndoielnice, tip Spiritu Harlem, ce se gândiră șefii? Ia, să le dăm de lucru, să-i înscriem la masterate, apoi la doctorate cvazi cumpărate și să devină dr. în castrat purici. Așa gândiră și așa făcură. Îndeavalma, liperali și pediști dau iama la secțiunea de veană a Universității Vasile Goldiș, patronată de înalta somitate a generalului pitulitul, de la a te pitula și nu de la pitulice.

De aici încolo povestea curge ca la televiziunile locale care făcură din subiect mană cerească: Florin Oancea își trimite anume șoferul la unul din examene (substituire de persoană); clănțaii pediști din primărie, unde Inișconi stă cu simbrie, însă nimenea nu-l (nu-l despărțit, nu legat) află, se zice că demască fapta, în loc s-o pitulească, tocmai ca intransigentul Pitulescu, iar acesta face din țânțar armăsar. Cum adică nu chiar așa?! Păi nu avem noi în județ vreo sută de doctori și doctoranți făcuți la grămadă, adică foști șoferi de-ai șefilor; nu avem noi sute de milițieni și băieți cu ochi albaștri deveniți, prin diferențe și substituiri, avocați, juriști și judecători ori procurori; nu avem noi parlamentari și actuali sau foști demnitari cu câte 1-2 doctorate cumpărate, ajunși cu porcească nerușinare dascăli universitari la Petroșani, Deva, Vasile Glodiș sau Alba-Iulia – Sibiu, halta Hunedoara?! la să-mi vină d'alde ăștia în frunte cu Pitulescu, să pună diplomele de studii pe masă și să vedeți minunea! La examenul de capacitate avem jandarmi în școli, adolescenții sunt controlați și răzverificați pentru a evita fraude, iar la ditai examen de masterat (i-aș zice „Mascurat”, de la mascur, porc castrat) poate intra oricine: guñoierul, șoferul, dacă tot intră ușor pe aceeași ușă barosanul, interlopul, polițistul și funcționarul public. Eu, bunăoară, să fi fost în locul lui Oancea, îl trimiteam la examen pe Costică Taxa lui Băsescu, fiindcă e băiat descurcăreț și de caracter.

Se trezi domnul general Pitulescu în mână cu biciul lui

Dumnezeu, curat ca lacrima și studiat de mai mari, când fu pensionat înainte de vreme, din scoară în scoară, pornit să facă ordine și morală. Păi, ce școli terminași, matale, neicușorule, unde ți-ai luat diferențele, ce ai de spus despre foștii sublaterni care grefeluiesc din prostie și ticăloșie magistraturile și făcăturile?! Aflu, cu stupoare, că avocatul cauzei e tot un fost colonel, cu Cârțița în duel; aflu că independentul „pitulit” prin PUR, e tratat de colegii consilieri județeni de „Cârțiță” și că în prezența sa se vorbește în șoaptă; Aflu că polițistul cu studii de colegiu la Făcătoarea de Fii cu Ochi Albaștri, Școala de la Băneasa a lui Ceaușescu III, taie și spânzură la Universitatea Arădeană, după ce fu uns cu alifia ecologică Duma. Aflu că în licee prezența nu mai e obligatorie, că pe lângă primării funcționează facultăți și masterate, că proști sadea și semidocti semnează de două ori cu dr. și nu mă mai mir. Ba, dimpotrivă, zic, Bravo, Florine. Dar, ia vezi ce studii are nașul tău, „nimișconi”!

Frustrarea și lustrarea sau musca pe c...t

În nr. 55 al cotidianului Meșă...gerul, marele om de presă (de ulei) scrie editorialul „Jurnaliștii și securitatea”, că, vezi Doamne, ce mi-s securiștii, ce mi-s Piștaghiorghiiștii sau, parcă puteai ajunge ștefanghiorghist dacă nu erai și „ciripist”! Așadar directorul de jună publicație, de nu lepăda, filozof era. Recrutat în tinerețe din rândul clasei muncitoare, după dosar și darul de a „voiculi”, pentru publicația județeană a „organului” de partid „Drumul Săcărâmbului”, editorialistul care scrie cum a învățat la liceul seral, își exprimă cu mânie proletară „altitudinea” și compasiunea pentru confrăți, chemând la solidaritate de breaslă, recunoscând că în mass media sunt mulți neaveniți. Păi, mătăluță cum și de unde veniși, neicușorule? Nu ți-e teamă că o să-ți mai crească născiorul?! El, doctul de la Piștaghiuri, cademie de partid, împarte confrății în jurnaliști și lucrători în presă. Aici mai vii de-acasă, „lucrătorule”. Pe firul țaruzei, al tibișirului, dămăroiul își exprimă îngrijorarea că mass media pierde credibilitatea populației. Dacă ești sincer, vericule, de ce nu te retragi ca să faci ce știi tu mai bine, meseria de electrician?! A doua temere pe care o leapădă din fuga condeiului e că dosarele jurnaliștilor trebuie făcute publice. Mă rog frumos, de ce ți-e teamă mătăluței sau, mai bine spus, de care dosar? de la Ștefan sau de la Ticu et Dinescu? Spre final, speriat de „unde dai și unde crapă”, o lasă mai moale. Ce mai veste-poveste! Lepădat de tăcea, jurnalist rămânea. Deocamdată. Deocamdată. Până se va descoperi o altă muscă (liberală) pe c...at.

***Bătaia peștilor la mal
sau „Noaptea Sfântului Vai! - Da!”***

La nouă aprilie a început în județul Hunedoara Apocalipsa după Rudeanu – Conferința de alegeri care a precedat Congresul Dispariției Stalinismului Ioniliescian de pe scena istoriei. În balta secătuită cu lăcomia sărăntocilor și grobierilor care au condus în ultimii ani, prin PSD-ul de tip Mischie, au mai rămas doar urmele cizmelor de cauciuc cu care braconierii politici ca Mihai Rudeanu, Ion Iliescu - Olteanul (i se mai zice tizul, fiindcă râde ca matusalemicul, prostește), Duca (din Zodia Cancerului), Timiș - Traseistul, Țonea Cloconelul (se zice că așa a scris la Moldova, de unde venise pe „drumul dudelor”: „mamă, să știi că am trecut cu bine patru clase, deși trenul are trei, și am ajuns -cloconel-” în satul marelui om politic, anunțat de proroci, „Cocosmin”) și sunt alături de cățeluși fără personalitate, care stau sub masa din biroul partidului precum cățelușa colonelului V.C.

Se zice că în criză de valori (leul ușor) și completamente devalorizați, talibanii baroni și ioni s-ar fi dus la o ghicitoare din Orăștie, care, privind ghiocul, ar fi exclamat: „Vai-da! se arată, mânca-v-aș ce are Năstase în plus, un bombonel, un agafton, vai de el, menit să completeze „Triunghiul Bermudelor” (am scris cu inițială majusculă ca să se confunde cu știți matale ce „bermude”) și Tănăsel, la spatele căror bermude stând Miron Mitrea cu ce-o avea și-o

mai putea. Ei, și cum se zice se și adeverește, Mișu, care mai consultase piranda pentru previziuni în legătură cu durata încuscrii cu Mischie, iar doftorul, care doarme pe client ca în Parlament, o consulase în legătură cu genialul său fiu (dacă intră pe din dos sau pe din față în cartea recordurilor), precum magii, s-au luminat de voltajul Mintiei și, urmând steaua Tănăsescu, haida-hai, haida, vai, la Betleemul Mintiei. Aici găsiră pruncul ecologizat, îmbăiat și înfășat, numai bun de promovat. Principalul candidat, pentru ce... eu n-am aflat.

Dar, haideți să refacem traseul politico-social al celui care de 15 ani terorizează cu agent termic Deva, Victor Vaida. Prin '90 a început ca ecologist (vezi, d'aia n-are ursul coadă și Năstase-i rău de noadă), el, cel care avea să conducă cea mai nocivă sursă de poluare care a dat naștere la sindromul canceros D - Mintia) și ajunge deputat în perioada 90-92; revine președinte la ȚONEL (că nu se poate fără el); candidează ca independent la Primăria Deveii, apoi, deși la alegerile interne, din parid, ieșise pe locul 7, susținut de Senatorul Melcilor, tizul lui Mao-Țe-Dun, ajunge, numit de Tănăsescu, președintele Partidului Stat (pe la care n-a prea dat) și prefect de Hunedoara. Noroc că veni a doua revoluție: câștigarea alegerilor de către Alianța DA, și scăparăm, pentru o vreme. Fiindcă se aude, se vede, se crede că la 9 april (păcat că nu la 1!) catindează la funcția de prezident al unui partid cancerat până în măduva oaselor. Asta, în vreme ce aripa sănătoasă (cât mai poate fi) a PSD-ului Hunedorean, alcătuită din nume probe sau cât de cât probe: Stanca, Ioan Mareș, Nistor Laurențiu, Gaita, Alic, Bobora, așteaptă dictatul de la centru cum a așteptat România Dictatul de la Viena. O fi partidul care a pierdut pe limbismul lui Năstase et compani total lipsit de valori în județul Hunedoara? Nu! Categorie nu! Argumentăm: un Mariș, primar pesedist al comunei Geoagiu a făcut din sat oraș; Laurențiu Nistor gospodărește o comună

la standarde europene și a condus partidul, ca prim-vicepreședinte, când căpitanu devenise pirat; Alic Costel a fost un regretat președinte de consiliu Județean și un energetic prefect; Bobora conduce performant o mare întreprindere europeană; Doru Gaita a fost un senator în slujba tuturor și, mai ales, a hunedorenilor. Ei, vedeți! Dar ce să facă asemenea oameni, marea lor majoritate ardeleni de bun simț, în fața celor plecați cândva cu nădragii ruși în cur la Ardeal, precum aventurierii în căutare de aur și aventură prin California și Alaska? Mai cu seamă în zile ca acestea când numai pentru ei „soarele de la București răsare”. Va să fie pe 9 aprilie la Deva o „zi a Sfântului Bartolomeu”; vor avea cei buni curajul să facă deratizare de primenire și de primăvară; se vor lăsa ademeniți de „Cosminpontismul” unor imberbi (la minte) sau vor spune, prin vot, ne-am săturat?! Desigur, în sala conferinței vor fi ca altădată (pot mărturisi) grupuri de presiune, comandouri care vor sări în haită împotriva celor ce nu se aliniază poruncilor de la centru. Oare a uitat Ioan Timiș, pedistul devenit înverșunat pesedist, Conferința la care, asmuțite din prezidiu de către Rudeanu și Serafinceanu, l-au sfâșiat javrele? Țonea, Ștaier, Rusu și ai lor nu culcă-te! Eu cred că jocurile sunt făcute. De va să fie compromis și delegații la conferințe vor ști să aleagă între aripa bolnavă și cea sănătoasă, promit să nu mai iau niciodată Partidul Comunist Social Democrat în târbacă. Numai că, vorba lui Gâgă, proștii e mulți, prostia nu doare, iar „libertatea, la noi, e lungimea lanțului dintre iluzie și realitate”.

Gro, gro, la troacă!

Ferma animalelor, concepută de marele scriitor englez, e un mic țarc vizavi de ferma pe care eu, dacă aș trăi în vremea și cu puterea lui Vlad Țepeș, aș organiza-o pentru parlamentarii și guvernanții României de la 1990 încoace. Mai întâi aș construi o hală. (Țepeș, pentru zarafii turci a folosit o șură). Aici aș compartimenta mai multe cotețe, nu din lobde, ar fi prea mare luxul și cheltuiala; din sârmă împletită. Trocile le-aș comanda pe măsură, pe categorii de porcine: 1. Un vâlău pentru porcii hulpavi, de teapa lui Năstase, Popescu, Patriciu, Vântu, Cataramă, Becali, Voiculescu etc, umplut de trei ori pe zi cu lătură grasă din baligă de cal și pâine de containere, strânsă de țigani. Ca să facă șuncă, i-aș înfometa de trei ori pe săptămână, cu laptele și cornul (o porție, nu mai multe!) 2. La a doua troacă aș slobozi mascurii mai târziu dedați cu lăturile: Geoană, Mitrea, Diaconescu, Tănăsescu et compani, cărora le-aș da uruială cu fasole, ca să-și amintească Băsescu. 3. La al treilea țarc, mai îngrijit și cu troacă ecologică, ar avea viață de porc, cu fel de fel de avantaje, mascurii, porci de crăciun în devenire: Ponta, Copos, Cocosmin, Sereș, Nicolaescu etc. 4. Purcele nedate la vier și scroafe gestante: Stănoaia, Buruiana, Norica, Boangioaica, Mona, Monica, Hilde, Udrea, Olguța, Ionica și altele, în devenire.

Mai greu îmi va fi să asigur meniu pentru d'alde Iliescu,

Constantinescu, Iorgovan, Diaconescu, Cozmâncă, Văcăroiu, dacă nu cumva o să-i scot la jir și la pășunat. În locul bălților cu nămol, unde să se bălăcească și bălăcărească, mă gândesc să amenajez sala parlamentului, că tot plouă prin acoperiș. Aproape de Ignat o să-i îndop cu dovlecei, uruiala de ghindă și păsat, ca să facă șunci după modelul măcelarului șef, Năstase. Între timp purcelele vor deveni scroafe (că, vezi bine, vin alegerile), scroafele vor deveni mătuși d'alde Tamara, vierii vor căpia de atâta îndopat și se vor împerechea după modelul Miron - Adișor, Victor - Agafton.

Cine va fi porcarul? Un Marko Lică Sămădăul, cu oameni de nădejde luați de la minorități. Poate Dădălin, că tot grohăie pe la televiziuni, sau urmașii foștilor robi moldoveni, stăpâni pe meserie. Cum vom intra în Europa cu asemeni vierii, godaci și godace? Ca Anglia. Ce, ei, Iorzii cum au intrat cu „Ferma animalelor”?!

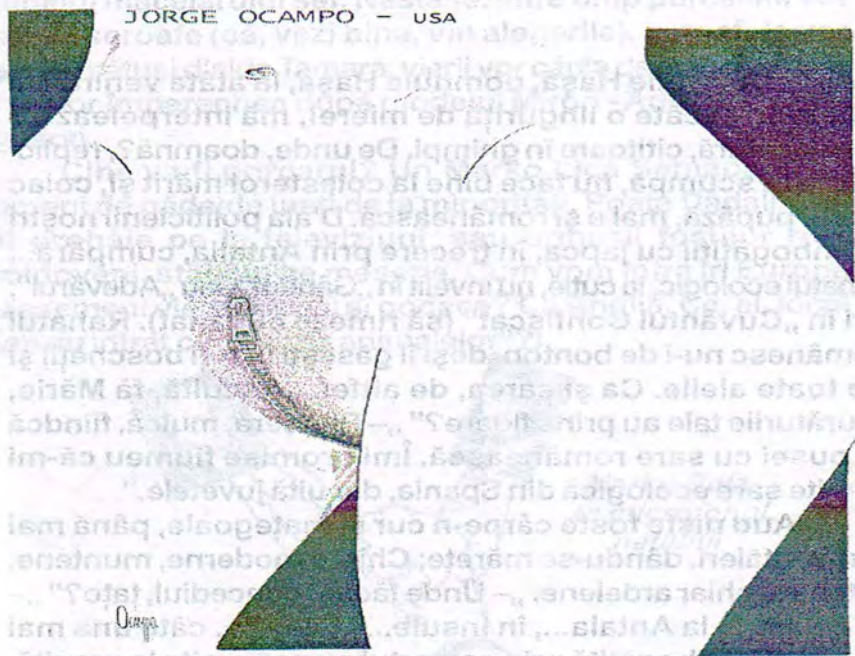
Apă plată, venin și miere

– Domnule Hașa, domnule Hașa, la atâta venin mai adăugați și câte o linguriță de miere!, mă interpelează o bloclocatară, cititoare în ghimpi. De unde, doamnă?, replic. Mierea-i scumpă, nu face bine la colesterol mărit și, colac peste pupăză, mai e și românească. D’iaia politicianii noștri și îmbogățirii cu japca, în trecere prin Antalia, cumpără... rahatul ecologic, la cutie, nu învelit în „Gândul” sau „Adevărul”, ori în „Cuvântul Confiscat” (să rimeze cu rahat). Rahatul românesc nu-i de bonton, deși îl găsești în toți boscheții și pe toate aleile. Ca și sarea, de altfel: „Ascultă, fă Mărie, murăturile tale au prins floare?” „– Prinseră, muică, fiindcă le pusei cu sare românească. Îmi promise fiumeu că-mi trimite sare ecologică din Spania, dar uită juvetele.”

Aud niște foste cârpe-n cur și mațegoale, până mai ieri-alaltăieri, dându-se mărețe; Chirițe moderne, muntene, oltene și chiar ardelene: „– Unde făcuși concediul, țafțo?” „– În Egipt...., la Antala...., în Insule...” Ici-colo, câte una mai modestă, îmbogățită prin comerțul cu papornița la graniță, șoptește cu jenă: „– În Grecia, că anul trecut fusei în Croația.” A recunoaște că ai fost pe Litoralul Românesc e totuna cu a-ți recunoaște originea rromanescă ori copilul din flori.

Cunosc una care acum șaișpe ani avea orgasm dacă îi răspundeai la salut cu „sărumâna”, fiindcă inșa avea copite. Acum mă privește de sus, mă ia la pertu, emană parfumuri

dulcege, și mă lasă cu gura căscată: „– Tu ești tu?!” era să nu te recunosc.” „Am răbdare până la anu”, gândesc. Sau: „– Eu sunt patroana, măreasa, latroana; tu nu ești cumva profesorul care mi-a dat la zi seralul? Ei, dacă m-ai fi avut la fără frecvență!...”

Închis (pentru conservatori ...)

Semne proaste anul are

Cu nițică amânare, semne proaste iarna are: O toamnă prelungită în iarna europeană, ca un fel de amăgire. Să ne amintim că fără acele zile de vară din decembrie '89 Ceaușescu nu cădea victimă mulțimii revărsate pe străzi și ar fi avut parte de o judecată mai creștinească. Profitând, dar, de această toamnă hameșe, zilnic sunt anunțate scumpiri, în salturi procentuale de groază, scumpiri care vizează sărăcimea, ale cărei rânduri se tot îngroașă: la pâine (deci, atentat la Tatăl Nostru), la energie "hipotermică" pentru bătrânii orașelor, la carne etc. Las' că de carne s-au cam dezobișnuit românașii încă de pe vremea Regretatului.

Ca să abatem atenția prostimii de la toate astea, facem circ: Sammisul "ca cofoniei", vorba unui vecin, "ilustrația", vorba altuia, "cult și el ca și Becali, recalcularea, în jos, a pensiilor, greva dăscălimii (pătură tot mai nesătulă, parcă-ar fi magistratură), evenimentele din Ungaria (datorită cărora guvernanților noștri le turuie turul pantalonilor, câte o arestare (de o noapte) a unor corupți, Dana și Ady la parada Zambaccian, Dan Ion Popescu, stârnind, prin jeluire ipocrită, mila unui partid al conservelor și tot așa.

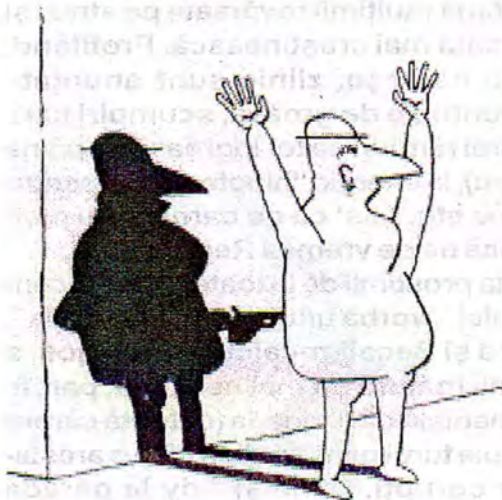
Cu toate astea gafele și abuzurile se țin lanț: Florin Cazacu Traseistul, primarul municipiului Brad, se plânge de buget auster și amenință cu greva foamei, mai bine ar amenința cu Lupoaița. Insul cu primăria lui peremizato-pesedisată nu are bani pentru energia termică, dar are pentru

tot felul de monumente stupide. După racolări și migrări, ca în mileniul unu, consiliile locale au devenit mașini de vot. Repet, hunedorenii au fost prinși de mania monumentelor-chici: la Deva, la Hunedoara, la Orăștie, că, zice-se, sumele exorbitante se împart în două: la comandatori și la executori. Cunosc eu unul care se crede... Adam și... Deva, care execută comenzi precum gaborii burlane și cazane.

Ianuarie, cu toate promisiunile uitate va să fie un fel de invitație a țiganului la praznicul popii*: „-Vii, zice popa, vii

Tândălică, și cu Piranda. Dar să nu mă faci de râs: costum, cămașă de mătase, gen Patriciu, cravată cu ac. Bașca Piranda. “Vinde țiganul tot ce are în bățatură pentru a onora invitația. Ca și noi, cu Europa. În vreme ce puradeii plâng de foame. Suntem în septembrie, luna roadelor, iar în piață oul (românesc, nu european) tinde să salte către zece lei; rădăcinoasele, scumpe de parcă au crescut în

ghiveci, cămărilor așteaptă și vor tot aștepta până la Sfântul Așteaptă, dacă nu cumva și asta a colaborat cu securitatea ca poliție politică. Mare găselniță și asta: securiștii, torționarii noștri se plimbă pe străzi, cu pensii de parlamentari, iar victimile tremură pe la CNAS; comuniști - nomenclaturiști

de teapa lui liescu sau Văcăroiu trag foloase după ce au pus țara pe butuci; legi necesare, precum cea a prostituției, sunt respinse de politicienele ...fufițe, și șarmante și drăguțe, însă fără condicuțe, care se dau în draci pe la televiziuni: ilenuțe, lavinuțe, ionicuțe sau săftuțe, aflate în lipsă de ce nu are Ludovic al Ungurilor (era să zic Orban).

Colac peste pupază, secuii, incitați de noul Tökeș, adică de Markobelitul cu barbă de ludă, pohtesc pohta ce-a pohtit-o Horthy. Vocea apocaliptică a autonomiei este taman a unui prim-vice-prim ministru al Guvernului. Uite ce făcuși, Ilici Iliescövici, în acel decembrie blestemat, când cu Kiraly și Domokoș Gheza puserăți de un UDMR! Ai clonat pe Satan și l-ai băgat în Casa Țării, avere-ai parte de o telegramă expediată de Brucan!

În rest, toate bune. Ba, chiar prea bune! Ibericii, după ce ne luară în vremuri medievale conducătorii daci, socotindu-i antemergători, un Buruista, un Diceneu, un Dicebalus, ne iau și dacii specializați în robotă și căpșuni. Așa aflăm despre o viitoare urbe hunedoreană cu oraștieni și kujireni tocmai pe lângă Seveilia.

Încep să cadă frunzele, se închid terasele, se acoperă buricile, ca o amenințare vin notele de plată. După ce au deschis de două ori, în baruri și pe terase, anul școlar, vin la școală profesorii, după zicerea: „Un, doi, un, doi lată că venim și noi / Câte unul, câte doi”. Nu le-ar fi de deochi; în vreme ce profesorii și învățătorii buni culeg căpșuni ori îngrijesc bătrâni prin Spanii și Italii, în școli, deși condamnați cu suspendare, profesori de teapa unora ca aceia de la „Moisil” încă mai predau lecția: „Cum să ... o fată pe nota de plată” sau „ștef și cor au făcut amor?”

Jandarmeria ca un pericol

Aflăm zilnic prin mass media, dar și vedem, cât de agresiv, de primitiv și sanguinar se manifestă această structură-făcătură de după Revoluție, numită Jandarmeria Română. Intervenția de tip fascist la evenimentele ocazionate de meciul de fotbal Dinamo - Steaua, căreia i-au căzut victime cetățeni nevinovați de pe trotuare, sălbăticia cu care loveau în oameni căzuți, inclusiv în femei, amintesc de fasciile turbate ale celui de al treilea-Raih.

Cine sunt jandarmii? Ca fost profesor la un liceu deveau și cunoscător al învățământului, recunosc în purtătorii de bastoane pe cei mai slabi elevi, certați cu disciplina școlară, predispuși la vagabondaj, proveniți din familii dezorganizate, toți fără mine, dar cu mușchi cât încape. Mulți dintre ei, labili psihic ori agresivi nativi precum câinii de luptă, provin din rândurile polițiștilor epurați. În Deva, ca și peste tot în țară, umblă câte doi-trei (unul știe să scrie, celălalt, să citească, al treilea păzește doi viitori absolvenți ai Facultății de Ecologie), învârt pe antebraț amenințător bastoanele, fac curte chivuțelor la intrările în piață și se cred mai ceva decât istoricii jendari unguri cu pană de cucoș la pălărie.

Dacă le cășună, așa, din senin, pe cineva, îl ia la poceală, și numai ca să vadă bagaboandele ce mahări au ajuns ei. Personal am fost agresat de doi astfel de haidamaci care, aflându-mă la o cafea, într-o benzinărie, m-au

confundat cu cineva care, ziceau troglodiții, a uns parbrizele unui camion cu vaselină. Scuzele superiorilor au fost și ele agresive, de la salan până la salam, iar plângerea penală făcută de mine la tribunalul militar, secția Craiova, de doi ani și mai bine nu a fost rezolvată.

Acum se pune de o altă structură, alcătuită tot din astfel de inși, Poliția Comunitară, ce va să amintească de o... rasă comunitară. Păi, cum altfel. Tinerii sănătoși și vrednici sunt la muncă, la studii ori slugi în străinătăți. Altfel spus, drojdia a rămas, spuma s-a cam dus.

Ascult pe posturi tv justificările maimarilor din jandarmerie: niște căzuți în limbă, colegi de clasă cu Gigel ori Dan Iosif, la înfățișare, haidamaci cât colo. Am convingerea că poliția, pentru a scăpa de calificativele ce pe merit le poartă încă de pe vremea miliției, își trimite zațul, ca să nu zic gozurile, în jandarmerie. Ia să pună la cale presa o anchetă-sondaj pe tema „cine sunt, de unde provin și cum s-au școlat jandarmii” și ne vom cruci... ca la revuțuții și inundații, când gunoaiele ies la suprafață, apoi rămân la mal. Malul unor gunoaie de acest fel, este, din păcate, jandarmeria română.

Ca să nu crezi cumva că am scris cu năduf și în necunoștință de cauză, fă matele un experiment, cititorule. Întreabă adicătelea ici un jandarm,colea, altul, lucruri demne de căpșorul și cultura lui Gâgă: așa, uite, despre Cetatea Deveii, despre statuile din urbe, despre problemele socio— culturale ale orașului prin care plimbă pulanele ca pe niște drapele naționale. Te vei cruci de ce vei afla, dacă nu cumva, țâfnos și nevoie mare, te vor pune la punct fiindcă ai îndrăznit să le repauzezi rondul de ... gradat în(cur)ând patentat.

Ecolul conducerii jandarmeriei deveano-salaniste (ca să sune ca prin țări arabe) va fi următorul: Cine e și Hașa ăsta, domle?! Ia, pride-mi-ți-l și pulăniți-mi-l să se învețe minte

și să nu mai jignească una dintre cele mai credibile instituții ale statului băsit, dacă excludem serviciile secrete.

Și când te gândești că comisarul (semicaefonie intenționată) are de vreo trei ori mai mare salariul decât universitarul, iar purtătorul de pulan, de trei ori salariul unui profesor, schimbi zicerea: salariul îl face pe om, nu haina.

Departate de noi gândul de a accepta ce se întâmplă pe stadioane, de a apăra drojdia societății strânsă în capitală până la revărsare; dar nici răbufnirile animalice, de câini turbați, ale jandarmilor nu trebuie tolerate. În ritmul acesta, „cu jandarmii și poliția, renaște inchiziția”.

Au fost anunțați și sunt „lobați” catindații

Așa cum după zădăf și o înnourare grea știi că vine ploaia sau furtuna, după acalmia care precede Integrarea, cu toate costurile ei, pe care le va suporta tot clasa proletară, vor veni mari, răbufnitoare și devastatoare manifestări stradale, cu toate formele de grevă, originale sau de împrumut. Desigur, noi nu vom reproșa guvernanților și politicienilor că ne—au mințit (mințit și mincinos este acest popor încă din zorii istoriei), nu le vom reproșa că s-au îmbogățit, ci numai și numai că flămânzim și ne-au flămânzit. Cu toate păcatele lor asiato-finice, ungurii au mari calități, pe care le-au vădit în istoria lor europeană de un mileniu: Curaj, demnitate, cerbicie sanguinară, mândrie cât încape la un popor de curând descălecat, dar intens mediatizat din evul mediu până în epoca modernă. În plus, au valori și prețuiesc valori, chiar dacă acestea provin din rândul minorităților (în speță a evreilor): scriitori, cinești, diplomați, ... femei. Ei au făcut prima revoluție bolșevică (1919), tot ei, prima revoltă antisovietică și, în curând, una antiintegrallstă. Ast timp noi am plecat capetele, am scos cămașa, zicând “lovește-l pe păcătosul de rob boierule”, sau am întins mâinile pentru belciuge.

După ce am prins a umbla și noi prin lume, adică după ce s-a ridicat „cortina roșie”, am înțeles că, cu cu cât te îndepărtezi de Atlantic, mergând către Răsărit, cu atât cazii în subcultură și proaste mentalități. Adică te îndepărtezi

de centrul de iradiere, refăcând drumul către trecut și nu către viitor. Așadar, să nu ne mirăm că mai practicăm exorcismul moștenit de la un ortodoxism medieval, că mii de gospodării sătești (iar la sud și răsărit chiar urbane) nu au closete, că animalele trăiesc de-a valma cu oamenii, că sunt puține deosebiri igienice față de țiganii nomazi, ursari sau râzari. Ungurii sunt de o mie de ani vecinii Austriei; noi suntem de mii de ani vecinii semințiilor din „turbinca popoarelor” - marea Rusie. Pe când la unguri lider comunist era Kadar, europeanul, la noi era Ceaușescu, trogloditul; pe când ungurii se deschideau către Apus și capitalismul cu cele bune, noi ne închideam între granițe și așteptam ca cineva să provoace explozia mămăligii.

Iată de ce nu mă mir de trecut, mă scârbește prezentul și mă lasă rece viitorul. Pe când unii făceau revoluții, noi făceam răscoale și rezmerițe; pe când vecinii își alegeau conducători precum Kadar (repet), Walensa ori Havel, noi puneam deștiul și votam un Iliescu, un țap sau un matroz. Faceceți rogu-vă un studiu în localitățile hunedorene, ca să vedeți cine au fost primarii votați la orașe și sate: marea majoritate niște sărăntoci, învârtiți, mincinoși, ia, acolo niște neica nime.

Așadar și prin urmare mai venim c-o cugetare: Dacă la Deva, spre exemplu, Mircea nu va mai candida, liberalii nu au altă soluție; pesediștii vin, ca și în trecut, cu nume care și-au făcut renume din prostie, suficiență, politicianism găunos precum anunțații Cosmin Nicula, Barabașa și Ghergan; Peremiștii, cu ce vor găsi prin ogrăzile altora sau cu maidanezo-panaite, care, cică, n-are, ... și minte; pediștii sunt în căutare zadarnică, întrucât la capitolul capital de valori democratice Deva stă rău în raport cu Hunedoara, Petroșaniul și Orăștia. Ei, însă, oricând pot sacrifica un fost ministru, adică un Barbu sau Pogea. Belicoși ca întotdeauna își anunță

intențiile țărăniștii sclerozați în dogme tip „1907 din primăvară până în toamnă”. Cât despre ceilalți, spre norocul urbei de sub cetate, nici o nădejde: maglavitul lui Becali, gușatismul lui Cosmin, altul decât Cocosmin, nu dau bine pe la noi. Poate, cine mai știe, vor apare niscai muieruși tip Lavinia Șandru, Elena Udrea sau Buruiiană. Nu ne-am mira dacă Vadim ne-ar trimite-o pe Mițura.

De unde nu e nici Dumnezeu nu cere! Uitați-vă în ograda dobitoacelor, devenită sediul partidelor! Adunătură de neicanime, de nimuruci, de colonei netrecuți prin lustrație, de traseiști ce nu au valoare nici măcar pe DN7. Soluția? Votul uninominal sau întoarcerea la votul prin electori din vremea Regulamentului Organic. De ce nu absența cvasitotală de la urne! Așa, măcar, vei avea cât de cât conștiința împăcată. Deocamdată la sediile tuturor partidelor (cu sediu) e liniștea toropitoarelor zile de vară. Vine inrna, vin anticipatele, începe viermuiala. Strâng rândurile foștii comuniști și actualii ... comunitari.

***Născut fără conștiință
sau portret de parlamentar***

Insul, anunțat ca candidat (cacofonie potrivită) la postul de primar al Devei (pe care îl va ocupa la „postul paștelui”) este o persoană înaltă de 1.80, prin urmare e o personalitate (ca să nu zicem “personulitate”). Nu îmi face plăcere să-l văd, pentru că tot ce se întâmplă în țară se datorează unora ca el. Este deocamdată „junel-pontel” pentru întâia dată deputat (gonflambat nevoie mare, când se recomandă garsiază și fâfâie, încât din cuvântul deputat iese altceva). Dovada meritului - capul său care seamănă cu o halbă de bere München, având ca capac (cacofonie căutată) freza de derbedeu cu cercel și tatuaje simbolice vizând programul Partidului Săracilor Definitiv.

Fiu de țăran din Gurăsădea, duce o viață austeră, pilduitoare pentru generația lui Titulescu II: locuiește la București (hotel), dejunează la Berlin (restaurant), doarme la Cameră și își face digestia sau pohtele pe Linia de Centură, strigând: „Balaoacheșelor, va veni și vremea noastră!”

Insul are certificat de revoluționar de teapa lui Mișumischiitul: acesta s-a ascuns la revoluție sub patrafirul părintelui Am...ton, în vreme ce junelul se ascundea sub bancă, la liceul minier, să nu îl vadă profesorul și să-l întrebe „cum te cheamă”. Întrebare dată-n draci, la care îl lua cu emoție și se bălbâia: Cocosmin, Cocosmin Nipula (pronunța p în loc de n) și nu știa de ce deveneau foarte atente colegile). În

felul său acest tânăr e de admirat, precum Victor, Lavinia, Olguța, Ionica, Udroaia, Boiangioaica: îmi face impresia că poate trăi fără cap. Vecinul de cameră zice că, ajuns acasă, la hotel, își ridică scăfârlia, își scoate creierul frizat cu miez de nucă de Geoagiu, îl pune pe masă, îl freacă cu periuța de dinți, apoi îl trimite la croitor odată cu pantalonii, să îl calce cu fierul cald.

Cu toate acestea Cocosmin este o inimă bună, care l-a interpelat pe Grheorghe Barbu în Parlament pentru că "văduva Eroului Necunoscut" nu are pensie, iar traseistele de pe Centură nu au baie comunală.

A ajuns lider la tineretul nostalgic comunist în criză de tineri: aceștia plecaseră la căpșuni, în Spania, și la produs, în Italia. Deși hunedorean de baștină, cunoaște județul ca Ionica de la conservat legumele lui Voiculescu. Cică la un concurs gen „cine nu știe răspunde, musai se ascunde” el ar fi zis că prin județ curg două ape mai acătării: Căianul și Valea Bătrână; maidaneza a fost mai aproape de adevăr: Prutul și Iza. La istorie, Cocosmin a dovedit-o: „Avram Iancu a fost nepotul lui Iancu Jianu, iar Crișan s-a spânzurat în celulă, în vreme ce Horia și Cloșca erau trași... pe sfoară. Ionica l-a confundat pe Vasile Voiculescu cu Dan Voicuiescu, autorul Sonetelor; în loc de Horea ea s-a referit la hora, care s-ar fi jucat pentru întâia dată în regat, pe strigăturile îndemnrăspuns: „Uite brăul! trece râul... - Ceapeul ne ia grâul - laseul paiele, - Rămânem cu oaiele.”

Acum Cocosminul trăiește cu nostalgia altei revoluții. Pe prima a făcut-o, școlar - bagabond fiind, arzând cărțile din bibliotecile liceelor de pe deal, o pacoste fiind acestea pentru tineretul patriei. Deși vremurile sunt grele, el se îngrașe. Ideaiul și modelul său de viață este Ady; de aceea visează să ajungă în America pentru operație: implant de țâțe și mutatul buclilor în față. Are copii, numai că aceștia seamănă cu duca și,

tonea (nume fictiv de domnitor și cuvânt pentru chemarea dulăilor la stână). Prin Deva, ziua plutește și noaptea umblă cu puii de pisică supranumerari pe care îi aruncă pe scara blocului lui Mircia. Se oprește meditativ la intersecții și în piețe, căutând un loc potrivit, unde să-i fie nemurită în bronz amintirea, cu felinar la cap. Se zice că deja a și comandat-o la un autor de chiciuri din Orăștie, numai că acesta 1-a luat ca model pe un fost deputat pesedist de Hațeg. De fapt, seamănă: amândoi își pun scăfârliile pe noptieră când își dau creierele la remaiat. Se zice că eroul nostru umblă cu o foarfecă în diplomat pentru când îi va veni rândul să taie panglici inaugurale. Prima va să fie la o „casă deocheată” de pe DN7, cu a doua foarfecă fiind invitat Victor Ponta, viitor prim-ministru peste un guvern sinistru. Mariana Stoica, ambasadoarea de Israel, va să vină cu o ungieră pentru tăiat prepuțe.

Cuiul lui Pepelea

Conform Dicționarului de cuvinte, expresii și citate celebre, Pepelea e un personaj comic din snoavele românești, tipul poznașului isteț care, aidoma lui Păcală, făcând pe prostul, își rezolvă interesele și biciuiește „apucături și năravuri” (că nu astfel se pot numi pretențiile UDMR-ului în toate guvernele României?) De unde provine expresia „Cuiul lui Pepelea”? Pepelea și-a vândut casa lui Arvinte, păstrându-și numai un cui, cu dreptul de a-și agăța acolo haina, căciula etc. Astfel, îl vizita exasperant de des, pentru a se folosi, chipurile, de proprietatea sa. Deci „Cuiul lui Pepelea” înseamnă pretext născocit pentru a stingheri proprietarul; un motiv șubred pentru a se amesteca cineva intempestiv și supărător în treburile altora. Pepelea este UDMR-ul; cuiul lui Pepelea – Harghita și Covasna. Pentru toate guvernările care s-au perindat din 90 până astăzi, dar, mai ales, pentru cea actuală.

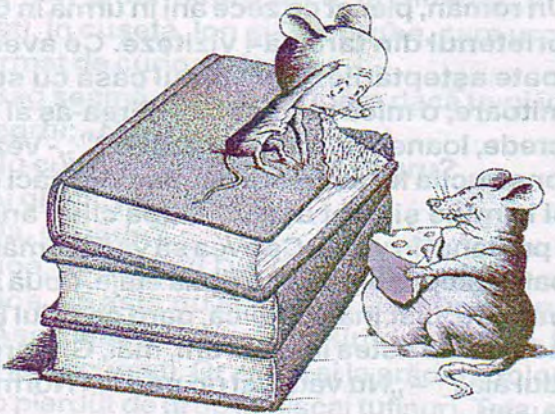
Cuiul lui Pepelea trebuie că a ruginit de mult și în Secuime. Pretextul a rămas. Un astfel de cui are domnul Marko Belo sub limbă. D-ai-a se poticnește și creează impresia că abia a sosit din spațiul Uralo-Altaic.

Cuiul ca și cuiul! Numai că prostul Arvinte e românul mitic de București, extracarpatinul pentru care Transilvania e, încă, un spațiu amazonic de explorat.

lăță de propunerea Partidului România Mare, făcută, pare-mi-se de senatorul Gheorghe Funar, de atâta vreme amețit de damful de sub fustele Mișurei, ca UDMR-ul să participe la alegei ca partid politic și nu ca uniune etnică, ni se pare cea mai valoroasă propunere de după alegeri, rostită în cea mai jenantă instituție a țării: Parlamentul. Meditați și analizați fără răutate: existența acestei „făcături”, care pocnește din dește și asigură majoritatea, e cea mai jenantă realitate politică într-o țară europeană.

6.

Bancuri și mentalități sau „De la Bulă adunate”

Gigi și Mitică, lacomi de cultură

De toate pentru ne... toți

☺ La maternitate, cu sufletul la gură, așteaptă să-și vadă pruncii un ardelean, un moldovean și un negru. Abia se aud primele scâncete, când ardeleanul dă năvală, înșfacă pruncul negru și dă să plece cu el. Negrul: - „Domnule, e copilul meu. Nu vezi că-i negru?! Ce te-a apucat?!” – Da văd, dar, decît să-l iau, din greșeală, pe moldovean?! Îl prefer pe negru!”

☺ Un român, plecat cu zece ani în urmă în Germania, își invită prietenul din țară să-l viziteze. Ce avea să vadă întreaga toate așteptările: avea omul casă cu sufragerie, două dormitoare, o mică piscină... „- Firea-aș al dracu dem i vine-a crede, Ioane! Păi, cum ai făcut-o?” „- Vezi tu podul ăla ? De construcția lui eu m-am ocupat: opt saci de ciment la pod, doi la mine și...tot așa...” După cinci ani își invită Gheorghe prietenul în vizită. Ce avea să vadă românul-neamț întreaga toate așteptările: vilă cu două etaje, două sufragerii, patru dormitoare, piscină olimpică, gard ca zidul Berlinului! ”Cum ai făcut toate astea în cinci ani, măi, Gheorghe ?!” „- Vezi tu podul ăla?” – „Nu văd nici un pod” „- Normal, fiindcă s-a mutat aici!”

☺ Ion Afrosinei, din Săveni-Botoșani, merge la mare și de aici îi scrie Marișicăi: „Draga me' am ajuns cu ghine. Peașile toate sunt ca pi la noi. Oamenii umblă pi două chicioare, apa-i reșe, ulițele larji. Numai că, în loc să ajung la mamaia, cum ne-o fost înțelesu, am ajuns într-un oraș, iar șorile nu stau în copași, ci pi apă și-s toati albi”.

☺ Pe vremea când toate erau bune, fiindcă eram tineri, învățătoarea, la lecția de educație cetățenească,

întreabă elevii: „- Copii, cum v-ați petrecut anul acesta ziua de 23 August !” „- Eu, zice o fetiță din prima bancă, am fost la tribună, la defilare, căci tata e secretarul județului”; - „Eu, zice un băiețel bondoc, am privit demonstrația oamenilor muncii de la balcon, că stăm pe centru”; Bulă: „Eu, tovarășa, am petrecut ziua de 23 August cu tata, în familie. Am reconstituit intrarea trupelor sovietice în țară. „- Cum ați reușit, Bulă, doar voi doi?...” ; „- Simplu, tovarășa: tata viola o vecină, iar eu îi furam porcul!”

☺ Un tânăr negru urcă, la Simeria, în Rapidul de București. În cușetă, Ion și Gheorghe, care urcaseră la Ilia. Ion, scurmat de curiozitate:

- Bag seamă că nu ti-i supăra dacă te-oi întreba ceva!
- Negrul: - Nu-i nici un bai!
- Nu cumva dumneata ești negru?
- Ai ghicit, negru mi-s.
- Da, di unde?
- Noa, de unde?! Din România.
- Noa, că asta nu se poate! Da, cum s-antâmplat?
- Așe: Mama, elevă la Hinidoara, s-o fost dus în excursie la București. Or ajuns și la grădin zoologică. Mama, faină, s-o pierdut de grup în niscai tufișuri. Tata, student vinit din Uganda, o văzut-o și s-o dat la ie. Mama, fuga, tata fuga, mama fuga...

Trenul ajunge la Vinț și negrul coboară. Pe la Brașov, Ion către Gheorghe:

- Mă Gheorghe, negru s-o coborât, mă, și nu ne-o spus: o ajuns-o au ba?

☺ Invățătoarea, la ora de pregătire civică, întreabă: „Care este deosebirea dintre un polițist și un milițian?” Cu excepția lui Bulă nici un elev nu ridică mâna. „Spune tu, Bulă,

dar vezi, fără prostii!” Bulă: „Unitatea de măsurat inteligența este „țianul”, deci milițianul este unitatea cea mai mică... Polițistul sau polițianul este unitatea cea mai mare de apreciat prostia... fiindcă de aceea avem politehnică, polivalent, politician și polițist...”

☺ La același tip de lecție: De ce o patrulă de poliție este alcătuită din doi subofițeri și un ofițer? Iar, numai Bulă poate răspunde. „Spune, Bulă”: „Fiindcă unul știe să scrie, unul știe să citească, iar al treilea păzește doi oameni de știință.”

☺ Mărie și Moariko au grădinile de zarzavat vecine. Așadar, același pământ de luncă, aceleași îngră-șăminte, aceleași semințe... Toamna vând împreună, în ciuda lui Funar și Frunda, la aceeași tarabă. Într-un an cu curechi scump la piață se hotărăsc să semene numai varză. Vine toamna și se întâlnesc la tarabă. De mirare! Varza lui Moariko, cât ciubărul, varza Măriei, cât pumnul. Maria, mirată: - Bată-te lștenemul ungurilor, tu, Moariko, da ce i-ai făcut?!

- Noa, Marie draghe, nu tare pogan secret: la mine în gradine udmereu, la tine, PSD-eu.

☺ Cea mai bună dovadă pentru pierderea simțului proprietății asupra pământului pe vremea comuniștilor este un banc de la Șibot și Vinerea. Gheorghe vine de la târg de la Șibot; cam târzior, Ion merge la târg la Șibot. Gheorghe: „- Da, unde meri, mă Ioane?” Ion, bâlbâit: „- Mă, mă duc lala târg la Șișibot, săă cucumpăr o ghițeauă.” Gheorghe: „- Da nu te mai duce, că ghițele nu-s și târgu s-o spart.” Ion: „- Musai mămă duc, cacase mio zîs muierea.” Gheorghe: „- Te-o prostit, că ea e în cucuruz și să...” Ion: „- În cacare cucu cucuruz, în ăl dinsusu ori în hăhăl din jos? Gheorghe:

„În ăl dinsus.” Ion: „ – No, no nu-i bai, căcă ăla-i cucuruzul cecepeului...”

☺ La școală se schimbă sistemul de predare. Accentul se pune pe învățarea intuitiv-formativă. O fetiță din clasa a II-a se plânge mamei și-i cere sprijinul: „Mamă, iată, animalele de pe această planșe seamănă cum semăn eu cu tine, dar au nume diferite: vacă, vițea, bou, taur... Mama, nici una, nici două, o urcă în mașină și o duce pe o pășune. Aici, pe imașul de lângă drum, păștea o vacă având ugerul greu de lapte. Mama: „Aceasta e vaca!” Nu departe zburda o vițea încântătoare. „Aceasta, zglobie și jucăușe, e o vițică...” Lângă jgheab, întins leneș, rumega un bou. „Acest leneș nesimțit e boul.” Curând se arată și un taur viril, fioros, purtat de belciug de doi săteni. „Iar ăsta, frumosul ăsta e taurul, fata mamei.”

Totuși, fetița nu putea pricepe. Prin urmare, mama recurge la metoda comparativă: „Cum să-ți explic ca să

pricepi ? Iată, să zicem că vaca sunt eu, vițica ești tu, boul e tat-to, iar taurul e nenea care ne aduce ciocolată.”

☺ Un cioban călătorește într-o cușetă cu o doamnă sensibilă. La un moment dat, aceasta, țâfnoasă, îi reproșează: „Baciule, să-ți fie rușine! Ai stricat aerul! ” Acesta, mirat: „- Eu?! Poate câinele!” „Câinele nu e aici!” „N-o fi, doamnă, da' poate vine...”

☺ Educatoarea: „Bulendrina, alaltăieri de ce nu ai venit la grădiniță?” „Mi-a spălat mama chiloteii și am numai o pereche, care nu s-au uscat...” „Dar ieri”? „Am plecat la grădiniță, dar v-am văzut bikinii pe sfoară, și m-am întors acasă!”

Glume și bancuri cu unguri și români

☺ **Învățătoarea:** -loșka, dragă, în grupa mică numai tu ai nume unguresc. Ce ar fi ca de astăzi începând să te cheme Ion ?

Ioșka, bucuros, aleargă la mama sa să-i comunice vestea: Mamă, mamă, pe mine de azi începând mă cheamă Ion. Uimită și revoltată, mama îi trage pe loc o mamă de bătaie. Cu aceeași bucurie, însă, își întâmpină tatăl: - Tată, tată, știi că de azi mă cheamă Ion?! Bătaia se repetă mai abitur. Ultima nădejde rămâne bunicul, dar bătaia e ruptă din Rai. Ioșka – Ion cade pe gânduri și cugetă ardelenește: Nu îmi dau seama ce se întâmplă! Numai de o oră mă cheamă Ion și deja m-au bătut trei unguri.”

☺ **La o emisiune în limba maghiară un istoric vorbește despre drepturile ungarilor asupra Transilvaniei. Un român de-al lui Ghiță Funar formează numărul și întreabă: Haida de ! Dar ia spune cum au ajuns ungurii în Ardeal?! Istoricul: Se fi fost ierne grele. Cele șapte triburi plecat din Siberia la pășunat. Trecut ape mare, Lena, lenisee, Volghe, Nistre și ajuns la Moroș. Aici zis Oatilo: descălecați și faceți scaldă. Ei descălecat și dezbreacat la nude goale se face scaldă. Chind se fi ieșit din ape, nimcem haine, nimcem cai, nimcem nimic – furat hoții de ... rumâni Și noi rămas la Erdely...**

☺ **Ce asemănare și deosebire există între români și unguri din privința iubirii de părinți ? Și românul și ungurul sunt în stare să-și vândă mama: dar numai ungurul o livrează la termen.**

Snoavele și snobii

Snoava este o mică povestire cu conținut anecdotic; snobul este persoana care adoptă fără discernământ și cu orice preț tot ce este la modă. Ca să țintim sus de tot cu exemplele am aminti inși precum Petre Roman, Năstase și Agafon, Curtea Constituțională și Partidul Conservator (până mai ieri fusese „pur”, dar, cum la români curățenia lasă de dorit, partidul lui Voiculescu a tras pantalonii de cangar peste izmene de călți). Ce conservă, cine și în ce borcan l-a ținut atâția ani conservat, asta nu se știe.

Se știe, însă, că a apărut la răscruce de drumuri precum Spânul din poveste. Din păcate s-a întâlnit cu „nevinovatul” Tăriceanu și nu cu Adrian Năstase, ca să ne amintească de „Povestea lui Harap Alb” și să fim tentați să ghicim, prin analogie, personajele: Craiul cu trei feciori este (sau era) Ion Iliescu și odraslele: PSD, PSM, PS; ursul de sub pod, care, pe post de sperietoare, încearcă vrednicia (mai bine zis nevrednicia) feciorilor, este UDMR-ul; Cerbul boncănitor cu nestemate (averi furate” în coarne) e Dan Voiculescu; bizarul și vicleanul Împărat Roș e Țapul Miluș, căzut la prezidenție exact dintr-un corcoduș; plângărețul Împărat Galben, că verde nu mai e de pe când s-a îmbolnăvit din dragoste pentru spânul în ipostază de Băsescu, o fi Teodor Stoilojan. Măi, să fie! Era să uităm celelalte personaje picante: Flămânzilă, alias Vasile Lupu, Setilă, alias Nicolae Văcăroiu, Ochilă, alias Victor Ciorbea, Fata Împăratului Roș, taman Marijan, Sfânta Vineri, Rodica Stănoiu, Mărtoaga, Silviu Brucan,

Dănilă Prepeleac și... Uniunea Europeană

Uniunea Europeană este fratele înstărit;

Dănilă este românul obișnuit să stea cu mâna întinsă și să aștepte pomeni;

Drumul parcurs către UE este cel parcurs de Dănilă de acasă la iarmaroc: a plecat cu boii și carul și s-a înapoiat cu gâsca;

Boii și carul simbolizează risipa, nesăbuița;

Scena din pădurea, cu heleșteul dracilor, este proverbiala descurcăreală a românului, care îl păcălește și pe dracul cu viclenia nativă.

De ar trăi Ion Creangă în zilele noastre, ehei, ce analist politic am avea! Și ce soartă le-ar rezerva unor politicieni constituiți în gașca numită guvern. Pe ăștia toți i-ar sui în car să-i ducă la spânzurătoare, fiindcă toți, în frunte cu Tăriceanu, vor întreba smiorcăindu-se: Muieți sunt posmagii pe care ni-i dă Uniunea Europeană”?

Bancuri și mentalități

☺ Două sate de olteni, unul așezat pe stânga, altul pe dreapta Jiului, se află în pricină de sute de ani. Motivul: Nu se știa clar a cui e apa din Olt. Un complet de judecată, în frunte cu Rodica Stănoiu, a hotărât: jumătate e a celor de pe stânga, cealaltă jumătate a celor de pe dreapta. Se zice că, aflând hotărârea, au fost văzuți oltenii și de pe malul drept și de pe cel stâng, cu bărcile, la mijlocul Oltului, luând apă cu găleata dintr-o parte și turnând-o în cealaltă.

☺ Ion vine din armată. Nici una, nici două: „Tată, io mă-nsor!” „- Noa, stai blând! Nu-i prea devreme?! Și cu cine, mă rog fain, vrei să te însori tu? „Cu loșca.” – „Cu vecinul loșca?! Păi mă, nărodule, tu n-ai aflat că loșca-i ungur?!”

☺ Locul: Oltenia, localitatea Maglavit. În timpul primului război mondial. Sub ocupația germană. Feldmareșalul Makensein este cartiruit la fruntașul satului, nea Mărin. În prima seară acesta își ospătează oaspetele cu ce avea mai bun: fasole frecată și mămăligă. Mănâncă neamțul cu nesațiu, apoi întreabă: Nea Mărine, Weceul unde e? Ce este acela? răspunde cu o întrebare Mărin. Closetul! – Closetul? Da' ăsta unde lucrează?

Prin semne feldmareșalul se face înțeles. – Păi, așa zi, frate! Și îi arată lanul de porumb. Merge omul, grăbit, pe un rând, se întoarce pe altul și tot așa, fără să găsească Weceul. În fine, se descurcă oltenește, vine în casă și zice cu reproș : „Proastă organizare, nea Mărine!” „Așa e, domnule feldmareșal, că, dacă era bună organizare, acum ne căcam noi la voi, nu voi la noi”

☺ Un reporter occidental, aflat în căutare de imagini specific românești într-un sat din sudul țării, vede un mitic, sănătos și voinic, stând de dimineață până seara pe scăunel, la poartă, așteptând să mai treacă câte un sudist pentru porția de taclale. Azi așa, mâine așa... Scurmat de curiozitate, într-o zi se oprește și întreabă: „Măi, omule, ce faci?” „- Iaca, stau!” „- Păi. De ce stai?” „- Da' ce să fac?” „- Să muncești!” „- De ce să muncesc?” „- Ca să câștigi un ban.” „- Și cu un ban ce să faci?” „- Mai economisești, intri într-o afacere și câștigi mulți bani.” „- Bun, și cu mulți bani ce să faci?” „- Faci o afacere mare sau depui la bancă și, apoi, stai...” „- Așa o fi, dar acum ce faci?”

☺ În faza finală a unui concurs de invenții, Marin din Dăbuleni ajunge la întrebările de baraj. El știe una și bună: tot ce se face în țara asta se leagă de numele lui Adrian Năstase. „- Marine, cine a construit la noi primul pod peste Dunăre?” „- Adrian Năstase!” „- Marine, cine a inventat roata dințată?” „- Adrian Năstase!” „- Cine a cântat pentru prima dată „Vălei, muică?” „- Adrian Năstase când și-a prins ouăle la roata dințată.

☺ În faza finală a unui concurs mondial pe tema „Recorduri tehnice în mileniul trei” ajung americanul, neamțul și românul. Americanul: „Noi am ajuns la o asemenea performanță încât luăm în palmă o granulă de polimeri. O aruncăm în sus și devine combinat chimic”. Neamțul: „Suntem cu un pas înaintea. Luăm în palmă o potcoavă de cal mort, o aruncăm în sus și devine combinat siderurgic.” Românul: „Vacs! Noi luăm în palmă un căcat, îl aruncăm sus și devine ministru, iar când cade jos e tot căcat!”

☺ Același concurs, cu aceeași reprezentanți în finală, dar pe tema tehnicilor de străpungere a tunelelor în stâncă dură. Americanul: „Noi, cu ajutorul laserilor, străpungem un tunel de 2 km în două ore!” Neamțul: „Noi, cu jet de apă grea, străpungem un tunel de 3 km. în două ore!” Românul: „Noi, ca să străpungem un tunel, așezăm de o parte a muntelui o echipă de oșeni; de cealaltă parte, altă echipă. Dacă se întâlnesc, străpung un tunel; dacă nu se întâlnesc, străpung două.”

☺ Ion și Gheorghe, ardeleni, se întorc de la București. Pe la Brașov, după o ardelenescă tăcere, Ion zice: „- Măi Gheorghe, ca să treacă timpul, amu hai să spunem ghicitorii! - No, Hai, da zî tu una! „Ce are patru picioare, e negru și creț, stă în lanț și latră?” Gheorghe începe să gândească. Pe la Sighișoara zâmbește ca un om luminat; la Blaj se bate cu mâna peste frunte; la Simeria, înainte de a se despărți, Gheorghe zice: „- Cânele, mă loane!” „le, mă Gheorghe, da de unde știi?” „- De la Brașov!”

☺ Ion și Gheorghe se revăd după ani, la întâlnirea fiilor satului. Gheorghe întreabă: „- Mă, loa, te-ai însurat?” „- le, mă” „- Noa ghine! Da' cu cine, mă?” „- Cu hai mai urâtă fată din sat.” „- Asta nu se poate. Cu hai mai urâtă m-am însurat io, că d'aia am și plecat.” „- Nu crezi, bai nu-i! Hai și vezi!” Ajung în curte și Ion strigă: „- Mărie, unde ești?” „- În podul șurii, loane”. „No, hai jos!” „Da să-mi pun sacul pe cap?” „- Ba, că nu te-am chemat să facem sex, ci să te arăt la un preten!”

☺ Ion și loșca, vecini, beau împreună în fiecare seară paharul de țuică și așa trec 20 de ani. Într-o seară recentă,

Ion, la poartă, întoarce capul când trece loșca și nu răspunde la „bunesarea”. loșka, mirat: „Iștenem, Iștenem, da ce are la tine Ion, de nu răspunde la mine; de ce superat și nu beam noi palinka ?” „– Adineauri am aflat de la televiziune că ungurii l-au omorât pe Mihai Viteazu la Câmpia Turzii!”

☺ Ardeleanul și copilul se urcă în tren. După câteva stații, tatăl întreabă: „- Mă fciior, ție nu ți-e foame?” „- Ba, ie!” „No, hai ș-om mânca!” Desface baiera la traistă, scoate merindarul, slana, pita, ceapă... apoi strâmbă din nas. „Mă, fciior, aici miroase-a căcat.” „- Și mie mi se-mpare.” „- Hai să ne mutăm, că tot e gol trinu”, zice tatăl. În al doilea vagon, la fel, și tot așa până la ultimul. Aici, luminat, tatăl constată: „- Mă, fciior, tu ai călcat în căcat !” „- No, ie! Da' dice măntrebi?!”

☺ Marișica deschide un SRL pe unul din drumurile naționale, cunoaște un neamț bătrân, pleacă în Germania și se căsătorește. După o vreme scrie mamei sale: „Dragă

O performanță românească
în UE: Sexul

mamă, o fi el de vârsta lui moșu, da am di toati: vilă, mașină, barcă, di toati șele. Numai' că mi dor di sex ca di tata!

☺ **Vulturul ardelean zboară pe deasupra Carpaților: fâlll, fâlll, fâlll. Porumbița olteană îl întreabă, dându-i repezi târcoale: „- Vulture ardelean, unde zbori tu așa alene?” Vulturul: fâll, fâllll. Din nou porumbița olteană: „- Vulture ardelean, unde...”, până când, într-un sfârșit, acesta răspunde: „Da, știe-mă ...p...!”**

*Anecdote cu politicieni și oameni de stat (acasă)
(răstălmăcite și adaptate)*

☺ Se zice că întreținându-se cu niște pensionari veniți cu jalba-n proțap la Ministerul Muncii și Asigurărilor Sociale, ministrul Gheorghe Barbu le-ar fi zis: „ - Apelez la înțelepciunea dumneavoastră. Președintele Băsescu m-a întrebat dacă un pahar plin cu șampanie are un sunet mai cristalin decât unul umplut cu vin. Voi ce credeți?” - „Noi, zise unul venit tocmai de la Deva, nu putem răspunde, deoarece pensiile noastre nu permit astfel de experiențe”.

☺ La Muzeul Antipa se află expusă șuvița lui Băsescu. Văzând-o, un elev exclamă: Super! Ce șuviță lungă pentru un ins care nu avea cap!

☺ Se zice că Văcăroiu, înainte de a fi debarcat de la președinția Senatului, ar fi rostit cel mai scurt discurs de după Revoluție: „Eu cad într-un moment în care țara și-a pierdut rațiunea; voi veți cădea în ziua în care și-o va dobândi”!

☺ Vorbind în fața Consiliului Alianței DA, Traian Băsescu a zis: liberalii și pedii trebuie să fie uniți precum calul și călărețul. Important e ca PD-ul să nu fie calul.

☺ Despre Cosmin Gușe se zice că i-a trădat pe toți stăpânii săi. În consecință și în stilul său, Vadim a afirmat în Senat: „I-a vândut pe toți cei care l-au cumpărat.”

☺ Ajuns la Tătărsești, în campanie electorală, fiul satului, fost puradel, fu primit cu entuziasm. Primarul pesedist a exclamat: „Dumnezeu însuși l-a făcut pe Adrian

Năstase, apoi s-a odihnit”. Un liberal din mulțime, a replicat: „Dumnezeu ar fi făcut mai bine dacă s-ar fi odihnit cu o zi mai devreme”!

☺ Un ziarist indiscret o întreabă pe Anca Boagiu: „Doamna ministru, vă plac tot atât de mult bărbații?” - „Da, domnule, dar numai când au șuviță și chelie”!

☺ Un amic, îi zice lui Adrian, care poza pentru un portret: „Nu te temi să arăți adevărul despre întimitățile tale?” - „Fii fără grijă! I-am spus să mi-l facă fără... partea de jos!”

☺ La Cotroceni, moment festiv pentru decorări masive. Îi vine rândul unui tânăr cercetător. Iliescu mirat, îl întreabă: - „Oare nu ești prea tânăr pentru o asemenea distincție?!” - „Fiți liniștit! În România lui Iliescu se trăiește puțin!”

☺ La o lansare de carte, Ion Iliescu, dat în patima scrisului, este întrebat de ce scrie o literatură așa de facilă. Iliescu a replicat cu ton de „măi animalule”: „Fiți liniștit! Când mă voi tâmpi voi scrie drame”. - „Așa?”, se aude aceeași voce, „atunci de ce mai așteptați”?

☺ Încercând să-l jignească pe președintele Senatului, Radu Berceanu l-a făcut văcar. Aveți dreptate”, i-a replicat acesta, „tatăl meu a fost văcar, bunicul meu, văcăroi, iar străbunicul, bou. Deci arborele meu genealogic începe acolo unde al dumneavoastră se termină”.

☺ Vizitat de C.V. Tudor, Corneliu Ciontu răspunde la constatarea că locuiește într-o casă prea mică: „Locuința nu e mică”, răspunde Ciontu, „tu m-ai făcut prea mare pentru ea!”

☺ În vreme ce compunea, în minte, o poezie „laudatum cu laudamnum”, Adrian Păunescu începe a-și căuta ochelari. O fetiță de lângă el îi întinse.

- Mulțumesc fetițo! Cum te cheamă?
- Ana-Maria Păunescu, răspunde aceasta.

☺ Fostul senator, dr. Ion Iliescu, întâlnindu-se cu argatul Țonitu, îl întreabă:

- Nu știi unde locuiește dr. Iliescu?
- Păi, acela sunteți chiar dvs!
- Asta o știu și eu țonitule! Eu nu te-am întrebat cine sunt, ci unde locuiesc!

☺ Explicațiile ghidului în sala Feseneului: „Acesta este un fotoliu celebru în care au dormit Dan Iosif, Bebe Ivanovici și Gelu Voican”. Un elev constată: „Cred că nu dormeau prea comod trei proști la un loc!”

☺ Activitate pe comisii la Senat. Văcăroiu, însoțit de secretarul Senatului, vrea să vadă cum lucrează. În primul birou, nimeni, în al doilea, nimeni și tot așa până când, în sfârșit, găsiră un birou în care un senator sforăia. Secretarul vru să-l trezească, însă Văcăroiu, îl opri: „Dacă îl trezești, pleacă și el!”

☺ Întrebat ce crede despre viitorii succesori în fruntea celor două camere, Gheorghe Funar, în stilul său ironic, a răspuns: „Cum să vă explic? Olteanu știe totul, dar nu înțelege nimic; în schimb Berceanu înțelege totul, dar nu știe nimic.”

☺ După ultimele alegeri, ziarul „Adevărul despre Scânteia” titra: Au fost înscriși 12,000,000 de cetățeni pe

liste; au vota 11 milioane; din urne au ieșit 17 milioane de buletine.

☺ Băsescu și Tăriceanu privesc de la fereastra palatului o demonstrație a pesediștilor care cereau puterea. Coloane impresionante. Băsescu întreabă: „– Oare o manifestație a „Alianței Da” ar atrage tot atâția oameni veniți din provincie?” „Vreau să vă spun ceva” - zice: „– Sigur că da. Pentru că vor fi aceiași...”

☺ Înainte de a fi operat, Ion Iliescu fu întrebat de dr. Sorin Oprescu: „– Cum vă mai simțiți, domnule președinte?” „– Vai, Sorine! Mă încercă toate chinurile ladului!” „– Chiar de acum?!” s-a mirat d-rul.

☺ În vederea anticipatelor, Dan Voiculescu, aflat la mitingul conservatorilor dintr-un oraș din sud, dă o pildă: „Când carul țaranului se împotmolește și boii din jug nu mai pot să-l scoată, sunt aduși boi mai mari, mai puternici. Carul „Alianței” s-a împotmolit. De aceea la putere trebuie să venim noi, conservatorii.

☺ Câți aleși ai poporului lucrează la Parlament?, a întrebat președintele țării. „– Foarte puțini, a răspuns unul din președinții celor două camere.

☺ Băsescu și Năstase se întâlnesc pe scările Cotroceniului. Băsescu urca, Năstase cobora. Năstase, către Băsescu: „– Cum îți merge, Traiene?” „– Cum nu se poate mai bine: eu urc, în vreme ce tu cobori.”

☺ Dan Iosif, consilier prezidențial, și Răzvan Theodorescu, ministru culturii, la o expoziție de artă

modernă. Dan Iosif se dă mare:

– Sunt pasionat de artă și m-am pregătit special pentru această vizită. Iată, arată el cu degetul, acesta este un Matisse.

– Nu, Dane, e un Monet!

– Acesta sigur este un Cezane!

– Greșit! Este un Utrillo.

– De data acesta nu mai greșesc. Acesta, intitulat „Doi bărbați frumoși”, e un Picasso.

– Nu, domnule consilier, de data asta e o oglindă...

☺ Rodica Stănoiu și Emil Boc se întâlnesc pe stradă.

Rodica: „– Ascultă, domnule, dacă ai fi soțul meu, ți-aș da otravă!” „– Și dacă, prin absurd, ai fi soția mea, aș lua-o cu plăcere!”

☺ Marius Tucă îl întreabă pe Ion Iliescu: „– Aș putea să va iau un interviu și anul viitor?” „– Nu văd de ce nu! Pari a fi un tânăr sănătos și probabil o să supraviețuiești până atunci.”

☺ Vasile Lupu, ins cu umor, se întâlnește cu deputatul Bogdan Olteanu. Zice: „– Domnule deputat, cine vă privește își închipuie că în țară e o foamete cumplită.” „– Da”, a venit replica deputatului, “însă veți fi tras la răspundere dumneavoastră. La câte kilograme aveți, păreți singurul vinovat.”

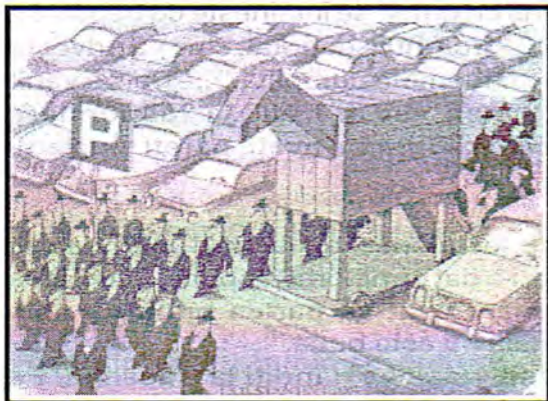
☺ Al. Ștefănescu, lecturând manuscrisul unei poezii poreclită Safo din Deva, i-a dat următorul răspuns: „Lucrarea dumneavoastră e bună. Păcat că partea bună nu este originală, iar cea originală nu este bună.”

Nota bene! Greșiți dacă vă gândiți la Cacalina. Ea și-a terminat benzina!

☺ Înainte de a pleca de la Cotroceni, Iliescu își privi tabloul de pe perete și medită cu glas tare: „– Ne vor înlocui pe amândoi!” „–Nu, domnule președinte! Pe mine mă vor da jos, iar pe matală te vor confunda cu Ceaușescu.”

☺ Se zice că marinarul Bănescu are obiceiul să pună trei întrebări soldaților când vizitează o unitate militară, întrebările fiind puse în aceeași ordine: 1. Ce vârstă ai? 2. Ești de mult în serviciul militar? 3. Pe cine iubești mai mult, pe președintele țării sau pe bucătar? S-a întâmplat ca într-o unitate militară din Ardeal să nimerească peste un soldat secui, care, se știe, nu vorbește românește. Dar, sfătuit de comandat, el învățase pe derost răspunsurile, date astfel:

- Ești de mult în armată?
- De 22 de ani.
- Dar ce vârstă ai, șogore? întrebă Bănescu mirat.
- Un an, efaș nio, președinte.
- Atunci, zise președintele stupefiat, unul din noi e nebun!
- Amândoi, domnule președinte!

**IEȘIREA
PUR-ULUI
DIN PSD**

☺ Prin anii 50 un client vede pe peretele unui restaurant pe cei patru: Marx, Engels, Lenin și Stalin. Îl strigă pe chelner: Dă-l jos pe mustăcios! Din spate îl bate pe umăr securistul: – Ce poftești, mata, tovarășe? – Să-l dea jos, ca să-l pup.

☺ Revenit pe pământ tocmai la Deva, Ceaușescu este întrebat ce l-a impresionat mai mult.

– Ziarul „Replica”. Dacă ar fi fost singurul ziar, nici astăzi nu s-ar fi aflat că am fost împușcat și s-a schimbat regimul.

☺ Pe viitorul mormânt al lui Ion Iliescu e potrivit epitaful: „Aici doarme vajnicul comunist și zâmbărețul președinte care a făcut mai mult rău decât bine. Binele l-a făcut rău, iar răul l-a făcut bine”

☺ La închisoarea Rahova se pripășește un câine. Un pușcăriaș îl întreabă pe gardian: „Ce naiba a făcut animalul ăsta de a ajuns aici?” „A mușcat javra Monicăi Macovei.”

☺ Doi țărani s-au oprit, într-o zi geroasă de iarnă, să-l privească pe Mugur Isărescu, ieșit la vânătoare. „– la te uită!” - a exclamat un țăran „- Pe frigul ăsta guvernatorul băncii naționale e fără mânuși.” „– Ce te miră?” i-a răspuns celălalt. „Își ține mâinile în buzunarele noastre.”

☺ Ca să-l măgulească pe Antonie Iorgovan, un tânăr avocat, ajuns parlamentar, i-a zis: „– Maestre, nimic nu scapă talentului dumneavoastră. Ați vrut să faceți o constituție proastă și ați reușit!”

☺ Noul ministru de finanțe, prezentând prim-ministrului Tăriceanu proiectul unei taxe pe câini, primi răspunsul: „– Proiectul e bun, dar se respinge căci mi-e teamă să nu mă latre câinii din opoziție.”

☺ Doi fărâni s-au oprit, într-o zi, demers de la urmă, să-și privească pe lângă ei, în fața lor, în vânt, în zăpezile „uite!” - exclamă unul. Pe lângă ei, guvernatorul băncii naționale e fără mișcare. „Ce te miri?” - răspunde celălalt. „Ai ține mâinile în buzunare și trosare!”

☺ Că să mărgulească de A, întorie lor povestea, un tânăr vocea, din parlamentul țării. „Întrebare, răspundeți, talentul și bunavoința. Altfel, să faceți o comisie, proastă și reușită!”

Răstălmăciri haioase și lovituri la oase

☺ „Dinu Năstăsică” sau „Ciocoi vechi și noi”, roman social cu două categorii de personaje – slugoi și ciocoi - și zece capitole, din care aflăm că ce naște din pisică, scârnă mănâncă și că rromul rromânesc nu-i ca rromul cubanez.

(*Nicolae, nu „ni o lae”*)

☺ „Când voi lovi o dată eu cu barda/ Mafia asta are să dispară/ Și-o să vedem atunci, întâia oară/ Că ne-au condus un rrom și-un pui de cioară”

(*După Mihai Beniuc*)

☺ „De voi ajunge cândva președinte/ Pe Mitrea o să-l mut la Cotroceni/ Și-o să girez o sută de pomeni/ C-am fost și eu, o zi, sindicalist./ Pe Ady Rect l-oi pune președinte,/ Din vechi consilieri refacem „banda”; Iar Maidanezia, decum, se va numi... Capitala mea super - Curlanda.”

☺ „Dinu Scatiu, Tănase, uns în viciu/ A procreat alt Dinu, cu numele patriciu;/ Ciocoi miliardar, ehei, cu leul greu/ Cum bine din lectură mi-aduc aminte eu./ Duiliu Zamfirescu, cel ce l-a procreat/ Știind ce va ajunge/ Degrab l-ar fi-necat,/ Sau, bănuind ciocoiul, nu l-ar fi botezat.”

☺ Discuție între doi săteni:

- Prost primar, însă al vostru mi se pare și mai mare...
- E normal! Al nostru are și studii superioare

☺ Mor „omeții” prin piețe,/ Mor „omeții” prin Ardeal./ Însă nasc la mort trei vii/ În olteanul areal./ Vin oltenii valuri, valuri/ Cu zaibărul și pelinul./ Dinspre răsărit e vuiete!/:

Moldovenii vin cu trinu/ Ardeleanul, suflet mare, răbdător și
prea supus/ Lasă casă, lasă masă și se cară în Apus.”
Consecința, pe curând: Uite-așa și tot așa/ Țara noastră va
ajunge, mâine, Rromdanezia.”

☺ Ori de câte ori îl
văd la televizor pe *Miron
Mitrea* am senzația că îl văd
într-unul din primele chiciuri-
filme cu Mitrea Cocor,
personajul lui Mihail
Sadoveanu: noul chip de
țăran surogat, noul chip de
sindicalist, ajuns ministru. Se
pare, însă, că Miron, soi de
Cosma, este produsul unei
încrucișări făcute de Pavlov:
a încrucișat câinele cu porcul
și a ieșit activist sindical: latră
ca un câine și se îngrașă ca
un porc.

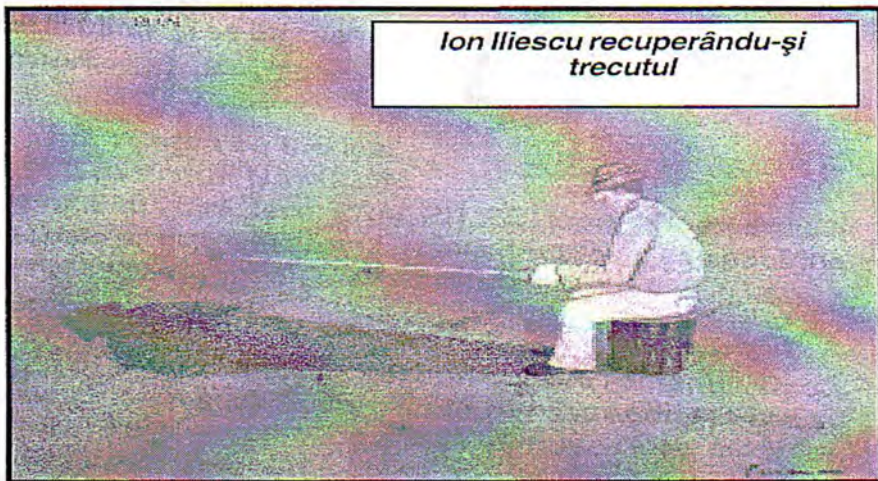
☺ Capra cu trei iezi,
sau Guvernul Năstase.
Capra: biata țară; iezii: PRM, PD, PC; țăpul? Udemereul. Îi
mârlește pe toți, fără să țină seama de culoare sau doctrină.
De aici expresia virilă: „marcobelomârlitul”.

☺ „Mara” sau „marasmul culturii române”. Dacă,
până mai ieri, o suzană sau o firuță, puneau agoniseli pentru
cultură în trei săculeți, de mâine, cenușa „fetei moșului,
alungată de acasă, va fi „cultura” din România. Auzi, soluție,

adică iresponsabilitate totală: Pencă niște șe-fuleți, mai locali, mai de județ, la „Festivaluri de folclor” făceau chiolhanuri de obor, se desființează Direcțiile de Cultură și se înființează cele de „Conservare a inculturii”. Pe Doamna Mona, am cunoscut-o personal. Nu pot să cred că așa a gândit, cât a culturit, cu slugoii lui Răzvan-becul din tavan – care s-au mai ținut și de „cosoniade”, și va gândi liber (dar nu ca un liberal!) Cum adică ? Ce se va întâmpla cu așezămintele culturale sătești, cu bibliotecile?! Le conservăm. În ce?! În terciul de zeamă și nebăgare de seamă cu care au stat până acum în guverne toți miniștri culturii?! Se aude că urmează, după demisia brează, un personaj din „Țiganiada”

Hu... Mor cu năravuri

☺ Ion și Gheorghe sunt prinși furând într-un bazar din Turcia. Până la sorocul judecății sunt închiși într-un turn. Gheorghe scapă, face rost de funie, încropește o scară și, la miezul nopții, vine să-și slaveze prietenul intrat pe mâna turcaleților cu obiceiuri proaste: – Ioane! Ioane! – Ce-i Gheorghe? – Am venit să te salvez. Ion îi răspunde cu o voce de domnișoară virgină: – Acum e prea târziu...

☺ **Marișica, privind-și duios pruncul din leagăn: e leit taică-su! Cum începi să-l mângâi, cum adoarme...**

☺ **Strecurându-se după miezul nopții în odaie, cu fața răvășită și hainele motolite, Marișica este întâmpinată de maică-sa: „Vai di mini și di mini, da și s-o întâmplat?! Te-o călcat vreo mașână?” „– Ba, mamî, numai șofieru’.”**

☺ **Gâgă, sectant notoriu, având zece copii, îi zice nevestei: Așa nu se mai poate! Anul și cârlanul... Începând cu noapte asta, mă culc pe jos. – Dacă tu crezi că ajută, o să ne culcăm pe dușumea...**

Întrebări și răspunsuri a la Bulă și Nănău

☺ Numiți doi mari vinovați pentru starea de astăzi a României ?

Bulă: - Nicolae Ceaușescu, care ne-a ținut treizeci de ani în gulag.

Nănău: - Ion Iliescu, care 15 ani nu a vrut să ne scoată din Gulag.

☺ Ia, spuneți voi, Bulă și Nănău, de ce vreți să intrați în Europa?

Bulă: - Să intru-n activitate, borfășind prin alte state.

Nănău: - Să schimb mămliga cu pâinea și să mâncăm mălai la țăst.

☺ Ce s-ar fi întâmplat dacă „Cuvântul liber” nu ar fi fost vândut unui trust de presă maghiar, din Austria ?

Bulă: - N-am fi avut șogori acasă și bozgori la graniță.

Nănău: - Ar mai fi avut cititori...

☺ Ce s-ar fi întâmplat dacă Sorina Popa de la „Hunedoreanul” ar fi căzut de pe Zidul Chinezesc?

Nănău: - Nu ar mai fi apărut „Hunedoreanul” și am fi fost mai bogați cu un eșec.

Bulă: - Ar fi lepădat redactorul șef.

☺ Ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi născut Miron Cosma ?

Bulă: - Nu am fi avut încă un erou național de talia lui Vadim.

Nănău: - Nu ne-ar fi fost rușine să umblăm prin lume și să spunem că suntem din Ardeal.

Anecdote

Juncul la jug și mânzul la ham (snoavă prelucrată)

Baci Sâvu de la feredeie a fost cel mai înțelepți și sfătos țăran din câți am cunoscut. Întâmplările vieții l-au transformat în albină culegătoare de înțelepciune: a fost prizonier în Apus, a ajuns la Salonic, unde a deprins greaca aromânilor, a umblat prin țară iscoditor și a toate știutor. când a apărut alianța Da (PNL - PD) m-a întrebat „ce poate fi asta?” „O alternativă la ce nu avem sau, dacă vrei, nea Sâvu, la comunism.” „Adică?” Și-a exprimat el nedumerirea. „Despre Liberali știu multe; d'ăștia nici n-am auzit; am auzit doar de Petre Roman, „fiul răătăcitor din Biblie” (eu adaug: înfiatul lui Iliescu – mulțam Doamne, că-i sterp, și răsfățatul postrevoluționar). „Omul cu sfetărul, lângă cel cu barba și automatul...”, completează nea Savu. Ca imediat, după tipic, să adauge: „Ascultă, om bun și domn prăfesor: Chestia asta nu-i oablă Nu poți așe. Îți moare o vită, boul de jug, ori vaca bună la toate. Ai un junc sau o vițea. Adicătelea pediștiiăștia proaspăt fătați. N-ai încotro, dacă vecinul nu se întovărășește. Așe că, de crud, pui la jug cu boul sau vaca, vițica sau juncul. În cine dai? În ăla care traie. Până ce juncul și vițeaua se dedau cu trasul. Da, până atunci, dai în ăl ce poartă greul. Uite, așe înțeleg eu Alianța DA. Cât despre fuziune, ce-o mai fi și asta, că eu mă pricep numai la altoit, e ca în gluma cu rusul acela făcător de minuni, Pavlov sau Minciurin, Satana mai știe cum îl cheamă. Ăștia încrucișară câinele cu porcul și ieși activist sindical, ca țigănosul ăla de Mitrea: latră ca un câine și se îngrașă ca un porc.”

☺ Pe o insulă oceanică naufragiază românul Vineri; după câțiva ani naufragiază și unгурul Robinson. Ultimul: Vineri draghe, vrei să supraviețuim împreună? Păi, cum nu! Atunci așa faceam: tu sluga Vineri, eu, Robinson, grof. Altfel plângere fac la parlament european!

Broasca și boul (după Nicolae Oțalu)

O broască, văzând un bou păscând la malul iazului, prinse a-l invidia și a pofti să fie și ea la fel de mare și de grasă. „O să-mi umflu din răspuțeri pielea zbârcită”, își zise, și nu mai stătu pe gânduri. Întrebând suratele dacă e mare cât un bou, ele i-au zis că nu. Așadar se umflă și mai și. Iară le întrebă și primi același răspuns. Își adună prin urmare toate puterile și prinse a se umfla până plezni.

Învățătura: Cei mici, încercând a ajunge precum cei mari, pățesc ca broasca. Nu ne-am gândit, doamne ferește, la parlamentari și politicieni precum Năstase, Victor Ponta, Radu Berceanu, Ioan Timiș, Cosmin Necula, Emil Boc!

Șoarecele și boul

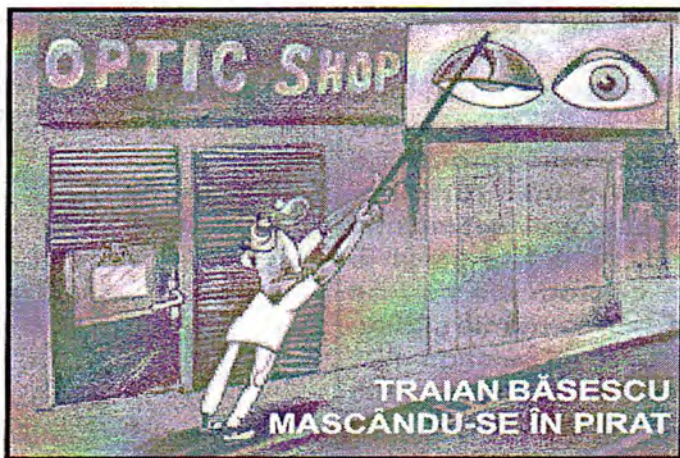
Pe un drum de țară o pisică alerga după un șoarece. În fața lor mergea alene boul. „— Boule, boule, te rog scapă-mă că, iată, mă prinde pisical!” Boul slobozi o baligă și astfel îl ascuse. Pisica, vicleană, în apucă de codiță, îl șterse tăvălindu-l prin iarbă, și îl mâncă.

Morala: Nu toți cei care te bagă în rahat îți vor răul și nu toți care te scot din rahat îți vor binele (sau un fel de integrare

Un leu bătrân...

Un leu care la tinerețe mulți dușmani își făcuse, ajunse la bătrânețe urât și batjocorit: porcul îl împungea cu râtul, boul cu coarnele, măgarul îl lovea cu copitele... Văzându-se așa amărât, leul și-a zis: Au dreptate cei care acum mă necăjesc, căci mult rău am făcut la viața mea. Mă scurmă, însă, părerea de rău că mă necăjesc tocmai cei la care le-am făcut bine. Acum îmi dau seama că fără minte am lucrat făcându-mi și dușmani și prieteni mincinoși.

Învățătura: Geoană, Năstase și mulți d'alde ăștia nu trebuie să se gândească neapărat la Ion Iliescu!

Graurul și cucu

Un graur și-a făcut cuibul într-un tufiș. A venit cucu, i-a mâncat ouăle și le-a pus pe ale sale. Graurul le-a clocit

până a ieșit puiul. E drept că s-a mirat că puiul are pene de cuc, dar cum toți părinții sunt orbi din dragoste pentru puii lor... Îl adoptă în speranța că își va schimba penele, și prinse a cânta ca să-l învețe și pe el. Cu vremea i-a spus: Cântă și tu ce de atâta vreme îți cânt eu! El o ținea una și bună: cucu, cucu, cucu. Graurele, să crape de ciudă, nu alta, era scurmat de întrebarea: Cum a ieșit din mine ouă de cuc? Un uliu, zburând prin preajmă, îi zise: - Prietene de ce te necăjești așa?! Până și omul e chinuit de această întrebare!

Învățătură: Câți dintre noi nu creștem copiii altora sau câte partide nu clocesc ouă de cuc? Ce dă Dumnezeu e tot al tău...

Leul întovărășit la vânat

Într-o zi leul se întovărăși cu alte fiare pentru o partidă de vânat, promițând să împartă prada. Au vânat un cerb din care au făcut mai multe părți. Când să-și ia fiecare ce socotea că i se cuvine, leul se mânie și zise: Prima parte mi se cade mie, fiind cel mai vrednic; a doua tot mie, că sunt mai tare, a treia mi se cuvine după dreptate fiindcă m-am însoțit cu voi; vreau toate părțile,

Ion Iliescu înălțat la ceruri

căci, altfel, prietenia noastră se rupe! Auzind acestea, ortacii, cu coada între picioare, unul câte unul, s-au făcut nevăzuți.

Morala la care te gândești, cititorule, nu îl privește neapărat pe Traian Băsescu și pe cei cu care s-a întovărășit. Că prada este țara, să nu te îndoiești!

Despre maimuța care s-a făcut zeul Cupidon

O maimuță bătrână în vâzu pe zeul iubirii aruncând săgeți și făcând victime. Cum din născare avea obiceiul imitației, ea fură veșmintele, arcul și săgețile lui Eros. Se privi în oglinda unei ape și se convinse că e chiar Cupidon. Merse în pădure, căută un tufiș de taină și prinse a pândi nimfele. Prima ochită fu și săgetată în inimă, devenind victimă. Zeul deveni invidios, o prinse, o dezbracă de veșminte și o arătă lumii în toată hidoșenia ei. Așa o fi fost și cu stănoaia, devenită ministru?

Glume nebunatace despre ... ușuratece

☺ Pe când era minoră, Lavinia Șandru se întâlnește în pădure cu lupul. Arăta ca o trapezistă și stârnea până și poftelile chelboșilor. Lupul gușat: – Câți ani ai, frumoaso? – Patrusprezece, Cosmine. – Păcat, dacă aveai cu doi mai mult, m-aș fi dat la tine. Așa... urlă presa că m-am încurcat cu tine sub un pin, bașca pensia alimentară! – Îndrăznește, prostuțule! Îți spun eu cum să mă ferești.

☺ Dialog Elena – Traian: „Ești isteț. De aceea sunt topită după tine. Tu știi să plasezi femeia unde îi este locul!” „– Ei, uite asta nu mi-a spus-o nici Săftoaia. Unde anume?” „– În pat și la... integrare...”

☺ Găboreaia: „– Monica, nu mai amânăm nunta până după bacalaureat?” Monica: „– Hando mando, nu fi proastă! Dacă pune alta fofoleanca pe Irinel?”

☺ Dana Năstase: „– Adișor, spune-mi cinstit, de câte ori m-ai înșelat ca prim ministru?” „– O singură dată. Când ți-am spus că mă duc la Rodica Stănoiu și m-am dus la Miron Mitrea.”

☺ Băiețelul drăgălaș și fără chelie al lui Cosmin Gușe este ademenit de Lavinia Șandru: „– Ce băiețel drăgălaș! Vino să te iubească tanti!” „– Chemați-l pe taticu! Eu sunt prea mic pentru sex cu o femeie.”

☺ A cincea soție a lui Călin Popescu, în instanță, pentru proces de divorț. Judecătorul: „– Doamnă, de ce vreți

să divorțați?” „– Nepotrivire de vârstă, domnule judecător.”
„– Dar, când v-ați căsătorit nu știați asta?” „– Știam, dar atunci eram săracă.”

☺ Soția președintelui: „Traiane, zice lumea că tu și Lenuța săriți gardurile la Cotroceni...” „– Da, dragă. O antrenez pentru funcția de ministru la Integritate. Cursă lungă și cu obstacole...”

☺ Găboreaia: „– Moni, draghe, Irinel ăsta are vreo ocupație?” „– Nu, fă!” „– Atunci, de ce-l iei?!” „– Ca să se ocupe de mine...”

☺ Curiosul: „– Căline, cum ai reușit să ademenești la casa căsătoriiilor atâtea femei?” „– M-am calificat la locul de muncă...”

☺ D'ale... politicienilor hunedoreni... „– Nevastă dragă, te-ai gândit la mine cât am fost plecat?” „– De mai multe ori, dragule, adică de câte ori a venit partenerul să se intereseze de tine.” „– Și ce-a zis?” „– Păi, mi-a zis că treaba merge mai bine când ești tu în delegație.”

☺ Soțul bănuitor și neștiutor: „– Dragă, ce faceți voi în teritoriu?” Ionica deputătica: „– Mai muncim, mai timișim...” „– Ei, nu?! Și ce e timișirea asta?” „– Activitate complementară. Unii mitresc, alții voiculesc, eu timișesc. Adică schimb de experiență: na-ți-o ție, dă-mi-o mie...”

☺ Prietenul: „Am auzit c-o bănuiești și-o urmărești pe Monica...” „– Mda. De când a prins a urca am intrat la idei. Iar de când fuse în Finlanda se plânge de reumatism vaginal. Necazul e că badgardul îi face masajul.”

☺ Profesoara: „– Bulă, numește trei bărbați care au pus femeia la locul ei!” „– Meșterul Manole, preotul de la mănăstirea Tanacu și Traian Băsescu. Unul în zid, altul pe cruce, al treilea, în pat.

7.

De toate despre (ne)toți

Iliescu și R. Stănoiu:
„Când eram noi tineri...”

**Biografii celebre
(serial)**

Text prescurtat, reprodus din ziarul „New York Magazin”, numerele 8 și 15, septembrie 2004)

Năstase „Scatiu”

Scriitorul clasic Duiliu Zamfirescu a conturat în romanul „Tănase Scatiu” portretul ciocoiului tipic, lacom, viclean, rău, complexat de inferioritatea prin cultură și originea modestă, dornic de a parveni, de a deveni boier cu orice preț. Au trecut peste o sută de ani și a apărut „ciocoiul cel nou nouț”, cu studii superioare, cu doctorate, profesor, fudul, demagog și sforar. Putem observa că și vechiul și noul ciocoi adoră să fie primit cu lăutari, pâine și sare, însoțit pretutindeni

de alai. Ei, ciocoi vechi și noi, nu au cunoscut și nu cunosc sentimentul milei creștine. Deși pare jovial, repede îi sare țâfna, apelând la un limbaj suburban, țigănesc. Ciocoiul vechi, fost arendaș, trecea din moșie în moșie; cel nou, din partid în partid, până cantonează în cel al acaparatorilor, precum Năstase „Scatiu”, care, comparat cu cel vechi, Tănase Scatiu, e un Goliat pe lângă un pitic.

Spaima lui Năstase

X

Ciocoiul Nou s-a născut la Tărtășești, între bucurești și Târgoviște.

La margine de sat trăia o țigancă focoasă și dată-n... poale. În sat, un țăran necăjit cu numele de Dumitru. El a prins drag de piranda oacheșă, cu nume de familie Năstase, și i-a turnat un copil, pe nume Marin. În lipsa actului de căsătorie, puradelul a fost trecut de ofițerul stării civile „copil din flori” cu numele mamei. Tot atunci era și omenescul obicei ca orfanii și copiii din flori să devină copii de trupă sau „de cazan”, pe lângă un regiment. Astfel deveneau subofițeri, ba unii făceau chiar studii militare superioare, cum se întâmplase și cu puradelul Marin Năstase. Care, inteligent fiind, a făcut Liceul militar „Mănăstirea Dealul”. Așa, și mereu premiant fiind, a absolvit, ca șef de promoție, Școala de Ofițeri de Artilerie, promoția 1943, căruia însuși regele Mihai i-a oferit la un dejun festiv sabia și tresele onorifice.

Țiganul tot țigan, sau sângele apă nu se face. În loc să neargă pe front, Marin a ales artileria antiaeriană de la Brașov. Aici, în timpul liber, cu zestrea genetică a mamei, a

devenit „afacerist”, romanizând două magazine evreiești, conform legii prin care regimul Antonescu interzicea evreilor de a avea magazine. Marin devenise „proprietar de paravan”, primind 40% din veniturile realizate. Ca urmare a ajuns bogat. Uitasem să spunem că între timp țăranul Dumitru din Tărtășești se căsătorise oficial cu țigancă Năstase, din căsătorie mai rezultând doi copii – o fată și un băiat, purtând de acum numele tatălui: Dumitru. Marin, puradelul sublocotenent, cumpără zeci de hectare de pământ la Tărtășești, stupi și oi, devenind ciocoi.

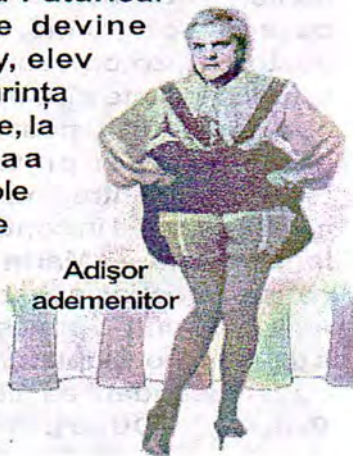
Sublocotenentul Marin Năstase a avut neplăceri din pricina Armatei Roșii. Rușii i-au furat o mașină din stradă, iar pe a doua a ascuns-o sub o șiră de paie. Denunțat fiind, i-a fost confiscată. Ca să nu îl ia pe nepregătite Reforma și-a împărțit pământul între membrii familiei. Așijderea stupii, oile, animalele de povară. Așa a scăpat de patalamaua de chiabur. Dat afară din armată, în 1946, a devenit șomer, prin voința generalului Walter Neulander, devenit mai târziu Walter Roman (Vezi, d-aia copiii, Petre și Adrian, sunt așa bun prietenii!). Prin examene de diferență la școala militară, Marin deveni inginer.

Ce naște din pisică șoareci mănâncă

Viața familiei de țigani, Năstase, a continuat fără mari schimbări până în 1963-1964, când Marin, tatăl, a hotărât să se înscrie în P.C.R., promițând că își va înscrie și copiii în partid. De acum locul țiganului băgăreț îl va lua impostorul.

Pe măsură ce creștea, Ady scotea în evidență trăsăturile bunicii de la Tărtăsești: viclean, hoț, perseverent când își propunea să obțină avantaje. În schimb, sora lui, Dana, semăna cu săsoaica – mamă: blândă, naivă, chiar prostuță. La 12 ani Ady descoperă „bucuria” de a se juca cu vărul său mai mic. Zilnic se jucau cu timbrele poștale din cele trei clase ale unchiului său, până a șterpelit toate timbrele din clasorul trei. Așa a început viitorul prim-ministru furțișagul și așa a început să umble pe urmele lui Tănase Scatiu și Dinu Păturică.

Tot cam acum Marin Năstase devine colaborator al securității, iar Ady, elev fruntaș, folosit în școală, pentru ușurința cu care, genetic, învăța limbi străine, la întâmpinarea unor delegații. În clasa a XII-a de liceu începe să publice articole în „Magazin istoric”, ele fiind scrise de „iubita lui” profesorul de istorie Ion D. Suciu de la Universitatea din București, fost condamnat politic și binecunoscut ca homosexual, dar și ca specialist în istoria medievală a Transilvaniei și Banatului.

Adișor
ademenitor

Așchia nu sare departe de trunchi

Legătura cu „profesorul” a fost de durată, consfințită și prin schimb de verighete, deși între ei era o mare diferență de vârstă. Marin tatăl cunoștea legătura nefirească, dar, știind că bisexualitatea de la el o moștenește, s-a mulțumit să dea „profesorului” un telefon.

Adyșor a intrat student la facultatea de drept și și-a continuat viața sexuală dublă (vezi colecția revistei „România Mare”). Deseori invita la el studenți negri cu care se închidea în cameră. Încă de la 14 ani Marin, tatăl, l-a format pe urmaș prin „spălarea creierului”, spunându-i că e suprainteligent, că va ajunge mare dacă se va căsători cu o fată din înalta nomenclatură comunistă. Ăst timp tovarășul Marin, cu bani, cu produse agricole, cu sprijin de la „Secu” își luă titlul de doctor în „izotopi radioactivi”, despre care nu știa nimic. În această calitate a însoțit multe delegații de oameni de știință în străinătate pe post de „ochiul și urechea”. I-au crescut, bineînțeles, și pretențiile la tabieturi: Kent, mașini, restaurante. Între timp soția mai purta paltonul vechi de 20 de ani, cinstind în continuare fasolea și cartofii de Tărtășești. Iar semițiganul Marin a mai dat o lovitură, în urma căreia, când a decedat, a fost înmormântat la Ghencea cu onoruri militare: printr-o poveste mincinoasă, cu martori cumpărați, a devenit erou, luptător antifascist. Basmul bulibașei începea cu „A fost odată ca niciodată un puradel la antiaeriana din Brașov...” După povestea lui, una ca a Pistruiatului din

filmul lui Sergiu Nicolaescu, prin anii 80 s-a turnat un film inspirat din lupta contra fascismului.

E în firul logicii ca fiul unui asemenea om, după terminarea facultății de drept să lucreze la Președinția Consiliului de Miniștri și să fie cooptat ca membru al Asociației de Strângere a Relațiilor cu Străinătatea, având obligația să vâneze victime la ambasade și la ocazii (învățase engleza și franceza cu meditari). Cu alte cuvinte, a lucrat pentru DIE, găsind parteneri și partenere pentru relațiile sale sau ale celor prinși în cursă. Victime i-au fost un american, o suedeză, un francez, ultimul fiind și un distins partener pentru Ady, pe post de fetiță. Împreună au petrecut o lună de miere pe malurile Senei. Revenit în țară a intrat în aventură, ca bărbat, cu o tânără de la ambasada americană, ai cărei părinți emigraseră din România, evrei fiind. Aflând că fata se îndrăgostise de nepotul pirandei din Tărtășești, părinții au obligat-o să se întoarcă la New York.

**Fetele lui Adrian Năstase:
Dinu, Scatiu, Bombonel...**

Or mai fi fost și alte iubiri, despre care din dosare nu vom afla, căci de dispariția lor a avut grijă vulpoiul-vulpiță. Știți despre scandalul Priboi! Apărat cu înverșunare de Năstase. Priboi i-a botezat lui Năstase primul copil...

Priboi, nașul primului copil „dobândit” de Adrian Năstase a prins a sălta în ritmul devenirii bombonelului pe trepte politice: purtător de cuvânt, deputat PDSR, consilier personal. Iată încă un motiv pentru care Năstase urăște ideea deconspirării securității. Din moment ce Priboi era legătura lui Adyșor cu Securitatea, dosarul nașului nu putea fi făcut public.

Fostul prim-ministru și candidat la președinție, de origine țigănească modestă, a practicat uneori, e drept, din interes, modestia, precum Dinu Păturică - Patriciu la prima întâlnire cu Andronache Tuzluc. A cerut ca rezultatul la bacalaureat al fiului său Andrei A. Năstase, întâiul pe liceul „Jean Monet” și, firește, pe capitală, să nu fie făcut cunoscut. Legat de examene în familia Marin Nastase mai fusese un precedent: sora lui Ady, Dana, picase examenul de admitere la filologie. S-a plâns tatalui-fachir și, într-o oră, era reușită la secția engleză, limbă cu care s-a plimbat, repatizată fiind la Externe, prin Siria, Norvegia, Olanda, ca după 1989 să devină utilă la Sofitel și Sörös. Drept e că familia acestui Păturică, devenit Scatiu și ajuns Năstase, a mai cunoscut și alte eșecuri. Tatăl, impostor om de știință, fu trimis la munca de jos în ministerul învățământului pe post de directorăș la școli profesionale; prin anii 1973-1974 I.D.Suciu revine în viața junelui, pe care îl ia la racolat tineri perversi pentru partide sodomice în casa profesorului. Miliția a căzut în toiul unui asemenea dezmaț, după ce mai înainte fotografiase totul de pe scara unei mașini de pompieri. Ancheta s-a oprit asupra lui Suciu și Năstase, ca racolatori și corupători. Peste noapte, însă, Năstase

devenise martor al acușării. Profesorul „iubit” și „iubitor” s-a ales cu 8 ani de pușcărie și 6 ani de deportare în Bărăgan. Ca să-i piardă urma, Ady fu mutat de la Președinția Consiliului de Miniștri și trimis ca cercetător la Institutul de Drept Penal.

Tevatura l-a speriat pe Marin, tatăl. Acesta hotărî să îl căsătorească, pentru a nu mai fi considerat „invers”. Dorea, însă, fiică de nomenclurist. Știți povestea cu țiganul ajuns împărat, cu tron din 9 perne?! Norocul îi zâmbi iarăși. Șefă de cadre la Minister era soția fostului ministru de externe Grigore Preoteasa. Tovașa avea o fiica studentă la filologie. Marin, devenit peșitoare (zestrea genetică!), o convinge pe mamă să-și mărite fata, iar el să-și „mărite-însoare” feciorul.

Tinerii s-au văzut, s-au plăcut, căsătoria civilă se săvârși la primăria din Piața Amzei, în prezența unor secui cu care mama soacră se înrudea (nu ne-am mira să aflăm că Ady a fost o perioadă văr cu Attilo Verestoy ori cu Marko Belo!). Ceremonia a fost simplă, masa săracă, invitații puțini și pe „Sprânceană nomencluristă”. Nu au participat nici frații lui Marin, considerați „dușmani de clasă”. A doua zi ginerică s-a mutat în casa soacrei din Parcul Primăverii.

Părea că planurile „barosanului” de la Tătărșești sunt pe drumul bun. N-a fost să fie așa. La câteva zile, în puterea nopții, „băiatul-fetiță” devenit Ștefan din „Muma lui Ștefan cel mare”, care a pierdut războiul sexual, sună la ușa mamei: „Eu sunt, bună mamă, bietul Adișor, / Mă primești în casă, altfel mă omor!” Explicația dată mamei, care îi amintise că fata e cuminte, frumoasă, cultă, bogată, a fost: „Mă solicită prea mult”. Nu se știe dacă Marin Năstase i-a vorbit „Preotesei” despre deviațiile sexuale ale fiului. A urmat divorțul, fata s-a recăsătorit, Ady și-a continuat aventurile de burlac până pe la 35 de ani cand, tot aranjat, a întâlnit-o pe Dana, fiica altui important nomenclurist, Angelo Miculescu. Iar cuvântul din poveste...

***Perle din tezele,
cuvântările și
interviurile junelui
prelementar Cocosim***

- Pe mafioți i-aș condamna la câțiva ani de muncă silnică pe viață.

- Oasele capului sunt maxilarul de sus, maxilarul de jos și... fermoarul.

- În poezia „Pe lângă plopii fără soț” Eminescu combate tăierile nechibzuite de păduri; el s-a inspirat dintr-o plimbare cu Veronica Milea pe Linia de Cenzură.

- Ticul verbal, care mi se reproșează, nu e tot una cu Ticu Dumitrescu, care făcea parte din alt parlament. El este un tip verbal la care i se mai zice și clișeu și se folosește în arta fotografică.

- Dacia a fost cucerită de veterinari, iar Decebal s-a spânzurat la Alba Iulia cu nojicile de la opinci; Crișan a fost tras pe sfoară, iar lui Cloșca i-au spart ouăle cu roata.

- La compunerea-eseu „Faceți portretul unui parlamentar pe care îl apreciați, Cocosim a scris, printre altele: „Timiș e un ins fățarnic în sensul că o lună are barbă, una, ba. El izvorăște din munții Hațegului și curge șerpuit prin Banat sau prin Palestina. Încă se mai fac cercetări.

Specialitatea lui este la extreme, unde l-a inițiat Adrian Năstase, pe vremea când se iubeau. Are un frate care ar trebui să se numească Bega, dar numai pe jumătate e Timiș. Nu se știe ce meserie a avut înainte de prelementar, acar, traseist, ciurdar, că prea le întoarce pocnind din degete. Se zice că și-a iubit soția până la moarte, fiind un bun familist, martori fiind subalternele. Dintre prelementarii hunedoreni, după mine e cel mai bun, numai că eu am viitorul fără trecut, iar el, trecutul, fără viitor, adică al meu e în față, al lui e în dos, obicei deprins de la Bombonel. Aceasta e compunerea pe care o dau și o semnez pe răspundere proprie”.

• La botanică, scriind despre buruieni, școlerul de liceu miner a comis: Ghimpele e o porcărie pe care o scrie „pilangiul” de Hașa și o citește prostăvanul de Cocosmin. E rău de tot. Într-o zi m-am așezat pe un mănunchi și de atunci nu mai umblu pe Linia de Centură. Era pe o terasă. Am strigat: Vai, ouăle. Chelnărița m-a întrebat: V-ați așezat pe ouă? – Nu, pe „Ghimpele”!

• Într-o zi un amic i-a destăinuit Prințului de Gura-Cască: Se vorbește, Cocosmine, că ai fi rudă cu Pristanda și că, atunci când vorbiți, amândoi stăruțiți în confuzia în termeni și improprietatea termenilor. Pontistul, adică prietenul lui Ponta, i-a răspuns: Da, este o confuzie. Cu Pristanda nu sunt rudă și pot dovedi cu martori din sat, iar chestia cu proprietatea se poate verifica la comisia de punere în posesie de pe lângă primărie.

• Ce are, domle, scriitorul Gligor Hașa, care tot scoate ghimpele, cu dumneata? – I ciudă că nu i-am fost elev și așa a pierdut un olimpic la limba română.

• De ce vreți să deveniți primar al Devei, l-a întrebat un ziarist pe junelul Cocosmin. – Am câteva priorități și merite: 1. Vreau să dărâm telecabina liberalului Mircia, făcută din sudoarea boborului; 2. Vreau, dacă nu statuie, măcar nume de intersecție pe DN7; 3. Vreau să strig încât să se audă la Gurasada: Vino mamă să mă vezi/ C-am dat iama prin livezi/ Da' nu-s livezi înflorate,/ Ci puștoaice-mburicate/ Crescute pe DN șapte”.

• Marea calitate a Cocosminului este sinceritatea, franchețea răspunsurilor. Întrebat dacă e un parlamentar mai bun decât dr. Iliescu, el ar fi răspuns: Desigur, ne deosebesc multe. El dormea în Parlament fiindcă făcea gărzi în spital; eu dorm fiindcă, împreună cu alți juni parlamentari pesediști, fac gărzi pe Linia de Centură în vederea reabilitării prostituției și schimbării Constituției; el a avut șef de cabinet un colonel terist, mic la cap și trist; eu am mândră jună, cu daia ca o prună; el repară ciolane; eu mai fac chiolhane; eu pot zice două fraze care sunt piatra de încercare a oricărui orator, el, ba. – Care sunt acelea și fiți bun să faceți proba! – Cu multă plăcere... „Eu pup poala popii, popa pupă poala mea” și „Napi îți dă popă prin gard”; fraierul de Mircia trece Cincișul cu înnotul, eu îl voi trece cu iahtul; el are de-a dreapta pe Oancea, frumosul, eu, pe Ponta, urâțul și nu-i totuna când e vorba de competiție; el are o nevastă, frumoasă, e drept, dar eu, dacă mi se aprobă proiectul cu casele de prostituție, pot avea câte poftesc.

Zvonuri despre „Ce au în comun”

- Cacalina și barabașa = vacile ecologiste Milka și Fulga.
- Prefectura Deva și Biblioteca Județeană = Statuia lui dr. Petru Groza;
- Două ziariste de la un cotidian hunedorean: același șef și amant;
- Foile de pripas „Sevus” și „Replicat” = Refrenul din „Ciuleandra”: două paie, doi coceni, sau un păcălă și-un tândală, un ciocan și-o nicovală, un hărău și un ciurar.

PSD, PUNR, UDMR: „NE CHEAMĂ PROSTATĂ”

– Liderii sindicali și liderii pesediști hunedoreni = 60% dintre directorii de școli.

– Un fost senator hunedorean și actualul secretar executiv al PSD Hunedoara = Prostia și slugărnicia.

– Poliția Județeană și clontidianul Serbus Bă Bulă! = Jocul „De-a proștii și cvardiștii”.

– Partidul Național Țărănesc și Partidul Renașterii Naționale = Streangul și săpunul.

– Ioan Timiș și Costel Avram = Traseismul.

– Biserica Ortodoxă și Biserica Greco-Catolică = Patrimoniul furat și în zadar revindecăt.

– Poliția comunitară și câinii comunitari: obiectul muncii, adică pânda și mărâitul.

– Sula și Prefectura = Cântecul „Măi, Tanțo, măi!”

– Biblioteca Județeană și biserica = Reforma.

– Spuma și Bibanul = Apa.

– Muzeul Județean și statuia lui Traian = Pe Corneliu Stan.

– Țigani și preoții = Cimitirul Bejan

– Ciocanul și Nicovala = Un ziarist cât ciotul lui Ciomu.

– Prefectul și Ardealul = „Drumul Cucului”.

– Ce au în comun Deva și Simeria? – Păunul

– Dar drama „Năpasta și vicepri-marul Inișconi? – Teatru melo-lacrimogeno-dramatic din Deva.

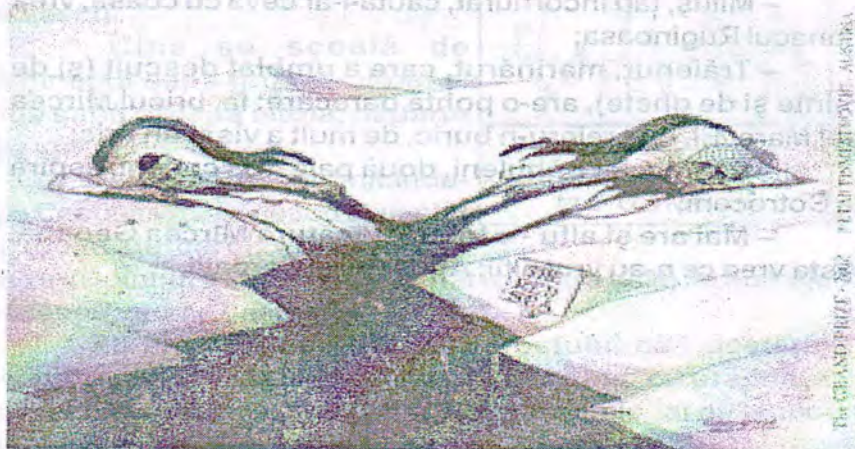
– Gășiți o legătură între gripa aviară și două publicații hunedorene! – Un parpanghel, fost puradel și hoitar, bietul de el, că-i făcut din ciocănel.

– Dar ce legătură poate fi între „pitulice” și „pitulescu”? – Verbul „a te pituli”.

– Ce gândește găina când fuge cocoșul după ea? „Dacă fug, poate nu mă prinde; dacă stau, crede că sunt de pe DN7; ce-ar fi să mă-npiedic?

– A te pierde ca măgarul în ceață sau ca senatorul dr. Ion Iliescu în Parlament;

- A transpira ca o curvă în biserică sau a te simți ca „tonitul”, consilier.
- A-i învăța pe politicieni să mintă e totuna cu a învăța maimuța să mănânce banane.
- A căuta acul în carul cu fân e totuna cu a căuta mafioții și găinarii în Parlament.
- Povața lui Ludovic Orban pentru o tânără: Așează-te pe spate ca să ajungi departe!
- A uita de unde ai plecat e egal cu a nu ști unde vei ajunge;
- A fi ca Năstase și Mitrea: unul zice că e popă, celălalt îi dezleagă izmenele.

**PSD-ul și PD-ul trăgând de simbolul
Internaționalii Socialiste**

Pohtele pohtitorilor

- Mihai: Peleş, Pelişorul, fiindcă și-a trădat poporul;
- Ceaușescu, preacinstit, dovedit că-i fără vină, n-are nici loc de odihnă;
- Iliescu, Cotrocenii, că și-a asumat povara să ducă de răpă țara;
- Miluș, țap încornurat, căuta-l-ar ceva cu coasa, vrea conacul Ruginoasa;
- Trăienuț, marinăruț, care a umblat desculț (și de minte și de ghete), are-o pohtă oarecare: ia, bricul Mircea cel Mare. El, cu creieru-n buric, de mult a visat un bric;
- Năstase et Dăbuleni, două paie, trei coceni, aspiră la Cotroceni;
- Mai are și altu - o toană: făcătura Mircea Geoană. Asta vrea ce n-au vrut alții: Apusenii și Carpații.

Vorbe și ziceri răstălmăcite sau ticluite

* Prin procuratură, la o nouă dictatură!

* Eficient ca vaca unгурului: miunche puțin, cache mult.

* Să trăiești trei zile cu cea de ieri este egal cu o zi din epoca Bănescu.

* Cine se scoală de dimineață sapă groapa altuia și cine sapă groapa altuia, departe ajunge!

* Mai ieri, la Țebea, imitându-l pe Ceaușescu, Bănescu a plantat un puiet de ceroi, crezând că-i gorun. Domnul a luat, Trăienel a dat (ciomu a tăiat) fie numele Bănescu veșnic beșinat!

* Zii urâtului că-i frumos, prostului că-i deștept, păcătosului că-i sfânt și cată să-i mai ajungi cu prăjina la nas (sau Văcăroi, Mitrea, Timiș?, zice un amic, iar eu replic: De ce tocmai ei?)

* A câștiga la fâină și a pierde la tărâțe sau a câștiga la idăreni și a pierde la Strasburg.

* România victimizată pentru holocaust: acarul Păun...

* Apropo de moralitatea în politică: astăzi Gheorghe

Gest istoric:
I. Iliescu, scoate din iad UDMR-ul

Funar, mâine Ghiury Fiunar.

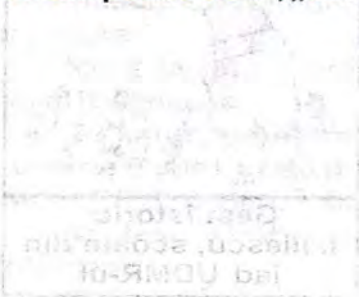
* Relațiile istorice dintre România și Ungaria se exprimă prin butada: a călări și a fi călărit.

* A râde ca o franzelă. N-ați observat că în România de la o vreme nici franzela nu mai râde?

* Blestemul lui Ceaușescu pentru Iliescu: Să-și vadă opera.

* Cică pasiunea de colecționat a lui Năstase de la bunica sa, țiganka din Tărtășești, care strângea râze (cârpe), vine. Așchia nu sare departe de șatră...

* Cică Iliescu, atunci când l-a uns pe Năstase, a folosit cuvintele lui Mihai Viteazu, ușor schimbate; în loc de „pohta ce-am pohtit-o eu”, „Sânje din sânjele meu”.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

***Iar de toate pentru (ne)toți - cu adnotări -
Proverbe și cimilituri culese de M. Eminescu***

- Ai găsit un sat fără câini și umbli cu mâinele-n șolduri.
(România)
- Alta-n c..., popii!
- A murit înghesuit la pomană. (pesedistă)
- A poruncit câinelui, și câinele pisicii, și pisica șoarecelui iar șoarecele de coadă și-a atârnat porunca.
(Guvernul Tăriceanu)
- Așteaptă ca porcul muchea toporului. (Văcăroiu)
- Așteaptă, murgu, să paști prundul. (Integrarea)
- la-te după muscă, că te duce la c...t. (la UE)
- la dintr-un sân și bagă într-altul. (Guvernul)
- Eu am fost ca tine, tu n-ai ajuns ca mine. (Tăriceanu și Năstase)
- la din c... și bagă-n gură, și păzea să nu te spurci!
(Privatizarea)
- Ion, Ion, Ion,! Trei cuconi din Vavilon: Iliescu, Diaconescu, Solcanu.
- O vrei și lănoasă și lăptoasă și cu coada groasă, să vie și devreme acasă? (Adică Anca Boagiu sau Elena Udrea)
- Ochiul stăpânului îngrașă vita. (Nici o aluzie la prefectura capitalei)
- O mână pe alta spală și-amândouă pe obraz. (Pe Marko Belo)

- Fu - O dată vede nașul puța finului. (Anticipatele)
 - Unii gustă din lămâie și altora le strepezesc din
 (Guvernanții și românii)

Vorbe de duh și anunțuri anapoda

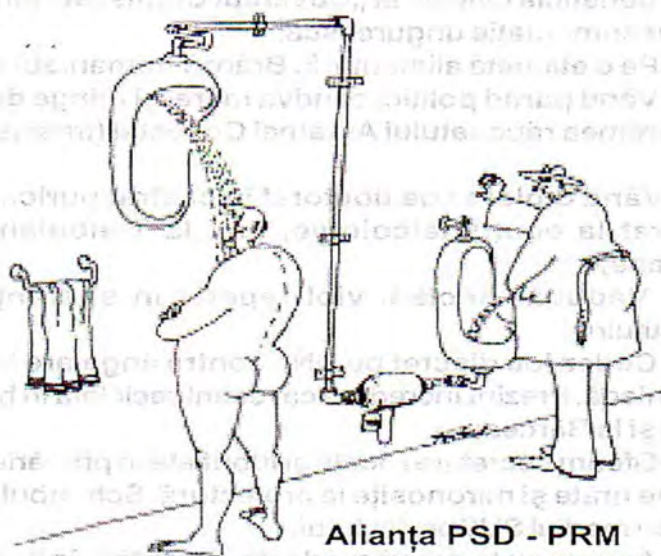
- Anunț pe ușa unei tutungerii: Nu mai avem Carpați!
- Pe ușa unei croitorii de damă: Fustele se ridică seara...
 - Organizăm chetă pentru fondul de milă în vederea înnoirii veșmintelor ziarștilor și ziaristelor presei hunedorene. Nu vor beneficia cele de la „Cuvântul Confiscat” fiindcă nu avem vestimentație ungureasă.
 - Pe o etichetă alimentară: Brânză frământată de vaci;
 - Vând partid politic, cândva mare, și minge de rugby de pe vremea răposatului Avrămel Cocostel (traseist ca vai de el);
 - Vând diplomă de doctorat în castrat purici, contra nasterat la eco(gine)cologie, luat la Treibulane (fost Ierculane);
 - Văduvă: Reclam viol repetat în speranța unei reconstituirii!
 - Cedez loc discret pe DN7 contra angajare legală la Căpșuniadă. Prezint încredere ca recent reciclată în beciurile poliției și la Bârcea;
 - Oferim secretare rodade și lubrificate în primărie contra loamne urâte și mironosițe la prefectură. Schimbul se face prin intermediul SUBprefectului.
 - Amice, nu te-am văzut de două săptămâni! - Am fost a biserică. - Ei, nu! Parcă nu erai purtat pe la altare. Și ce ai

făcut acolo? - O săptămână m-am rugat să-mi vină logodnica, o săptămână m-am rugat să plece...

- Feri baci, întreabă judecătorul, de ce ai dat foc la cisternele cu motorină din gară?! - Eu respectat ordine, respuns de garnitur. Pe ele se se fi scris cu creta: Ase, Feri, de foc! Și eu, dat foc!

- Dăm ore în particular unor parlamentari și demnitari hunedoreni, gratuit, dacă dau în scris că sunt colegi cu Dumitru Dragomir și Gigi Becali și dacă răspund corect la întrebarea: Cine a scris „Capra cu trei iezi”, Ivan Turbincă sau Dănilă Prepeleac? Se pot prezenta și foștii parlamentari.

JÁN FARKAS - CZECH REPUBLIC

Ziceri colorate și leacuri de greață

- Bulă, de ce a dat Nero foc Romei?! – Ca să verifice capacitatea pompierilor.
- Bulă, ce meserii au oamenii care se nasc în zodia porcului? - Parlamentarii!
- E atât de ocupat, încât doarme ca-n Senat.
- Dacă Gigi adaugă după primul exemplu s.s.m.d., înseamnă că a spus tot ce știa.
- Un canibal nu i-ar face nici un rău Monei... Muscă.
- Dr. Iliescu, de câte ori transpira în Senat, îi arăta că-mașa șefului.
- Despre un tânăr deputat hunedorean: Deși are mult foc în el, mintea i-a rămas necoaptă.
- Iată ce-a făcut munca din noi”, zice Dan Iosif din copac, arătând spre om.
- Privitor la alianța tacită PSD-PRM: O mână spală pe alta și amândouă rămân murdare.
- Senatorul Iorgovan a născut Constituția: - Mai bine avorta...
- Cine se scoală de dimineață, adoarme devreme în Parlament.
- Când porcul vine cu paiul în gură la Parlament, se strică... armonia.
- Încetul cu încetul... mătrășim bugetul.
- Dacă un parlamentar votează și pentru mărirea pensiilor altora, asta se întâmplă de 1 aprilie.
- Vecinătate: Să moară vecinul, ca să-mi rămână nevasta și capra.

☺ **Bulă:** Doamnă, eu nu mai pricep nimic din politică azi, iar mâine merg la vot. Marko Belo l-a f... pe Iliescu; azi Iliescu îl f... pe Marko Belo. Adică, ce fel de oameni sunt ăștia?! „– Sunt șogori, nu oameni”, răspunde profesoara.

☺ **Auzind de statutul minorităților maghiare (secuiei, ceangăii și ungurii, bașca țiganiilor) lui Gheorghe Funar i-a sărit mărul din gât, precum Albei ca Zăpada, vrăjită de Cornelia Vadimă Teodora. Așa a apărut pe posturile TV ca vajnic și „regretat” luptător pentru supraviețuirea românilor în țara lor. Eu am exclamat: „Funare, dezleagă-ți gura/ Încleștă de Mițura”.**

☺ **Cameleonism de greață:** După ce Iliescu și PSDR-ul și-au făcut din UDMR tovarăș de drum și de guvernare, acum, când drumul a devenit cărare, îl acuză de trădare. Nici chiar așa tovarășe Mao-Țe-Iliescu. Păi, nu mătăluță ai creat „monstrul”, cu Caroly Chilaly și Domokoș Gheza în casa unui alt bozgor din vechea nomenclatură comunistă, al cărei secretar ai fost?! Păcat că nu-ți crește nasul cât hlizește gura!

Meserii noi în România tranziției

COPONER = cumpărător și vânzător de cupoane date țăranilor, care, obișnuiți cu coceanul, nu folosesc hârtia.

TRASEISTĂ = tânără româncă și mai des romă care își câștigă existența pe traseele drumurilor naționale sau internaționale, spre mândria și buna faimă a țării.

BULĂNDREANA = ziaristă la „bulădoreanul” și nu artistă la teatrul Bulandra.

SĂRAC = ins din categoria celor 90% dintre români, înscris în „Partidul Săracilor”: fudul, când merge la vot, sătul de răbdări prăjite, după.

RĂSPOPIT = popă care face politică.

P...DAR = ins care comercializează sex.

GHENAR = trăitor din gheana de gunoi.

PIZDMĂRIȚĂ = secretară care ține loc de primăriță.

DISPONIBILIZAT = șomer binedispus.

PAPORNIȚAR = oltean sărac plecat în Ardeal cu papornița, ca să se întoarcă în Oltenia cu mașină.

FUTANGIU = un gigolo românesc.

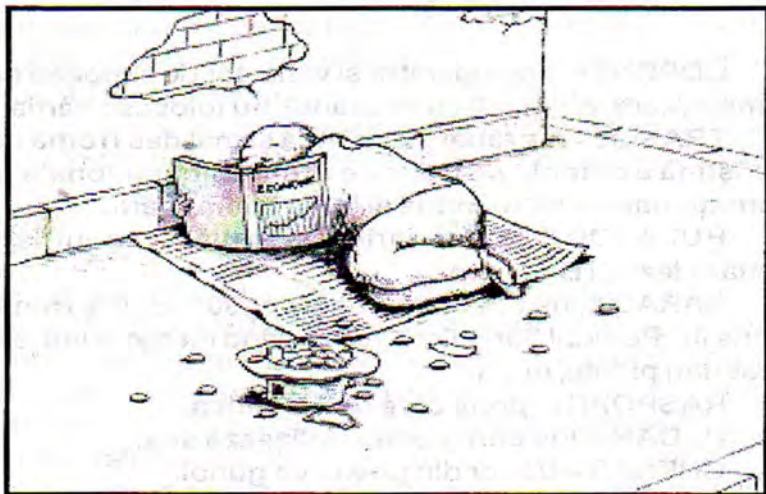
CODIST = înlocuitor la cozile pentru medicamente compensate.

RROMVÂNZĂTORI = țigani deținători de certificate de producători.

MORMÂNTAR = preot vânzător de morminte cu oseminte.

PULICĂ = politician ajuns până la categoria de consilier.
Rrom jamaican = țigan român, pe stadioane, pedepsite pentru discriminare la mărci de alcool.

RANCĂU = armăsar, vier, berbec jugănit numai de un oușor (un fel de ady, de agafon sau Ilie)

Soarta omului de cultură, pensionat în România

La Țața Presa se zice, se aude, se crede că:

• Un ziarist nasol, și la cap și la subsol, întrebat până mai ieri unde merge așa grăbit răspundea: La Voineasa (stațiune montană); întrebat astăzi, răspunde: la popa. Vine o vreme când toți simțim nevoia să ne spovedim...

• ... actuala capitală a Ungariei este alcătuită din două orașe despărțite de Dunăre: Buda și Pesta. Dragă cititorule ardelean, să nu îți închipui că ar fi vorba despre două cuvinte cu semnificații urâte la noi: buda (clozetul) și pesta (molimă la vite). Cea din dreapta Dunării, paremi-se, era numită peiorativ cândva, până la progromul împotriva evreilor, ludapesta. Majoritatea populației era alcătuită de neamul care l-a dat pe Iuda, neamul... ales. Curvă istoria! D'apoi noi?!

• ... nu furtuna, ci pediștii au dat lovitura de grație Gorunului lui Horea. Pentru că la 11 septembrie curent Traian Băsescu, imitându-l pe Nicolae Ceaușescu (cum o și face obișnuit, neam de tătari fiind amândoi) să planteze un pui de gorun. Peste ani, când istoria se va rescrie (corect, sper), un ghid la Sanctuarul Țebei va spune școlarilor: Fiți mândri! Acest gorun a fost sădit de un tătar; cel de colo, de un neamț, pe nume Ferdinand; a mai fost cândva unul, de unde a pornit răscoală un biet român. Cine îi mai știe numele?!

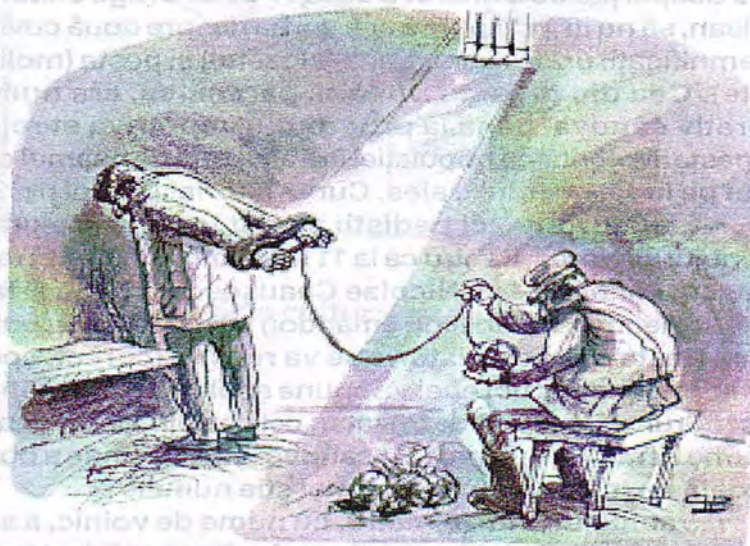
• ... actualul prim ministru, cu nume de voinic, a avut patru neveste. Mă îndoiesc c-o fi român. Dacă ar fi fost vorba de Băsescu, mai treacă-meargă, el e tătar, tătarii au fost

bei, beii au avut haremuri. Biet românul are îndeobște o muiere, dar și în legătură cu aceea se roagă: Ține-o, Doamne!

•... Radu Berceanu, care visează să ajungă al doilea om în stat, președintele Senatului, ar fi fost instructor de aeromodele la casele pionierilor din Târgu Jiu și Craiova. Păi, să nu-i învățăm iarăși pe copii marșul triumfal al șoimilor patriei, „Noi suntem mândria țării”?!

• ... actualul ministru al justiției, Monica Macovei, ar fi androgină din familia vestită a amazoanelor. Numai că asta se poate vedea la pat, dar nu și în justiție...

• ... triumviratul Băsescu, Videanu, Pogea are ca liant carierele de marmoră și piatră, balastierele de pe Mureș și Strei. Cimentat triumvirat!!

Perspective: OMAR HAISAN și „serviciile secrete”

De ce mă bucur și de ce mă întristez?

- Că s-au mărit manifestările sărbătorești și comemorative cu soboruri de preoți, pretinși revoluționari și corupți politicieni cu soboruri de preoți, pretinși revoluționari și corupți politicieni; că la înmormântări slujește un popă obosit și un cantor răgușit;

- Că de vreo 25 de ani nu am fost căutat cu „Iordanul”; că în locul acestuia vine cel cu citirea contorului la apă, la căldură, la gaz, la electricitate. Stai blând, mă sfătuiște un vecin. Curând va să plătești și taxa pentru anii depășiți de vârsta pensionării;

- Mă bucură întoarcerea nevoiașilor către biserică; mă întristează falsele sfințiri: s-a astupat o groapă, s-a terminat un podeț, un păcătos de fur a înălțat o troiță, crezând că-l păcălește pe Dumnezeu, hop, și popii, că dă bine la imagine; mă întristează scandalurile dintre preoți și enoriași, înmulțirea bisericilor (câți preoțași abia școliti, atâtea biserici în construcție, iar mare parte din populație trăiește în semibordeie);

- Mă bucură computerizarea școlilor”; mă întristează dispariția școlilor de la sate și procentul copiilor care abandonează școala;

- Mă bucur să aflu că milioane de români trimit miliarde

de euro în țară, muncind ca robii ori ca negrii de pe plantații; mă întristează fenomenul deștăării, scurgerile de creier, devalorizarea câtorva generații, în perspectivă. Ce am fost și ce am ajuns!;

- Mă bucură semnele coagulării unor partide doctrinare și dispariția celor de familie, de bloc de locuințe, de stradă; mă întristează să constat că liderii lor sunt inși de două pițule: Gigel, Gușel, Ciuhăndrel, tăricel și chiar geonul, vai de el;

- Accesul femeilor în politică și structuri economico-sociale; dar nu adevărul pronunțat de misoginul liberal Orban, adică mersul pe verticală, pe două picioare și nu pe spate sau pe patru labe. Priviți la televizor: vedeți marfă de obor: daciana, lenuța, lavinia, olguța, plus „guristele” de meserie, tip Floarea Florilor sau Irina ciocoilor, dulănite și proptite.

- Mă bucură că Dumnezeu ne-a dat o țară, unde încap toate tristețile; mă întristează că totuși facem haz de necaz.

Băsescu și Mona muscă

**Baci Toader și cei doi poli politici
(interviu glumeț)**

R.- Baci Toader, ai auzit de cei doi poli politici care se conturează în politica românească, polul stâng și polul drept?

Baci Toader – D’apă! Că nu-s nărod! Polul Nord și Polul Sud. La nici unul nu se poate trăi, că-i tare frig. Care vasăzică Iliescu și cu Roman merg spre Polul Nord; Băsescu și Tăriceanu, spre Sud. Da’ nevestă-mea zâce cum că e vorba despre treaba cu leul și scumpirile ce ne așteaptă, adică tot ce am agonisit, toată penzia asta ca o pomană nu face doi poli...

R. – Nu despre asta e vorba, baci Toader, ci despre stânga și dreapta...

Baci Toader – Păi, așe zî, neamule ! Noi, românii, suntem dreptaci de felul nostru; după cum se arată la televizor, americanii și englezii sunt stângaci, numai că în politică lucrurile nu se prea potrivesc. De la o vreme, de când muierile abrașe se duc la căpșuni la capătul lumii, bărbații fac treaba aia, de-i zice onanie, cu dreapta. Asta până i-o durea cotul și-or trece pe stânga. Că știi bine și matale, Iliescu e specialist la treaba asta, iar biblicul Onan a fost un unchi îndepărtat al lui Petre Roman.

R. – Baci Toader, tot n-ai înțeles. Să zicem că Iliescu e polul stâng, iar Băsescu polul drept...

Baci Toader – Așa mai vii de-acasă. Unul cu rama,

altul cu cana. Da' pe amândoi i-aș congela la Poli.

R. – De-o fi cum se zice, matale cu care votezi?

Baci Toader: - Eu mi-s dreptaci, da' când fac bătătură o iau cu stânga, că-i mai odihnită. La urmă, însă, m-am învățat minte: dau cu stânga peste dreapta, cu dreapta peste stânga, însă buletinul de vot îl păstrez, că la privată mi s-or gătat coceni'

Rostiri și răstălmăciri

💣 PSD-ul e o barcă la care bătrânii vâslesc, iar tinerii mimează.

💣 Pe cât hămăie și se smucesc, pe atât de neajutorați s-ar simți tinerii căței ai partidelor dacă li s-ar da drumul din zgardă: prin lesa întinsă ei simt de fapt ocrotirea stăpânului.

💣 Câte femei nu se ridică pe propriile picioare cu ce au între picioare...

💣 Mă uit la Victor Ponta, zice o babă. Finuț, frumușel... Așa or fi toți viitorii strigoii?

💣 Ce-și spune calul când se plesnește de Mona? ... Dii!

💣 Cocosmine, ce este entuziasmul? – Momentul când nu te poți opri.

💣 Liniște. Închipuți-vă ce tăcere s-ar lăsa în Parlament dacă aleșii noștri ar spune numai ce știu!

*Proverbe românești... răstălmăcite
(după Mihai Eminescu)*

- ☺ la-te după Musca (Mona) și te duce la c..t.
- ☺ la dintr-un sân și bagă într-altul (Guvernul).
- ☺ Adrian Năstase către Bănescu: „Eu am fost ca tine, tu n-ai ajuns ca mine”.
- ☺ Pentru Ion Dan Popescu: la din c... și bagă-n gură, și păzea să nu te spurci!
- ☺ În România postrevoluționară izvoarele curg în sus.
- ☺ Sfat pentru Adrian Năstase: Ouăle cu buci nu se roșesc.
- ☺ Sfat pentru Ion Iliescu: Ochii care nu se văd se uită.
- ☺ Tăriceanu și miniștrii săi: Olăcar de cai șchiopi.
- ☺ Alternativa Geoană: Ori caftan până-n pământ, ori ștreangul de gât.
- ☺ Lupta Alianței cu Opoziția: Orbii și șchiopii împotriva s-au pus.
- ☺ Învățătura politicianului: Opinca din piele groasă se face.
- ☺ Bănescu despre gvernanți: O sută de bice la c..., dar nici unul la c... nostru.

☺ Concluzie despre trădare: O dată vrură ovrei să călătorească, și se-ntâmplă să fie sâmbătă.

☺ Condiția Elenei Udrea: Unul o ține și altul o mulge.

☺ Lustrație: Unii gustă din lămâie și-altora li se strepezesc dinții.

☺ Băsescu și Tăriceanu, ca oala și Țucalul, tot dintr-un lut amândoi.

☺ Minte la Becali cât glas la un pește.

☺ La Mădălin vorba lungă și-n zadar, de șiret și de flecar se-nțelege a fi dar.

☺ O vorbă înțeleaptă din bătrâni pentru cei cu privatizarea: Lesne vinzi, anevoie cumperi!

☺ Ascultă, Vadime: Pe vrăjmașii țării tale ai tăi vrăjmași să-i socotești.

☺ Apropo de intrarea în UE: Vremea poruncește, vremea rabdă, vremea săvârșește ceea ce nici nu gândim.

☺ Gura lui Vadim numai pământul o astupă

Gigisme **(Vorbe de duh răstălmăcite)**

☺ Gigi Becali înapoiază la bibliotecă o carte luată cu douăzeci de ani în urmă: Sunt un cititor care citește mai încet...

☺ Gigi: Doamna bibliotecară, în cartea asta am găsit o bancnotă de o sută de lei. Nu mai aveți și alte cărți de același autor?

☺ Ascensiunea lui Gigi Becali, explicată la psihiatru:

– Domnule Becali, povesteți-mi în ordine cronologică cum s-a întâmplat. Ce a fost la început?

– La început am creat cerul și pământul... După aceea au început problemele!

☺ Pavel Dan, regizând rolul lui Becali:

– Important este să trăiești intens rolul. Când începi să-l sugrumi pe Mircea Goană, gândește-te că-i rapidist.

☺ Amicul către Gigi: Am auzit că te cultivi pentru când vei fi președinte. – Da, învăț engleza, franceza și algebra. Deocamdată îmi e greu să spun „bună ziua” în algebră.

☺ Spune-mi cât „gigești” ca să-ți spun cât citești!

☺ Meme, către Gigel: „Șefu, aș vrea să merg la înmormântarea lui Ion Iliescu. Îmi dai voie?” „– Cum să nu! Cine nu ar vrea să participe la o asemenea festivitate!”

☺ Gigi, dus de Pavel Dan la o expoziție. Becali își dă cu părerea: – Dacă asta e artă, atunci eu sunt un idiot! „E artă! exclamă... gurul.

☺ Gigi vine doldora de euroi de la o licitație de terenuri intravilan. MM întreabă, uimit: – De unde ai câștigat atâția euroi? – De la o licitație. – Ai câștigat-o? – Nu, am... organizat-o!

☺ Gigi la ceasornicar: – Vreau să-mi reparați acest ceas. – Rămâne în urmă? – Nu, însă din zece minute iese cucul și mă întreabă cât e ora.

☺ Curiosul, către Gigi: – Ce studiezi atât de concentrat? – Geografia. E important pentru când voi fi președinte. – Poți să-mi spui unde este America pe hartă? – Desigur! La pagina 53.

Ziceri, cu adresă

☺ Lui Mădălin Voicu: „Decât un an cioară, mai bine o zi șoim.”

☺ Gigi Becali: Ca o umbră de măgar, ca un lucru de nimic (adică prost de tot).

☺ Cum să vadă Băsescu adevărul?! – Adevărul e ca... ochiul, cum îl legi, nu-l mai vezi.

☺ Vadim Tudor: Ca oul, nu poate sta în cur până nu-l vei sparge.

☺ Băsescu ar trebui să cunoască vorba din bătrâni: Omul, ca o bășină ce e plină de vânt și tot vântul o sparge...

☺ Opera politică a lui Traian Băsescu e „scrisă pe ghiță până dimineată”.

☺ Aliaților cu UDMR din „Alianța DA”: „Și coada securii face rău pădurii”.

☺ Orbul (P.C.) își caută doctrina în aria cu paiele, și surdul (PNG) îl povățuiește unde sună.

☺ Gușe crede că, dacă a înghițit un ac, va să scoată un fier de plug.

☺ Statul român și privatizarea: „A dat spuza și a luat cenușa”.

☺ Vorbi Cosmin la... Senat, că doar de-aia-i... deputat.

☺ Guvernul Tăriceanu și... pacea socială: „Apa lină

mult te-nșală”.

- ☺ Ministrul Învățământului: Ieri era troacă, azi e Hârdău...
- ☺ Mutarea Elenei Udrea de la Capitală la Cotroceni: „A sărit din lac în ... puț(ă)”
- ☺ Despre activitatea parlamentarilor: „Azi am plecat și mâine cât mai avem?”
- ☺ Disputa Băsescu - Tăriceanu: Ia-l de pe mine, că-l omor.
- ☺ Guvernările postdecembriste: „la puiul și cacă-ten cuib.”
- ☺ Sfat pentru Adrian Năstase: „Oăle cu b... nu se roșesc.”
- ☺ Laviniei Șandru: O viață-n p-liță și-alta-n lalomiță...
- ☺ Sfat pentru T. Băsescu: „Ochiul (sănătos) stăpânului îngrașă calul”
- ☺ Politicianului Ion Iliescu: „Omul dacă-mbătrânește, pune-i paie și-l pârlește”
- ☺ În loc de sondaje (sfat pentru politicieni): „Uită-te la obraz și mă-ntreabă de necaz; uită-te la față și mă-ntreabă de viață.”
- ☺ Constatare privitoare la starea civilă a unor tinere parlamentare: „Unul o ține ș-altul o mulge.”
- ☺ Monei Muscă: „Ai îmblat cu mâța-n sac, dar acum ți s-a înfundat.”
- ☺ Lui Emil Constantinescu, apropo de tratatul cu Ucraina: „Ai dat spuză și ai luat cenușă”.
- ☺ Lui Ion Iliescu, azi: A vorbit și nea Ion, care crede că e om.
- ☺ Lui Dan Voiculescu: „Aleargă după iepuțe cu carul”.
- ☺ Lui Cosin Gușe: „Alta-n c... popei.”
- ☺ Lui Adrian Năstase et Tărtășești: Am o soră ca o

doamnă și-un cumnat... Cioabă-mpărat.

☺ Lui Viorel Hrebenciuc, fost șef de campanie electorală: „A mâncat leurdă și ist timp îi pute gura.”

☺ Apropo de Alianța DA în sondaje: „Apa lină mult te-
nșală.”

☺ Lui Tăriceanu, apropo de reducerea numărului de secretari de stat: „A poruncit câinelui, și câinele pisicei, și pisica șoarecelui, iar șoarecele de coadă și-a atârnat porunca.”

☺ Alianței de la guvernare: „A tunat și i-a adunat.”

☺ Guvernul Tăriceanu: „Așteaptă ca porcul muchea
toporului.”

☺ Băsescu și România: „Iapa mea, moșia mea.”

☺ Apropo de „lustrație”: „Ia-te după... mona, că te
duce la c...t”

☺ Să trăiești trei zile cu cea de ieri este egal cu o zi
din epoca Băsescu.

☺ Cine se scoală de dimineață sapă groapa altuia și
cine sapă groapa altuia departe ajunge!

☺ Zi-i urâtului că-i frumos, prostului că-i deștept,
păcătosului că-i sfânt și cată să-i mai ajungi cu prăjina la
nas (sau Văcăroiu, Mitrea, Timiș? zice un amic, iar eu replic:
De ce tocmai ei?)

☺ A te face luntre-punte până treci pragul electoral.

☺ A câștiga la faină și a pierde la tărățe sau a câștiga
la București și a pierde la Strasburg.

☺ România victimizată pentru holocaust: acarul
păun...

☺ Apropo de moralitatea în politică: astăzi Gheorghe
Funar, mâine Ghiuri Fiunar.

☺ Relațiile istorice dintre România și Ungaria se
exprimă prin butada: a călări și a fi călărit.

☺ A râde ca o franzelă. N-ai observat că de la o vreme în România nici fronzela nu mai râde?

☺ Blestemul lui Ceaușescu pentru Iliescu: Să-și vadă opera.

☺ Cică pasiunea de colecționar a lui Năstase de la bunica sa, țigancă din Tărtărești, care strângea râde (cârpe), vine. Așchia nu sare departe de șatră...

☺ Cică Iliescu, atunci când l-a uns pe Năstase, a folosit cuvintele lui Mihai Viteazu, ușor schimbate; în loc de pohta... Sânje din sânjele meu!

☺ – Las averea, ca povară, de te mai măriți o dată.

– Cine crezi că se înșoară c-o „primară”-mpovărată?

☺ – Iară ceri audiență? Ce crezi tu că poa’ să-ți dea?

– Eu nu cer un lucru mare, îi cer doar demisia.

☺ – Hai la noi, la Pereme, și te-om face om de-ndat!

– Aș veni, de bunăseamă, dar mi-i scârbă de rahat...

☺ Sfat: De-ți iei soț un cărturar, nu devii cărturăreasă.

– Am făcut proba cu unul și-acu, uite,-s preoteasă.

☺ Badigardul știm noi cui: – Ce fac eu în timpul liber nu e treaba șefului!

– Poți s-o faci, Bibane-n spumă, dar nu cu nevasta lui!

☺ – Ai văzut-o pe Ionica în amor c-un deputat?

– Am simțit-o pe spinare, fiindcă eu eram sub pat...

***Hu... mor!, de „greață politică”
(răstălmăciri după Gh. Niculescu din Uricani)***

Soția: Rar te văd, dragă bărbate, ce păzești tu icișa?

Primarul: Păzesc primăria, dragă, să n-o fure careva!

– Domn’ primare, zi-mi, lupoaica dă și lapte dacă-i cei?

– Dă, moțane, și coraslă, dacă-i vorba de... căței.

Soția uitată: Ai fost mereu lângă mine cât ne-a fost viața grea.

Baronul: M-am ajuns, bre, nevestico: ieri a fost, mâine... era.

Învățătoarea: – Bulă, dragă, tu nu scrii? Trece ora în zadar.

Bulă: – Ce, sunt prost să mă cultiv?! Vreau s-ajung parlamentar.

Curiosul: – De ce-i spui, la despărțire, hai, drum bun, la șeful tău?

Subalternul: – Dacă stă pe la serviciu o să fie și mai rău.

Sofism de tranziție:

– Subalternii te imită, deși n-ai evoluat...

– Maimuța imită omul. Eu așa am învățat.

Discuție între un sătean din Brănișca și unul din Ilia:

Br: – Prost primar, însă al vostru mi se pare și mai mare...

I: – E normal! Al nostru are și studii superioare!

Sfaturi:

– Dacă mă-ntâlnesc cu Mitiș zici să fiu, atent, viclean?

– Da, fiindcă ține locul de „jurnal american”.

Răstălmăciri haioase și lovituri la oase

„Dinu Năstăsică” sau „Ciocoi vechi și noi”, roman social cu două episoade – slugoi și ciocoi – și zece capitole din care aflăm că ce naște din pisică, scârână mănâncă și că rromul rromânesc nu-i ca romul cubanez.

(Nicolae, nu „ni o lae”, Filimon)

„Când voi lovi o dată eu cu barda / Mafia asta are să dispară / Și-o să vedem atunci, întâia oară / Că ne-a condus rrom și-un pui de cioară.”

(După Mihai Beniuc)

„De voi ajunge cândva pesedist / Pe Mitrea o să-l mut la Cotroceni / Și-o să aștern o sută de pomeni / C-am fost și eu, o zi, sindicaliste. / Pe Ady Rect l-oi pune președinte, / Din vechi consilieri refacem „banda”; Iar Maidanezia se va numi numi de acum Curlanda.”

„Din Scatiu, Tănase uns în viciu / A procreat al Dinu, cu numele Patriciu: / Ciocoi miliardar, ehei, cu leul greu / Cum bine din lectură mi-aduc aminte eu. / Duiliu Zamfirescu, cel care l-a procreat. / Știind ce va ajunge / Degrab l-ar fi necat / Sau, bănuind ciocoiul, nu l-am fi botezat.”

„Mor...omeții prin piețe, / Mor... omeții prin Ardeal, / Însă nasc la mort trei vii / În olteanul areal. / Vin oltenii valuri, valuri / Cu zaibărul și pelinul / Dinspre răsărit e vuiet: / Moldovenii vin cu trinu. Ardealul, suflet mare și supus / Lasă casă, lasă masă și se cară în Apus.” *Consecințe: uite-așa și tot așa / Țara va ajunge mâine Rromaidanezia.*”

Ori de câte ori îl văd la televizor pe Miron Mitrea am senzația că îl văd într-unul din primele chiciuri-filme pe Mitrea Cocor, personajul lui Mihail Sadoveanu: noul chip de țăran sorogat, egal noul chip de sindicalist, ajuns ministru. Se pare, însă, că Miron, soi de Cosma, este produsul unei încrucișări făcute de Pavlov: a încrucișat câinele cu porcul și a ieșit activist sindical: latră ca un câine și se îngrașe ca un porc.

Pădurea spânzuraților sau... Guvernul Tăriceanu. Ei, miniștri, niște spânzurați de funcții (în loc de funii), el, Apostol Bologa, condamnat de unguri, neînțeleș de români. Nu știm cu stă cu Iloncile, care să-l consoleze pe ultima și problematică postată a guvernării. Măcar Bologa a acceptat ștreangul, împăcat cu gândul că a încercat să dezerteze la... români.

Capra cu trei iezi, sau Guvernul Tăriceanu. Capra: biata țară; iezi: PNL. PD. PUR; țăpul? Udemereul. Îi mârlește pe toți, fără să țină seama de rol de doctrină. De aici expresia virilă: „marcobelomârlitul”.

„Mara” sau „marasmul culturii române”. Dacă, până mai ieri, o suzană sau o firuță, puneau agoniseli pentru cultură în trei săculeți, de mâine, se va pune cenușa „fetei moșului”, alungată de acasă, ca și „cultura” din Românilor. Auzi, soluție monamusală, adică de iresponsabilitate totală: Pencă niște

șe-fuleți, mai locali, mai de județ, la „Festivaluri de folclor” făceau chiolhanuri de obor, se desființează Direcțiile de Cultură și înființează cele de „Conservare a inculturii”. Doamna Mona, v-am cunoscut personal. Nu pot să cred că așa gândiți dumneavoastră. Înălțurați slugoii lui Răvzan - becul din Tavan, care s-au mai ținut și de „cosoniade”, și ve-ți gândi liber ca un liberal!) Cum adică? Ce se va întâmpla cu așezămintele culturale sătești, cu bibliotecile?! Le conservăm. În ce?! În terciul de teamă și nebăgare-n seamă cu care au stat până acum în guverne toți miniștrii culturii!?

Vorbe de duh și ziceri cu năduf

☺ Ciocănitul, redactorul șef al unor foițe ale vitelor de pripas, povestește cum a debutat în jurnalismul bucureștean:

- În prima lună n-am reușit să fac rost de bani decât pe patru articole.

- Dar nu e de loc rău pentru un debutant, observă interlocutorul.

- Da, dar nu erau ale mele: celularul îl furasem de la Roșca Stănescu, ceasul, de la Cârstoiu, ghiulul, de la Doru Braia, și stilul de a turna, de la Victor Niță.

☺ La spital soția îl vizitează pe Traian Băsescu, victima gardului de la Cotroceni. Un ziar de pe mäsută îi atrage atenția:

- Vai, dragă, exclamă mirată, numele tău apare și aici schilodit.

☺ Anunț în "Replica": Redactorul nostru șef, Fănică Fărăfrică, a rămas fără adăpost. Mănâncă orice, inclusiv rahat.

☺ Publicitate: Douăzeci și opt de mii de oameni citesc Bulădoreanul ținându-1 cu capul în jos. Dintre aceștia, jumătate (din cât a rămas) îl citesc la W.C.

☺ **Telegramă semnată Șorlina: Domnule Timișitul, vă rog să-l învoști azi de la ziar pe Mirciulică, fiindcă măcelarul e bolnav și porcul trebuie tăiat.**

☺ Recorduri la un june cotidian Hunedorean, titrate publicitar: „Redactorul nostru-șef este femeie, încă; **Ea și-a ținut echilibrul pe Zidul Chinezesc** asistată de Mircea cel Bătrân (în mandate); **deține** recordul Devei la număr de pistrii și la carate: sparge patru căsnicii, cu riscul de a suporta patru pulane de la badigarzii deveniți jendari; **mănâncă** un coș de fursecuri la o singură conferință de presă; **deține** recordul de timp la stat capră fără senzația de... **lepădat** (a se înțelege **greață**); e pertu cu **președinții și primarii**, mai puțin cu prefectul, care nu suportă **băgărețe-sculărețe**.

☺ Din „Bulădoreanul”: Redactor vindecat. Am petrecut două săptămâni la Zam și m-am simțit ca în redacție, pe vremea **lepădatului**.

☺ Din „Replicat”: Centrul Devei e un bulevard liniștit cu câini și copii care merg pe biciclete.

☺ **Țonitul** se duce la mentorul său, dr.Adormireaînsenat: Sufăr de anchiloză progresivă. Dați-mi un sfat. „- Trebuie să cari lucruri mai grele decât geanta lui Vaida, cum ar fi **două găleți** pline cu apă.” „- **Așa voi face**, dar trebuie să fierb apa în prealabil?” „Dacă nu ai prealabil, poți s-o fierbi în lighean”

☺ Pe o terasă un client citește „Cuvântul Confiscat” și deodată îl mototoleşte: „Acest ziar este de necitit!” „- De ce vă plângeți?, **intervine cineva de la masa vecină**. Eu trebuie să-l citesc zilnic și în întregime. Sunt corector.”

☺ **Ședință** de partid la PSD Deva. Punct din ordinea de zi: **Învățați, învățați, învățați!** **Dr. Iliescu:** - **Țonitule**, ce știi despre **pământ?**

„- **Pământul** stă pe un **elefant.**”

- **Și** **elefantul** pe ce stă? **Răspunde** rusu:

- **Elefantul** stă pe o **broască țestoasă!**

- **Și broasca țestoasă** pe ce stă? **Se înghesuie** la răspuns cloconelul:

- **Pe o altă broască țestoasă...**

- „**Și broasca** asta pe ce **dracu** stă!?” , urlă doctorul exasperat.

- **Există o infinitate de broaște țestoase!**, dezleagă Horvat dilema.

☺ - **Petrică**, am auzit că umbli pe la biserici **greco-catolice** și pe la **mănăstiri**. Ia, spune, când se bucură un **pastor** că nu e **însurat?**

- Când **cunoaște**, ca mine, o **femeie**.

NOTĂ: Cine se **recunoaște** în personajele de mai sus, e **țonit**, deci e cam dus (cu pluta spre Apus).

*Decăderea unui neam
(în loc de postfață)*

În ultimele trei decenii ale secolului al nouăsprezecelea România se pritocea, din mers, încercând să „implementeze” sub Carol reformele lui Cuza și să pășească pe calea dezvoltării moderne (tot un fel de „intrare” în Europa). Relele care măcinau țara erau cele de acum, la temelia lor stăteau năravuri și moravuri care țin de zestrea genetică țigănită a românilor, care au conviețuit în proces de corcire cu hunii, gepizii, avarii, bulgarii, vandalii și tătarii vreo 600 de ani. Originea daco-romană e doar iluzie, pe care au luat-o peste picior cronicari precum Semeon Dascălu și Misail Călugărul, stârnind mânia de „român”, a la Funar și Vadim, a lui Grigore Ureche.

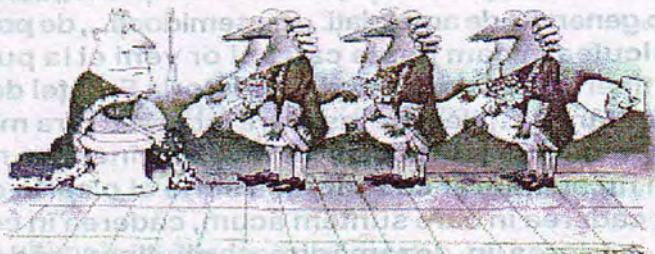
Relația Carlistă, liberalo-conservatoare a guvernanților cu presa, era cea de astăzi, bașca cenzura. Ca să apară, „Ghimpele” își schimba mereu numele. Noi nu îl vom schimba, deși doar după trei numere deveniram inamicul public nr. 1, urât mai acatării de Țața Presa. Atunci, în romanul -eseu „Geniu Pustiu”, Mihai Eminescu punea în gura eroului său, Toma Nour, alias Avram Iancu, ideile pe care le-ar proclama și astăzi despre libertate, dreptate, demnitate, cosmopolitism, lichelism, iubirea de străini și luptele intestinale care ne măcinau atunci și ne macină de 15 ani. El vorbește cu aciditate caragealiană despre trădări și trădători, despre

istorici care nu cunosc istoria neamului, despre scriitori și jurnaliști agramați. În planul moravurilor, diatriba demască divorțul, adulterul, prostituția, cu vehemența din „Scrisoarea III”: „... o generație de amploiați..., de semidocti..., de politicieni care calculează cam peste câți ani or veni ei la putere..., despre tineri care cunosc mai bine istoria Franței decât pe cea a României ..., despre inși care își urăsc țara mai mult decât străinii și o privesc ca pe un exil”, încât se miră că românii nu au migrat cu toții. Așa scrie el o carte despre cădere, căderea în care suntem acum, căderea în condiția umană, căderea în dezamăgire și nihilism, căderea în mizerie fizică și morală.

Căderea unui neam de oameni care plânge trei luni
rătăcirea unei fufițe în Irak și moartea unui boiernaș bizantin.

Autorul

Băsescu, deservit de PNL,
PC și UDMR

Băsescu, Udrea
și Săftoaia

